DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 74 / IV legislatura / Quart període

Dilluns, 20 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 42 Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Reg. 13883) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Article 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Decaiguda.

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de modificació)

Decaiguda.

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, de modificació)

Decaiguda.

Esmenes del G. Socialista (núms. 4 i 5, de modificació)

Decaigudes.

(Dos fascicles) **Fascicle primer**

Addició de nous articles
Esmena del G. P. Popular (núm. 6, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 149, 186 i 271 (p. 3642).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3644).*
Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 12, 13, 16, 22, 31, 93, 98, 114, 116, 166, 167, 169, 170, 179 i 238 (p. 3645).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3646).*
Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 99, 222, 224 a 226, 228, 239, 340 i 344 a 346 (p. 3648).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3651).*
Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Joaquim Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 47 a 50, 164, 185, 189, 196, 198, 201, 202, 209, 214 i 304 (p. 3652).*
El Sr. Farrés (IC) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 46, 156, 188 i 277 (p. 3654).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3656).*
Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 362 a 366 i 369 (p. 3658).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3660).*
Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 18, 97, 106, 109, 208, 352, 353, 356 i 358 (p. 3661).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3663).*
Votació de les esmenes núms. 6, 149, 186 i 271*: rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3665).*
Votació de les esmenes núms. 7, 12, 13, 16, 22, 31, 93, 98, 114, 116, 166, 167, 169, 170, 179 i 238: *rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3665).*
Votació de les esmenes núms. 8, 99, 222, 224 a 226, 228, 239, 340 i 344 a 346: *rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3666).*
Votació de les esmenes núms. 9, 47 a 50, 164, 185, 189, 196, 198, 201, 202, 209, 214 i 304: *rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3666).*
Votació de les esmenes núms. 10, 11, 18, 97, 106, 109, 208, 352, 353, 356, 358, 362 a 366 i 369: *rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3666).*
Votació de les esmenes núms. 46, 156, 188 i 277: *rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3666).*
Articles 2 i 3
Text del Dictamen
Votació: *aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 3666).*
Article 4
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Lletra a)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)
Torn a favor: ***Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 17, 20 i 24 (p. 3666).***
Esmena del G. P. Popular (núm. 15, d'addició)
Torn a favor: ***Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 21 i 23 (p. 3666).***
Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Apartat 3
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 14).
Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19, de supressió)
El Sr. Carod-Rovira (ERC) la dóna per defensada (p. 3667).
Apartat 4
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 14).
Esmena del G. P. Popular (núm. 21, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 15).
Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Addició d'un nou apartat
Esmena del G. P. Popular (núm. 23, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 15).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 14).
Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 181, 182, 184, 197, 231, 232, 249 i 251 (p. 3667).*
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3668).*
Article 5
Article 6
Apartat 1
Lletra b)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 26, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 30 i 113 (p. 3669).*
Lletra c)
Esmena del G. P. Popular (núm. 27, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 28, 29 i 92 (p. 3670).*
Apartat 2
Lletra a)
Esmena del G. P. Popular (núm. 28, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 27).
Lletra b)
Esmena del G. P. Popular (núm. 29, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 27).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 26).
Esmena del G. Socialista (núm. 31, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3671).*
Apartat 3
Lletra a)
Addició de nous paràgrafs
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 32, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Mayol (IC) (p. 3672).*
Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Vandellós (S), juntament amb l'esmena núm. 39. Tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena núm. 39 (p. 3673).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 36 i 38 (p. 3673).*
Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)
El Sr. Carnicer (S) la dóna per defensada (p. 3674).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).
Esmena del G. Socialista (núm. 37, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Ferran (S) (p. 3674).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 34).
Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 33).
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 40 a 42, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 52, 54, 56, 58, 95, 272 i 274 (p. 3674).*
Addició d'una nova lletra
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC), juntament amb les esmenes núms. 60, 61, 377, 380, 381, 431 i 433 a 435 (p. 3676).*
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i sis minuts.
Lletra b)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 44, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb l'esmena núm. 278 (p. 3678).*
Esmena del G. Socialista (núm. 45, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 141 i 148 (p. 3678).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 46, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
Esmenes del G. Socialista (núms. 47, 48, 49 i 50, d'addició)
Debatudes i votades abans (esmena núm. 9).
Lletra d)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 51, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3680).*
Addició de noves lletres i nous paràgrafs
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 52, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. Socialista (núm. 53, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S), juntament amb les esmenes núms. 96, 104, 107 i 108 (p. 3680).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 54, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Font (S), juntament amb les esmenes núms. 57, 308, 310 i 311 (p. 3681).*
Esmena del G. Socialista (núm. 56, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. Socialista (núm. 57, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 55).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 58, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 59, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 111 (p. 3682).*
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 60 i 61, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 43).
Lletra e)
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 62, de modificació)
Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 215, 218, 219, 426 i 446 (p. 3682).*
Addició de nous paràgrafs
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 63, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb l'esmena núm. 280 (p. 3683).*
Esmena del G. Socialista (núm. 64, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 302, 323, 324 i 325 (p. 3684).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 65, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 67 i 216 (p. 3686).*
Esmena del G. Socialista (núm. 66, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 68, 70, 72, 74, 318, 319, 320, 321, 322 i 326 (p. 3687).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 67, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 65).
Esmena del G. Socialista (núm. 68, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 71, 73, 240 i 241 (p. 3690).*
Esmena del G. Socialista (núm. 70, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 71, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. Socialista (núm. 72, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 73, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 69).
Esmena del G. Socialista (núm. 74, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 75, d'addició)
El Sr. Fuentes (IC) la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 77 i 78. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 76 (p. 3691).
Lletra f)
Punt 2n.
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 76, de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 75).
Addició de nous punts
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 77 i 78, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 75).
Esmena del G. Socialista (núm. 79, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Vilalta i Oliva (S), juntament amb l'esmena núm. 81 (p. 3691).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 80, d'addició)
El Sr. Fuentes (IC) la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 82 i 83 (p. 3691).
Esmena del G. Socialista (núm. 81, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 79).
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 82 i 83, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 80).
Lletra g)
Addició de nous paràgrafs
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 84, 85, 86 i 87, d'addició)
Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 102, 115, 117, 283, 291 i 292 (p. 3691).
Lletra h)
Punt 1r.
Esmenes del G. Socialista (núms. 88, d'addició, i 89, de modificació)
Torn a favor: Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 90 i 94 (p. 3693).
Addició d'un nou punt
Esmena del G. Socialista (núm. 90, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 88).
Lletra i)
Addició d'una nova lletra
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 91, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 3695).*
Lletra k)
Esmena del G. P. Popular (núm. 92, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 27).
Esmena del G. Socialista (núm. 93, de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Lletra l)
Esmena del G. Socialista (núm. 94, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 88).
Addició de nous paràgrafs
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. Socialista (núm. 96, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 53).
Esmena del G. Socialista (núm. 97, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).
Esmena del G. Socialista (núm. 98, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Lletra m)
Esmena del G. Socialista (núm. 99, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).
Addició de noves lletres
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 100 i 101, d'addició)
El president anuncia que es donen per defensades (p. 3695).
Lletra n)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 102, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 84).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 103, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC) (p. 3695).*
Esmena del G. Socialista (núm. 104, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 53).
Addició de nous paràgrafs
Esmena del G. Socialista (núm. 105, d'addició)
El Sr. Carnicer (S) la dóna per defensada (p. 3695).
Esmena del G. Socialista (núm. 106, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).
Esmenes del G. Socialista (núms. 107 i 108, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 53).
Esmena del G. Socialista (núm. 109, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).
Addició de noves lletres
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 110, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC) (p. 3695).*
Lletra o)
Punt 1r.
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 111, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 59).
Addició de nous punts
Esmena del G. Socialista (núm. 112, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Font (S) (p. 3695).*
Lletra p)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 113, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 26).
Esmena del G. Socialista (núm. 114, de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).

Lletra q)
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 115, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 84).
Esmena del G. Socialista (núm. 116, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Addició de noves lletres
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 117, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 84).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3696).*
Votació de les esmenes núms. 14, 17, 20 i 24: *rebutjades per 27 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3710).*
Votació de les esmenes núms. 15, 21 i 23: *rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3710).*
Votació de l'esmena núm. 19: *rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Votació de l'esmena núm. 25: *rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Text del Dictamen
Votació de l'article 4: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3711).*
Votació de l'article 5: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 3711).*
Votació de les esmenes núms. 26, 30, 32, 34, 36, 38, 40 a 42, 44, 51, 52, 54, 56, 58, 59, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75 a 78, 80, 82 a 87, 95, 102, 110, 111, 113, 115 i 117: *rebutjades per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Votació de les esmenes núms. 27 i 28: *rebutjades per 4 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions (p. 3711).*
Votació de les esmenes núms. 29 i 92: *rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Votació de les esmenes núms. 33, 35, 37, 39, 45, 53, 55, 57, 64, 66, 68, 70, 72, 74, 79, 81, 88 a 90, 94, 96, 104, 105, 107, 108 i 112: *rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Votació de les esmenes núms. 43, 60, 61, 91, 100, 101 i 103: *rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3711).*
Text del Dictamen
Votació de l'article 6: *aprovat per 61 vots a favor, cap en*
contra i 31 abstencions (p. 3711).
Article 7
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 3711).*
Article 8
Apartat 1
Esmena del G. P. Popular (núm. 118, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 120, 122, 124, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132 i 133 (p. 3711).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3713).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 119, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 121, 123, 125, 134, 135 i 467 (p. 3714).*
Apartat 2
Esmena del G. P. Popular (núm. 120, de supressió)
Debfensada abans (esmena núm. 118).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 121, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 119).
Apartat 3
Esmena del G. P. Popular (núm. 122, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 118).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 123, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 119).

Apartat 4
Esmena del G. P. Popular (núm. 124, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 118).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 125, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 119).
Addició de nous articles
Esmenes del G. P. Popular (núms. 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132 i 133, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 118).
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 134 i 135, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 119).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3715).*
Article 9
Apartat 2
Esmena del G. P. Popular (núm. 136, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena núm. 142 (p. 3716).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 137, de supressió)
Torn a favor: ***Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 139, 143, 146 i 147 (p. 3716).***
Esmena del G. Socialista (núm. 138, de supressió)
Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 140, 144, 145, 150, 151, 154 i 155 (p. 3717).*
Apartat 4
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 139, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 137).
Esmena del G. Socialista (núm. 140, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 138).
Esmena del G. Socialista (núm. 141, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 45).
Esmena del G. P. Popular (núm. 142, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 136).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 143, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 137).
Esmena del G. Socialista (núm. 144, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 138).
Apartat 5
Esmena del G. Socialista (núm. 145, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 138).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 146, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 137).
Apartat 6
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 147, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 137).
Esmena del G. Socialista (núm. 148, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 45).
Addició de nous apartats
Esmena del G. P. Popular (núm. 149, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 6).
Esmenes del G. Socialista (núms. 150 i 151, d'addició)
Defensades abans (esmena núm. 138).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3719).*
Article 10
Apartat 1
Esmenes del G. P. Popular (núms. 152, de supressió, i 153, de supressió i de modificació)
Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3720).
Esmena del G. Socialista (núm. 154, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 138).

Apartat 6
Esmena del G. Socialista (núm. 155, de modificació)
Defemsada abans (esmena núm. 138).
Addició de nous apartats
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3721).*
Article 11
Apartat 1
Esmena del G. P. Popular (núm. 157, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena núm. 159 (p. 3721).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 158, de supressió)
Torn a favor: ***Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 160 (p. 3722).***
Apartat 3
Esmena del G. P. Popular (núm. 159, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 157).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 160, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 158).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3722).*
Article 12
Apartat 1
Esmena del G. P. Popular (núm. 161, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3723).*
Apartat 2
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 162, de supressió)
Torn a favor: ***Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 163 (p. 3723).***
Apartat 4
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 163, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 162).
Esmena del G. Socialista (núm. 164, de supressió i addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3723).*
Article 13
Apartat 1
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 165, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 168 (p. 3724).*
Esmena del G. Socialista (núm. 166, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 167, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 168, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 168).
Apartat 3
Esmena del G. Socialista (núm. 169, de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Addició de nous apartats
Esmena del G. Socialista (núm. 170, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Esmena del G. P. Popular (núm. 171, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena núm. 173 (p. 3724).*
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3724).*
Article 14
Apartat 2
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 172, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3725).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3725).*
Article 15
Addició de nous apartats
Esmena del G. P. Popular (núm. 173, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 171).
Addició de nous articles
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 174, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3725).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3725).*
Article 16
Esmena del G. P. Popular (núm. 175, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3726).*
Addició de nous apartats
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 176, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3726).*
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3726).*
Article 17
Apartat 2
Esmena del G. P. Popular (núm. 177, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P). Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 180 (p. 3727).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 178, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3727).*
Esmena del G. Socialista (núm. 179, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3727).*
Addició de nous apartats
Esmena del G. P. Popular (núm. 180, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 177).
Article 18
Apartat 1
Esmenes del G. Socialista (núms. 181 i 182, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 25).
Apartat 2
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 183, de supressió)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3728).*
Esmena del G. Socialista (núm. 184, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 25).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3728).*
Article 19
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 185, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
Apartat 2
Esmena del G. P. Popular (núm. 186, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 6).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 187, d'addició)
El Sr. Morera (ERC) n'anuncia la retirada. Alhora, fa el torn a favor de l'esmena núm. 376 (p. 3728).
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3729).*
Apartat 3
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 188, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
Addició d'un nou article
Esmena del G. Socialista (núm. 189, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Article 20
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 190, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Cadevall (S), juntament amb les esmenes núms. 191, 192 i 307 (p. 3729).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3730).*
Addició de nous apartats
Esmena del G. Socialista (núm. 191, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 190).
Addició de nous articles
Esmena del G. Socialista (núm. 192, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 190).
Votació de l'esmena núm. 129: *rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 3731).*
Votació de les esmenes núms. 118, 120, 122, 124, 126 a 133, 136, 142, 152, 153, 157, 159, 171, 173, 175 i 177: *rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3731).*
Votació de les esmenes núms. 119, 121, 123, 125, 134, 135, 137, 139, 143, 146, 147, 158, 160, 162, 163, 165, 168, 172, 174, 176, 178 i 183: *rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3731).*
Votació de les esmenes núms. 138, 140, 141, 144, 145, 148, 150, 151, 155, 181, 182, 184, 190. 191 i 192: *rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3731).*
Text del Dictamen
Votació dels articles 8 a 20: *aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 3731).*
La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i catorze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Cultura i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Reg. 13883).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de cambres agràries (Reg. 11378).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei pel qual es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (Reg. 14362).

4. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida (Reg. 14596).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament dels col·legis professionals (Reg. 14890).

6. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple, i també els noms de les il·lustres diputades i els il·lustres senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores del dia 22 de desembre –demà passat.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 i de les esmenes que s'han reservat per a defensar en el Ple.

Atès que la previsió del debat de les 642 esmenes per a defensar en el Ple comportaria una llarga durada d'aquest Ple, la presidència s'encomana a la prudència dels diputats portaveus a fi que proposin les agrupacions d'esmenes més adients per agilitar el debat i també per agilitar les corresponents votacions. Segons es vagi desenvolupant el debat, la presidència aplicarà els criteris que cregui oportuns per a evitar una durada excessiva d'aquest Ple, salvant sempre, naturalment, la llibertat d'expressió de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats.

Se suposa que no hi ha cap diputat encarregat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per a presentar el Dictamen. Per consegüent, podem passar directament al debat.

El debat i votació de l'article primer, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al pressupost.

Els articles 2 i 3 no tenen cap esmena.

La primera esmena és a l'article quart, apartat primer, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Era per fer referència que no és a l'article quart; en tot cas, si no, suposo que deu fer referència a l'addició de nous articles, i, en tot cas, la primera no és nostra, sinó que és del Grup Popular, per l'ordenació.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, és l'addició de nous articles..., fent referència al capítol primer, que no fan referència a quantitats...; per consegüent, es poden debatre. L'esmena número 6, del Grup Parlamentari Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré la defensa conjunta de l'esmena número 6, la 149, la 186 i la 271.

El Sr. PRESIDENT: Vol tornar-ho a repetir? 6...

El Sr. ROS: ...149, 186 i 271.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular ha presentat aquest conjunt d'esmenes, totes elles de caràcter municipalista, degut a la sensibilitat que el nostre Grup sempre ha demostrat en els temes municipals.

Des del nostre punt de vista, aquest Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 és un projecte, des del punt de vista municipalista, egoista, i ho és perquè l'Administració de la Generalitat no pot actuar ignorant els ajuntaments. Sembla que el Govern de la Generalitat no tingui consciència que a Catalunya hi han altres administracions diferents de la seva pròpia. La situació financera dels ajuntaments catalans és crítica i, el que és més preocupant, va empitjorant de forma progressiva, especialment en el cas de les ciutats. Actualment es fa difícil creure que, en aplicació del principi de suficiència financera consagrat a l'article 142 de la Constitució, es realitzaran les reformes legislatives corresponents per tal de dotar els

ajuntaments dels recursos que els són necessaris per al seu normal funcionament.

El nostre Grup Parlamentari considera que l'Administració de la Generalitat és corresponsable amb l'Administració estatal de la crítica situació financera dels ajuntaments catalans, i ho és perquè en les ocasions en què pot fer-ho, com és ara en la Llei de pressupostos, no fa cap previsió legislativa que contribueixi a millorar la situació financera municipal. En el Ple d'aquesta cambra, en diferents plens..., fins i tot va haver-n'hi un en què va haver-hi un debat de política municipal monogràfic, en què es varen aprovar tot un conjunt de propostes de resolució, però, quant a números concrets, ni un de sol. Tot paraules, però, fet, absolutament cap. Posteriorment, mocions, proposicions no de llei..., cap aprovada, dels grups de l'oposició; cap que digués cap quantitat.

Tot això ha comportat una frustració generalitzada en el món municipal. La darrera, última, una esmena presentada pel Grup Popular en el Congrés de Diputats de Madrid, que representava un increment important, de molt milers de milions de pessetes per a Catalunya, va ser rebutjada amb els vots de Convergència i Unió, juntament amb els del Grup Socialista. Hi ha una frustració en el món municipal, en els ajuntaments del nostre país.

Fins i tot, el nostre Grup Parlamentari es pregunta: si tots els departaments de la Generalitat en el seu conjunt disposen d'un 5,8% més de recursos, com és possible que es rebaixin d'un 2,28% les seves aportacions als ens locals? Aquí queda molt clar quina és la sensibilitat del Govern de la Generalitat envers els municipis, envers els ajuntaments.

Sincerament, el Govern de la Generalitat no està realitzant cap esforç per millorar la greu situació econòmica dels municipis; ben al contrari, sembla fins i tot que no és sensible a les legítimes peticions dels ajuntaments quan demanen una dotació suficient, en els pressupostos de la Generalitat, del Fons de cooperació local de Catalunya. El nostre Grup Parlamentari considera inadmissible que el Fons de cooperació local de Catalunya es continuï dotant íntegrament a favor dels consells comarcals, perquè, sense ànim de fer una interpretació perversa, això vol dir que el Govern de la Generalitat no té en compte, com a Administració local, els consells comarcals..., solament els consells comarcals, només els consells comarcals, i no els ajuntaments.

De res serveix que en l'article 5 del Projecte presentat es faci un reconeixement clar que els municipis estan donant molts serveis al seu càrrec que no els corresponen, si després no hi ha una previsió correlativa de donar i de dotar els ens locals de recursos econòmics suficients per prestar aquests serveis. Perquè, senyors del Govern, una declaració tan programàtica com dir: hem de generar crèdits en l'estat de despeses, transferències de fons efectives amb càrrec als pressupostos de l'Estat, ens sembla que no és una solució prou contundent per donar solució a la crítica situació econòmica municipal, situació crítica reconeguda per membres també del Govern en diferents debats, per la mateixa consellera senyora Cuenca i per l'anterior conseller de Governació també, el senyor Gomis.

Realment, qualsevol alcalde de Catalunya, quan veu les resolucions que s'han aprovat en diferents assemblees, la de la Federació de Municipis, la de l'Associació Catalana de Municipis, comprèn que les propostes de reforma que s'hi preveuen passen, és cert, per una modificació legislativa, però, inevitablement, per un acord global entre Govern central, comunitats autònomes i ajuntaments en matèria de competències i finançament.

No ens podem enganyar: a la vista del Projecte presentat pel Govern de la Generalitat, sembla que hi ha una manca de sensibilitat de la comunitat autònoma envers l'Administració local. El nostre Grup Parlamentari considera que la manca o l'estabilitat insuficient, per part del Govern de la Generalitat, de mecanismes de participació en els seus ingressos suposa un incompliment greu i una manca de desenvolupament d'un dels recursos bàsics fonamentals del finançament local previstos en l'article 142 de la Constitució.

Per altra part, el finançament per part dels ajuntaments de prestacions de serveis la responsabilitat dels quals correspon a altres administracions, el que es coneix com a despesa supletòria, sense que s'hagin previst els mecanismes de compensació, fa que la situació dels ajuntaments s'agreugi progressivament.

Per tot això, creiem que no es pot ajornar la reacció de la Generalitat, perquè és de preveure que en els propers anys es produeixi un agreujament de la situació dels ajuntaments, que hauran d'optar entre incrementar el dèficit i l'endeutament o bé incrementar la pressió fiscal o –com ja s'ha dit en aquesta mateixa cambra– deixar de prestar tot un conjunt de serveis. Cal tenir en compte que és previsible que, en aplicació del principi de subsidiarietat, es produeixi una descentralització progressiva, i no fóra bo que es produís una reducció del nivell de prestacions dels serveis públics la responsabilitat dels quals correspon a les entitats locals. El principi de subsidiarietat en la seva aplicació territorial significa que les decisions s'han de prendre en el grau més proper als ciutadans, ja que en ells radica la sobirania i, per tant, és el lloc adequat on han de sorgir. Per tant, els ajuntaments, com a Administració més propera al ciutadà, haurien de tenir un paper transcendental en la determinatació de les competències pròpies de cada Administració, però per assolir això cal establir una mesa de negociació competencial entre el Govern central, les comunitats autònomes i les corporacions locals.

En aquests moments sembla que la línia d'actuació del Govern de la Generalitat no és prou receptiva a les aspiracions municipalistes, i no ho és perquè la legislació catalana que incideix en les competències dels ajuntaments no és sensible als greus problemes econòmics i financers del món local. Recordem només que l'aplicació de la Llei de residus, recentment aprovada en aquesta cambra, elevarà de forma desmesurada per als ajuntaments els costos de recollida d'escombraries. També la Llei de policies locals, del 1991, imposa unes càrregues considerables als ajuntaments catalans, i per això considerem necessària una aportació de la

Generalitat per ajudar els municipis a dotar-se de mitjans tècnics, uniformitat i formació de policies.

El Grup Parlamentari Popular demana al Govern de la Generalitat la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya de forma suficient amb destinació als ajuntaments catalans. El Grup Parlamentari Popular, en consonància amb la Carta europea d'autonomia local, entén que l'ajuntament és l'ens administratiu responsable del benestar general dels veïns. Aquesta visió suposa un reforçament del municipalisme davant el constant intervencionisme del Govern central i de l'autonòmic.

Per altra part, creiem que, en aplicació del principi de subsidiarietat, són necessàries unes transferències de competències de l'Administració de la Generalitat envers les administracions locals, que assumiran majors competències. Aquestes transferències han d'anar acompanyades dels recursos econòmics suficients. Això es pot articular perfectament amb la creació de fons d'aportacions incondicionades. El Grup Parlamentari Popular proposa, en contraposició a les aportacions finalistes, les aportacions incondicionades.

No fa gaires dies vàrem tenir un debat, en un mitjà de comunicació, en el qual hi havia representants de tots els grups polítics, de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. L'il·lustre diputat del Grup de la majoria i president de l'Associació de Municipis de Catalunya, il·lustre diputat Juli Sanclimens, va manifestar: «L'Administració local som la Ventafocs de les administracions públiques.» Aquesta és una realitat i en aquests pressupostos queda clarissim. Esperem i desitgem que no sigui així i que vostès donin suport a aquest conjunt d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: **Gràcies**, senyor Ros. El senyor Escudé, **per què demana la paraula?**

El Sr. ESCUDÉ: Per fer un torn en contra, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, torna en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. No, no, comprenc la seva mica de sorpresa perquè en la Junta de Portaveus jo mateix vaig anunciar que faria un torn en contra article per article i, en definitiva, aquest article no ha acabat encara. El que passa, senyor president, suposo que coincidirem, és que aquest article no és pròpiament l'article primer sinó un article afegit, amb un tema que no té res a veure amb l'article primer i, com que després altres grups presenten articles en aquest mateix camí, m'ha semblat que, per clarificar i agilitar el debat, per part meva era millor fer torns en contra, i més per tal com el senyor Ros ha agrupat tres esmenes més de més endavant del pressupost que, si les contradim ara, no caldrà fer-ho després: la 149, 186 i 271. Breument, senyor president, senyores i senyors diputats, perquè com que he vist que hi ha una pila d'esmenes de totalitat en el Departament de Governació, que és on hi ha radicat el gruix de les argumentacions i contrargumentacions sobre aquest tema, i en el seu moment el meu company, senyor Gavín, doncs ja abocarà la informació sobre aquesta matèria, jo ara aquí, senyor president, senyores i senyors diputats, només diria algunes, molt poques coses.

La primera cosa, senyor Ros, és que aquesta esmena, com totes les altres d'articles addicionals a l'article primer, es pot comprendre i es comprèn perfectament des d'un punt de vista polític, però no des d'un punt de vista parlamentari, pressupostari, perquè aquesta esmena, com totes les altres d'articles addicionals, articles 1 addicionals, el que fan és recollir principis, normes genèriques, però no normativa. Totes aquestes matèries, aquesta i les posteriors que veurem d'aquí a uns moments, són qüestions que, en tot cas, en tot cas, entenem que haurien d'anar a una hipotètica exposició de motius, perquè no afegeixen absolutament res a la normativa pressupostària. Dir, com pretén el Grup Popular, que per complir un determinant principi tots els departaments incrementaran al màxim les transferències competencials –competencials, no econòmiques; competencials, que és una matèria que no té res a veure amb el pressupost– a les administracions locals, això no afegeix res.

Evidentment, aquesta esmena, com les altres, era llegible en el moment d'obrir-se el termini de presentació d'esmenes al pressupost; en el moment que el debat en comissió ha tancat i ha fixat totes i cadascuna de les partides de l'estat de despeses, entenem nosaltres que no té sentit pressupostari continuar debatent aquesta matèria, perquè ja està predeterminada. El pressupost és el que és i no el que ara vulguem muntar uns principis generals. Podríem dir que, doncs, evidentment, hi ha una multitud de transferències, de diners dels diversos departaments. Els meus càlculs surten sobre uns 59.000 milions de pessetes als ens locals. Però ja sé que això, a vostès, no els dóna satisfacció, però voldria destacar aquest important esforç de la Generalitat.

Evidentment, totes aquestes partides són per a finalitats concretes, que, hi insisteixo, apareixen en l'estat de despeses i que no podrien ser, òbviament, incondicionades, com se suposa que vostè, senyor Ros, pretén aquí.

Per altra banda, vostès saben..., vostè ha fet referència a tots uns debats, ha fet esment d'un company, un il·lustre company meu; vostè suposo que sap totes les negociacions que aquest il·lustre company, en unió d'altres diputats de l'altra banda del passadís, vam fer en el seu moment sobre una sèrie d'ajudes als municipis, que, si alguna cosa puc dir, és que no han fructificat no per manca de voluntat de la Generalitat, sinó per manca de voluntat d'altres estaments, d'altres administracions. En tot cas, vostè sap perfectament, senyor Ros, que hi ha una partida concreta oberta amb la finalitat que en el seu moment, si fructifiquen a un nivell estatal aquestes converses tripartides, la Generalitat, com va explicar detalladament l'honorable conseller d'Economia de Finances en el debat de totalitat –que aquest tema municipal va ser un tema, doncs, no diré estrella, perquè em va semblar que era més aviat l'atur, encara que ara se'n parla molt poc, de l'atur, en aquest debat pressupostari–, doncs, em sembla que tot això és suficient.

L'esmena 149 és una esmena clàssica de vostès i d'algun altre grup amb la idea feudal que el terme municipal és un

acotament tancat de la mateixa Administració municipal, perquè vostès el que pretenen és que s'informi els ajuntaments de les subvencions que donin els departaments. Vostès saben que les subvencions, pràcticament totes elles, són convocades per precepte reglamentari, tenen una publicitat important, i poden perfectament els municipis, les entitats i qualsevol altra corporació del nostre país, saber quina és la realitat. De la mateixa manera, en tot cas, senyor Ros, també podia haver demanat que totes les subvencions que donin els ajuntaments, que també es comuniquin a la Generalitat.

Quant a la partida afectada per l'esmena 186, curt i ras, aquesta partida, de la manera que vostè la descriu, no existeix; per tant, no havent-se creat en Comissió, mal la podem distribuir segons criteris reglamentaris. En tot cas, el Fons de cooperació municipal, en què –com sabem– la Generalitat fa purament de receptor i transmissor; precisament hi ha una sentència de no fa gaire que anul·la pràcticament les competències d'intervenció, de determinació per part de la Generalitat. Per tant, és un tema que a nosaltres no ens afecta.

I l'esmena 271 és exactament el mateix a nivell d'aquestes mirífiques disposicions addicionals, en què, una vegada més, en aquesta esmena 271 es vol crear un fons –ja he explicat quina és la situació del Fons–, amb la particularitat –es diu en aquesta esmena 271– que aquest fons ha de ser suficient per afrontar les necessitats dels municipis. Tots sabem les enormes necessitats dels municipis de casa nostra per una pila de motius que ara, evidentment, no hi entraré, però que crec que tots podríem convenir que, ni que la Generalitat tanqués portes i tot el seu pressupost es transferís als ajuntaments, no es podrien resoldre totalment les necessitats, com vostè demana.

En definitiva, doncs, senyor president, ja avanço que en el seu moment, arribada la votació d'aquesta esmena o d'aquest conjunt d'esmenes, el nostre Grup hi votarà negativament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 7, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. En aquest torn agruparia les esmenes que porten els números 7, 12, 13, 16, 22, 31, 93, 114, 166, 167, 169, 170, 238, 98, 116 i 179. És a dir, senyor president, un conjunt d'esmenes que el que intenten és introduir els elements de rigor i austeritat pressupostària en els pressupostos de la Generalitat de 1994, tal com d'una manera genèrica es fa en la primera..., s'anuncia en la primera d'aquestes esmenes, en la número 7.

Hem acabat ja la tramitació del Projecte en comissió, com ens recordava fa pocs moments el senyor Escudé, i per tant ens trobem amb un conjunt de qüestions, amb un conjunt d'elements que són intocables, que pel Reglament del Parlament ja no s'hi pot introduir cap modificació. Així no es pot fer marxa enrere en relació a les previsions de despeses parcials, que hi ha a cada departament, o que hi ha a cada direcció general, i donada la composició de la cambra, tampoc es pensable que es produeixi, al llarg del debat que estem produint en aquest Ple, el retorn d'algun dels departaments. És per això que en aquest moment el debat que estem fent té un sentit més normatiu que no pas estrictament econòmic. Es tracta més d'analitzar allò de com diu el Govern que s'han de fer les coses i com considera aquesta cambra que en realitat les hem de fer. És en aquest sentit que s'han d'entendre aquest conjunt d'esmenes que estic defensant, en relació a un tema molt concret, a l'austeritat i al rigor pressupostari.

Va ser en la presentació del pressupost que l'honorable conseller es va esforçar per tractar de demostrar-nos que aquest era un pressupost molt auster, molt rigorós, però després la realitat de les xifres i les dades que hem pogut utilitzar i conèixer en el debat en comissió ens han anat demostrant que aquesta era una afirmació incorrecta, cosa que per nosaltres era evident des del primer moment i tal com hem manifestat repetidament.

És possible qualificar avui d'auster un pressupost que preveu gastar 5 milions de pessetes diàries en publicitat i propaganda al mateix temps que es redueixen les previsions per a moltes de les organitzacions no governamentals? És un exemple a donar al país despendre's de més de 4 milions diaris en premsa i revistes i mantenir les aportacions al Tercer Món a un nivell tan baix com preveuen? Amb quina cara es pot dir al país que cal estrènyer-se el cinturó al mateix temps que veiem que els lloguers de Presidència s'incrementen d'un 20%, o els d'Agricultura d'un 15%, o que els de Justícia multipliquen el seu muntant total per 13? Què ens poden dir o què ens han dit o què ens diran del que es preveu en relació a les necessitats de tresoreria en el que fa necessari que els préstecs a curt termini previstos en els pressupostos de 1994 gairebé doblin els de 1993? En el pressupost de 1993 es va autoritzar que els crèdits de tresoreria fossin, com a màxim, un 7% del pressupost. Enguany el Govern ens demana que aprovem una normativa que prevegi que el 12% del pressupost sigui el límit dels crèdits de tresoreria. Volen vostès un senyal més evident que les coses no estan anant bé?

Com es pot presentar com a auster un pressupost lligat, si vostès volen, o en paral·lel a un contracte-programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, a la vegada, incrementar els recursos ordinaris d'aquest ens d'un 43% al mateix temps –recordem-ho– que als funcionaris no se'ls pot apujar el sou? I afegim a això un crèdit suplementari de 14.000 milions de pessetes per eixugar les pèrdues d'anys anteriors de la televisió.

Es pot considerar d'allò més rigorós el fet que les despeses d'aquest any puguin ser comptabilitzades amb anys anteriors? –pràctica no nova, sinó pràctica habitual, ja, d'altres pressupostos. De què serveix el pressupost que aprovem, les previsions que estem fent, si després no hi ha cap voluntat de complir-les? O bé consideren més correcte anar modificant les lleis financeres vigents, any rere any, per tal d'adaptar-les cada any a la flexibilitat que el Consell Executiu considera convenient per sostreure's al control d'aquesta cambra?

Són un exemple d'efectivitat i eficiència les previsions de plantilles, que, de nou, l'any 1994 s'incrementen de més de dues mil persones? O tal vegada consideren més correcte deixar sense preveure partides i qüestions que sabem en aquest moment, amb tota la seguretat, que s'hauran de produir, com les despeses financeres derivades del crèdits de tresoreria de Sanitat, que probablement pujaran a la vora dels 5/7.000 milions de pessetes, i que no n'hi ha ni un ral, de previstos.

Aquest petit decàleg que hem volgut fer, il·lustratiu sobre la manca d'austeritat i la manca de rigor pressupostari en els pressupostos de 1994, dóna com a resultat final un pressupost que preveu que les despeses de funcionament creixin a la vora del 7% –ens costarà un 7% més el funcionament global de la institució, del conjunt de la Generalitat–, mentre que les aportacions a les inversions disminuiran d'un 30%. Evidentment, estem davant d'un exemple de tot allò que no hauria d'haver estat mai, de tot allò que no hauria de ser un pressupost en aquestes condicions, de tot allò que no és ni es pot fer servir mai com a exemple d'austeritat i rigor pressupostari.

I és per això –i torno a l'inici de la meva intervenció– que, davant d'aquest cúmul d'elements per nosaltres incorrectes, molts d'ells que fins i tot ja han rebut d'alguna manera l'aprovació definitiva d'aquesta cambra, creiem necessari introduir en l'articulat elements que permetin retornar al seny i al sentit comú, i és per això que els proposem el conjunt d'esmenes que els he citat. Esmenes que no desenvoluparé a la menuda, perquè els senyors diputats coneixen el *Butlletí* i ho poden veure, quines són, però que en concret sí que voldria fer referència, a més a més de l'esperit que ja els he il·lustrat, a dir que la primera esmena, en cas d'aprovar-se, indicaria al Govern que, malgrat les previsions econòmiques aprovades en l'estat de despesa, no es pot considerar aquest com un pressupost auster i que, en la fase de la seva execució –i això, senyor Escudé, no se n'oblidi, que el pressupost és la previsió, però que tan important com aquesta previsió és després l'execució d'aquest pressupost, l'ús que el Govern en fa a mesura que passa el temps i com va portant a terme les previsions contingudes en el pressupost–, que en la fase de la seva execució sí que es tinguessin en compte els criteris d'austeritat i rigor que no s'han tingut en compte en el moment d'elaborar-lo.

És en el conjunt de tot el seguit d'esmenes concretes, parcials, que vostès poden comprovar que van per aquest camí i van amb aquesta voluntat. Estem, en el fons, davant d'un problema de gestió dels cabals públics i del concepte del que ha de ser la hisenda pública. Estem, per tant, també –i estic d'acord amb el que de moment deia el senyor Escudé–, amb un problema polític, i per això també es vol emmarcar-lo al començament i emmarcar-lo com a criteri general. Però el més preocupant és que, si avui no es prenen les mesures necessàries per controlar aquesta situació, després cada cop serà més difícil poder-ho fer. És una bola de neu que va creixent, que va cada vegada a més, i els elements de resolució seran cada cop més traumàtics.

La nostra responsabilitat és, aquí i avui, avisar que tot això pot succeir, demanar-los a vostès que rectifiquin. La seva responsabilitat és prendre les mesures necessàries perquè això tiri endavant, i per això els demanem el vot favorable per a aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest conjunt de setze esmenes jo diria que presenten dues particularitats diferenciades. Una és l'esmena 7 i l'altra la resta. De fet, de la resta, el senyor Martí Carnicer –ell mateix ho ha dit– pràcticament no n'ha dit res. És a dir que ja ens les podem llegir. Jo també, evidentment, les comentaré, perquè no sigui dit que no les hem contradites.

L'esmena 7 està, com dèiem abans amb el senyor Ros, en la línia aquesta de debat polític –i el senyor Martí Carnicer també n'ha fet referència–, però jo voldria recordar que el debat polític, precisament a la Llei de pressupostos, segueix una mecànica totalment diferent de tots els altres projectes de llei, perquè ja saben vostès que primer es fa el debat polític a través de les esmenes de totalitat. I val a dir que totes les xifres, tota l'argumentació que ha donat el senyor Martí Carnicer són les mateixes que ja es van utilitzar en el debat de totalitat. I que l'honorable conseller d'Economia i Finances les va anar contradient una per una, des del nostre punt de vista de forma molt satisfactòria; des del punt de vista d'algun excel·lentíssim senador aquí present, pel que sembla, no és així, però al nostre entendre sí. Jo crec que ara seria una feina molt feixuga tornar a repetir –i no és el meu propòsit–, tornar a repetir aquell debat. Aquestes xifres, moltes d'elles de caràcter sectorial, d'inversions, de departaments concrets a què ha fet referència el senyor Martí Carnicer, suposo que ja sortiran més endavant en el debat.

Però jo sí que voldria dir que, en definitiva, el que demana aquesta esmena número 7 és que també hi hagi uns criteris inspirats en l'austeritat i el rigor pressupostari. Tornem a estar en la mateixa argumentació d'abans: és un principi teòric, doctrinal, molt legítim, però que el seu paper, en tot cas, seria en l'exposició de motius. Però és que és més: és que, senyor Martí Carnicer, suposo que estarem d'acord vostè i jo que el pressupost és el que és. A hores d'ara, el pressupost és el que és. Vostè considerarà, o vostès, el Grup Socialista, o altres grups consideraran que no és auster o que no té rigor i nosaltres entenem que sí, però és el que és. És clar, vistos quins són els articles que vostè considera que demostren que no hi ha austeritat i rigor, doncs nosaltres veiem que no hi ha cap base.

Jo crec que vostè ha fet santament, perquè si s'hi han fixat, senyores i senyors diputats, el senyor Martí Carnicer ha recitat una tirallonga d'esmenes, ha arribat al final i llavors ha retrocedit i n'hi ha incorporat dues o tres. Saben per què? Doncs perquè el senyor Martí Carnicer, com a persona molt qualificada pressupostàriament i amb una gran intel·ligència política, ha passat de puntetes –ha passat de puntetes– sobre unes tres-centes esmenes del seu propi Grup que, si els fés-

sim cas, evidentíssimament el pressupost, per més preceptes que poséssim aquí i que no són de caràcter normatiu, deixaria de ser absolutament i totalment auster i rigorós. Si nosaltres, senyor Martí Carnicer i resta d'estimats companys del Grup Socialista, féssim cas de les setanta o vuitanta esmenes que vostès han presentat a l'article 6 demanant que siguin ampliables totes les coses que tenen un mínim de sensibilitat social, si vostès poguessin tirar endavant el centenar d'esmenes llargues, de disposicions addicionals, demanant la Bíblia en vers a tots els indrets de Catalunya, aleshores sí que em sembla que la primera providència seria que vostè ara, senyor Martí Carnicer, retirés aquesta esmena número 7. Com que ja sé que no la retirarà, perquè estem fent un debat polític –de segon plat de taula, perquè es va fer en el seu moment– i com que més endavant m'imagino que alguns dels seus illustres companys sortiran a defensar tot aquest reguitzell de millores territorials i sectorials, tindrem ocasió de comentar-ho. Però bé, en definitiva, esmena 7, nosaltres, com abans, hi estarem en desacord perquè no afegeix res al que ja és la realitat. Que per nosaltres ja existeix aquesta austeritat i el rigor pressupostari.

El senyor Martí Carnicer deia, molt hàbilment: «Bé, és que no sols és el redactat. És fer més bé l'aplicació.» Evidentment, nosaltres –perdoni'ns–, nosaltres, que tenim confiança en el Govern de la Generalitat, creiem que aquest pressupost auster i rigorós l'executarà de forma austera i rigorosa i realista, i de cara aquí hi van una sèrie d'articles de la llei que vostès, precisament, volen modificar, o volen suprimir apartats de la llei.

Molt ràpidament: esmena 12. Aquest és un tema de modificació de l'article 4, sobre transferències de crèdit, que ha sortit molts anys. Vostès saben que el que pretenen és retornar al text primitiu de l'article 42 –si no ho recordo malament– de la Llei de finances públiques. Nosaltres entenem que l'experiència de tots aquests anys de la modificació és positiva, i, per tant, l'esmena 13 també el mateix. No es pot fer referència a aquest article, perquè li donem més agilitat a través de l'article 4 de la Llei de pressupostos, que any darrere any anem portant a aquesta cambra i que, en definitiva, és aprovat.

L'esmena 22 torna a parlar del mateix tema. Va lligat amb l'esmena 13. L'esmena 31 també és un altre tema clàssic. Això no és rigor: això és purament adequació a la realitat. Hi ha uns crèdits que són necessaris com a conseqüència d'un risc assumit en les operacions de crèdit. Per tant, hi ha d'haver una previsió normativa que reguli aquest cas.

L'esmena 93. L'esmena 93 també és el mateix tema d'interessos. El que vostès fan és una modificació que vostès només accepten la possible variació del refinançament, quan l'article afectat, el projecte del Govern, el 31, apartat segon, inclou també les modificacions i les substitucions. Això entenem purament que és agilitar i simplificar. No és problema, com deia vostè, de rigorositat o d'austeritat.

L'esmena 114 torna a ser el tema d'interessos, en aquest cas referit a l'Institut Català de Finances; també és una esmena que fa molts anys que venim discutint. Vostès pretenen que aquesta modificació es pugui introduir només en el cas del refinançament, i, en canvi, el Projecte del Govern, com vostè sap, inclou també les modificacions i les substitucions.

L'esmena 166 és el tema –que vostè sí que s'hi ha referit– dels compromisos de despesa d'exercicis anteriors. Vostè sap, senyor Martí Carnicer, perfectament, que, llegint el que diu aquí, parla de «contractes de tracte successiu relatius a compra de béns i serveis» i fa referència a l'últim trimestre. Vostè sap –i ho hem explicat moltes vegades, i vostè n'és, suposo, perfectament conscient– que aquí es tracta dels serveis domèstics de subministrament d'aigua, gas, electricitat, telèfon..., i que, per tant, ens sembla que seria una barbaritat que en canviar l'exercici s'hi hagués de fer una modificació, i, a més a més, en tot cas, seguim una recomanació del Compte general que ens va fer en l'últim exercici la Sindicatura de Comptes.

Quant a l'esmena 167, és la mateixa qüestió, que en aquest cas no vol modificar sinó suprimir-ho tot: amb més raó ens hi oposarem.

L'esmena 169 és el mateix que aquestes qüestions que ara debatem, però pel que fa referència al Servei Català de la Salut i a altres entitats gestores de la Seguretat Social. Entenem que aquests ens de l'Administració han d'estar en el mateix pla, en el mateix nivell que la resta d'ens de l'Administració de la Generalitat genèrica.

A l'esmena 170 és la primera vegada que surt aquell tema de la informació trimestral. No intentaré avorrir les senyores i els senyors diputats explicant-los quina és la nostra doctrina sobre aquesta matèria, el que diu la Llei de finances públiques de Catalunya, el que diu el Reglament del Parlament de Catalunya, etcètera, i entenem que amb aquests mecanismes hi ha possibilitat de conèixer plenament quin és el contingut d'aquests conceptes pressupostaris de què vostès demanen una informació concreta.

Quant a l'esmena 238, és un tema que també s'hi ha referit el senyor Martí Carnicer, que diu que considera excessiu el marge del 12% per a l'endeutament en termini de reemborsament igual o inferior a un any –o sigui, a curt termini, el que ell en deia «de tresoreria»–, i hi proposa el 7. Home, si el senyor Martí Carnicer ens pogués garantir que aquesta reducció està basada en un element objectiu, doncs, l'hi acceptaríem, però és que això no ens ho pot garantir, perquè vostès saben, senyores i senyors diputats, que el 78,2% del pressupost d'ingressos de la Generalitat prové d'altres administracions –fonamentalment, l'Estat–, i tots sabem quina és la demora, quin és el retard, quins són els incompliments quant a aquestes transferències, i, per tant, doncs, entenem totalment justificada, desgraciadament –la història pressupostària d'aquests darrers anys ho demostra–, la necessitat d'establir aquest marge del 12%.

És que, a més a més –el senyor Martí Carnicer ho coneix perfectament, tant com jo o més–, d'algun d'aquests elements de finançament, ni amb bona voluntat l'Administració central pot fer la transferència de forma immediata, perquè temes com el percentatge de participació en els in-

gressos de sanitat o, no cal dir-ho, tot el tema que hem dit tantes vegades, malèfic i malèvol, del finançament de la sanitat, per mecanisme de càlcul s'ha de liquidar en l'exercici o en els exercicis següents. Per tots aquests motius, el Govern entén, i el Grup Parlamentari amb ell, que és necessari mantenir, desgraciadament, aquest marge del 12%.

Tornant endarrere, com feia el senyor Martí Carnicer, l'esmena 98 parla d'acció cívica, precisament demana que hi hagi..., aquesta potser és l'única, potser ha sigut un lapsus, és l'única, veig, d'aquelles que jo li criticava, de partida ampliable, que el senyor Martí Carnicer defensa, i ho defensa amb criteris d'austeritat, recordin..., i de què més ha dit? *(Remor de veus.)* D'austeritat i de rigor, i de rigor, i aquí demana que tot el que vagi a l'Administració local per a finalitats d'acció cívica, però no a acció cívica qualsevol, sinó només a promoure pels ajuntaments –que, pel que sembla, deuen ser qui saben quina acció cívica s'ha de fer–, doncs, que aquesta sigui ampliable indefinidament. I això és la gran austeritat. *(Remor de veus.)*

La 116... *(Pausa.)* Perdoni'm, senyor Martí Carnicer, cada un es defensa com pot, no? A l'esmena 116, en canvi, aquí juga al revés: aquí vol suprimir el caràcter d'ampliatori o de crèdit ampliable, perdó, d'aquells ingressos que saben vostès procedents de la loteria de l'EAJA. I aquí, doncs, una vegada més, hem de repetir l'argumentació sempre; més perquè, com saben vostès, aquest gran interès social que tant a vostès com a nosaltres ens caracteritza, aquest caràcter d'ampliabilitat és essencial perquè el sobreingrés que es produeix va destinat a unes activitats ben concretes de benestar social.

I, finalment, en aquest conjunt de setze esmenes, tenim l'esmena 179, l'esmena 179..., en la qual... Ah, sí, és un tema que també ha sortit molts anys. És quan parlem de la limitació de l'augment de despesa. Precisament, senyor Martí Carnicer, amb aquella idea que nosaltres hem dit que el Govern té i que nosaltres hi donem suport, que aquests pressupostos són de gran austeritat, el Govern –a diferència de molts altres llocs– s'autoimposa una obligació d'oposar-se als augments de despesa, i, aleshores, vostès pretenen posar-se en peu d'igualtat amb el Govern i poder variar el pressupost a efectes de peticions. Aquest és un tema que ja hem debatut altres vegades –hi ha esmenes del Grup d'Iniciativa i del Grup Popular que ja tindrem ocasió d'ampliar-ho–, però, bé, en definitiva, per les raons de sempre –i que si convé tornaríem a explicitar–, també ens oposarem a aquest conjunt de setze esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'esmena 8, també del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaré conjuntament l'esmena 8 amb un seguit d'esmenes, i que en pregui nota, també, el senyor Escudé, perquè hi pugui dar puntual resposta a cada una d'elles.

El Sr. PRESIDENT: La presidència també ho farà; digui-ho a poc a poc.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, la 8, hem dit, la 99, la 222, la 224, la 225, la 226, la 228, la 239...

El Sr. PRESIDENT: No s'embali, no s'embali...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: La 340, 344, 345 i 346.

El Sr. PRESIDENT: Torni a la 288; què segueix després?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No, la 288, no l'he dita, em sembla.

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs, 226.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: 226, 228, 239, 340, 344, 345 i 346.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Aquest conjunt d'esmenes, senyores i senyors diputats, senyor president, pretenen optimitzar tots els nostres recursos, tant econòmics com polítics, per accelerar la sortida de la crisi que estem patint, que és certa i que s'expressa de forma dramàtica en la manca de llocs de treball, sobretot per als sectors més joves; l'increment constant de l'atur, per desgràcia, és una nota quotidiana, de tal manera que, des del desembre de l'any passat, situats a un 13,6%, hem passat a un 18,8 a finals del segon trimestre del 1993, d'enguany. Això ha volgut dir un increment de cinc punts en poc més de sis mesos.

Aquesta és la situació que hem d'enfrontar, i hem de fer l'esforç que ens calgui –i per això estem aquí– per tal de poder esbrinar què podem fer des de la nostra Administració i com hi podem influir des del Projecte de llei de pressupostos, fins i tot en aquest moment del debat de l'articulat, perquè depèn de moltíssimes de les resolucions que prenguem que tindran un sentit o un altre en favor d'aquesta creació de treball, que és el que ens preocupa més a tots plegats, n'estic convençut.

El que cal fer, des del nostre punt de vista, uns dels aspectes que ha dit el senyor Martí Carnicer: rigor en la despesa, i ho tornarem a repetir un any més; malauradament aquest any també –i d'això ja fa molts anys– això no és així. Com ha dit el senyor Carnicer, despeses de funcionament incrementades d'un 7%; en canvi, les inversions, 30% de davallada. Portem molts anys en aquestes situacions, i lògicament en un pressupost que se'n va al 13% del PIB català, que es drenin recursos d'una forma de vegades massa alegre dificulta, lògicament, que aquests recursos puguin anar a l'economia, al sector privat, al sector de reactivació, per tal de crear treball, crear ocupació. Aquesta és la situació.

En segon lloc, des del nostre punt de vista –en aquest tema, ja no hi entraré, ja dic que n'ha parlat el senyor Carnicer–, cal encert, senyores i senyors diputats, en la definició de les polítiques a seguir per tal d'atacar els principals punts febles que, al nostre entendre, afecten la competitivitat de la nostra economia. I, al nostre parer, aquests punts febles encara –per desgràcia, perquè ho hem repetit al llarg dels anys– estan situats bàsicament en dos aspectes: per una banda, en el nivell d'equipament tecnològic de les empreses i

les infraestructures al seu servei –aquí hi ha moltes mancances, encara, que hem de cobrir, i per una altra banda, i també molt important, cada cop més important, com estem comprovant, en el grau de formació i preparació tècnica de tots els dirigents empresarials i dels nostres treballadors. En aquest sentit, cal de nou assenyalar amb preocupació que el nostre sistema educatiu, des d'un punt de vista integral, continua sent insatisfactori i insuficient per dar als nostres joves la formació necessària per poder optimitzar les seves capacitats d'aplicació en el sistema econòmic.

És evident que el grau de competitivitat de la nostra economia dependrà cada cop més del grau de valor afegit que hi puguem incorporar a través del major nivell d'intel·ligència del factor treball, i aquí –no ens enganyem– no hi estem pas dedicant tots els esforços que calguin, ni públics –nosaltres mateixos–, ni tampoc des del sector privat.

Solament alguns exemples del molt que queda per fer, per millorar en aquest camp. El nostre nivell de formació, lògicament, és afectat per dues accions possibles: l'ensenyament i la formació. Veiem, doncs, segons dades del mateix Departament d'Indústria, l'estat del nostre capital humà. Són aquestes, i són molt punyents, i cal que les coneguem tots plegats, perquè es té en compte amb quina matèria estem treballant i quines són les nostres possibilitats si no fem un esforç important en aquest sentit.

El 5% de la població catalana és analfabeta; el 60% no arriba al nivell de graduat escolar; només el 7% té un títol universitari; un escàs 14% té un títol mitjà; un 15% de la població total no és capaç de llegir i escriure; part dels estudiants que ha passat pel sistema educatiu es troba en situació d'analfabetisme tècnic, es calcula en més de sis mil joves entre 15 i 24 anys que amb prou feines poden llegir. Un 25% dels estudiants que formalment han cursat el sistema educatiu obligatori, en la pràctica, tenen un nivell de formació molt baix i poc adequat a les exigències de les noves qualificacions. Només un 30% de la població entre 15 i 19 anys està matriculada a formació professional, malgrat que la formació professional –ens hem cansat de dir-ho al Parlament, tots plegats– la reconeixem com una prioritat educativa.

Aquesta és la realitat! Aquesta és, i aquesta hem d'atacar. Senyor Escudé, no és un debat simplement teòric: estem parlant de realitats que hem d'afrontar, i que si posem el cap sota l'ala com els estruços no en traurem pas res per poder-ho resoldre.

Pel que fa a les despeses de formació a les empreses, a l'empresa catalana –atenció a aquesta dada, senyores i senyors diputats–: un escàs 0,7% de la massa salarial es dedica a formació, quan països com França, per exemple, l'any passat van dedicar un 3,4% d'aquesta massa salarial a formació a les mateixes empreses, i el consideren baix, tant els empresaris com els treballadors, com l'Administració; el consideren baix. Aquí estem a un 0,7.

Cal, doncs, al nostre entendre, més modernització tecnològica, més infraestructures darrere les empreses i més i millor formació. Això cal, i cal fer un esforç important, des del nostre pressupost, des d'aquesta Llei, també per implementar-ho. Per això reclamem la coordinació d'actuacions de tots els departaments enfront de la crisi econòmica. És evident que aquells aspectes que he assenyalat no escauen només a Indústria o a Economia o a Ensenyament, o a infraestructures..., escau a tots els departaments, fer l'esforç, la part de l'esforç que els correspon. *(Remor de veus.)* Caldria definir, doncs, un pla estratègic per millorar la competitivitat de la nostra economia, que coordinés tots els departaments, que complementés els esforços que estan fent les altres administracions, tant la Unió Europea com l'Estat espanyol, com també –i de forma molt principal– els esforços que s'estan fent contra la crisi des de l'Administració local. Cal, lògicament, orientar els esforços d'agents socials; és evident que sense un esforç compartit, sense una corresponsabilitat dels sectors socials, dels mateixos empresaris, dels mateixos sindicats de treballadors, és impossible que puguem afrontar aquestes deficiències amb un mínim d'èxit.

Per això reclamem, també –i d'aquí li deia les altres esmenes que hem afegit i que el senyor Escudé em permetrà veure-hi la coherència, si se'm permet–, incrementar els recursos de l'Institut Català de Finances per a la petita i mitjana empresa amb un major rigor i control, i no ens cansem de dir-ho, perquè és així, i, si ho volen, els donarem dades per les quals dubtem d'aquest rigor i control.

En aquest sentit, cal dir que el nostre Grup valorem molt especialment el que es va fer a la Comissió de Pressupostos quan vàrem poder acordar amb la majoria unes esmenes que incrementaven de 3.000 milions de pessetes la capacitat d'aval de les petites i mitjanes empreses, i també que incrementaven la possibilitat d'una major dotació per subvencionar interessos de crèdits per a inversions empresarials a comarques amb regressió demogràfica o en operacions de reconversió industrial.

Amb tot, no és suficient, lamentablement no és suficient, per això seguim insistint amb aquestes esmenes. Sis d'aquestes esmenes reclamen un major rigor i control, com deia abans, en la política de crèdit i aval.

L'esmena 99 –les diré una a una, perquè el senyor Escudé veig que les va responent d'una en una, per tant, ens posarem d'acord ràpidament, si em permet, senyor Escudé–, l'esmena 99 pretén deixar tancada la partida destinada al pagament de les obligacions derivades de menyscaptes d'operacions de crèdit avalades per la Generalitat. Bé, nosaltres creiem que seria bo que, abans d'ampliar aquesta partida, fos la Comissió d'Economia la que conegués els motius pels quals no n'hi ha prou amb aquests diners i que els menyscaptes s'han accelerat, i, per tant, hem de reclamar més recursos cap a aquest sentit. Per això demanem aquesta supressió.

L'esmena 222 pretén que es discuteixi en el Parlament quins han de ser els criteris per establir si un aval pot ser o no solidari. Nosaltres no diem que no sigui solidari en molts casos, el que diem és que hem de revisar els criteris pels quals aquesta qüestió s'ha de posar d'una forma genèrica, perquè uns sí, en tot cas, i uns altres segurament no caldria que fos així.

L'esmena 224 pretén establir com a norma general que la garantia d'avals sigui concretada de forma general com a segon aval i que la garantia de primer aval solament es faciliti per a territoris, sectors o situacions específiques que ho requereixin de forma excepcional. Aquest també és un criteri que pensem que hem de discutir i que hem de concretar; no es pot fer, donar genèricament, cal precisar.

Pretén, l'esmena 225, establir un diàleg amb els agents socials a l'hora de definir els criteris que s'han de tenir presents per avalar operacions creditícies d'empreses privades industrials; és a dir: quins sectors, per quins motius, per a quines comarques, per quins motius; és a dir, pensem que això fóra molt bo, cercar un acord, cercar, si més no conèixer l'opinió dels agents socials.

L'esmena 226 i la 228, totes dues són complementàries, són subsidiàries, pretenen que el Parlament hagi de ser informat en el cas que s'hagi ultrapassat el límit de l'import màxim a avalar a una empresa en concret. Simplement pretenem que, en cas que això sigui necessari, que hàgim de fer un crèdit o un aval superior a les condicions que tenim establertes, que és un 3% –si no ho recordo malament– del total de la quantitat que lliurem cada any per a aquesta orientació, que discutim i que vegem quins criteris i per què ho hem de fer en aquell cas. Pensem que això, d'una manera o altra, seria profitós per a un major rigor i un millor control de la despesa.

I finalment una esmena d'ampliació de la capacitat de crèdit de l'Institut Català de Finances: l'esmena 239. Aquesta esmena pretén incrementar la capacitat de crèdit de l'Institut Català de Finances de 3.500 milions de pessetes més i establir una línia especial de crèdits per a les Pime de 5.000 milions de pessetes. En definitiva, es tracta de complementar i ampliar les línies de crèdit que per a aquesta orientació ja té establertes l'Institut de Crèdit Oficial, l'ICO, perquè puguem combinar d'una forma molt més profitosa aquests recursos, puguem combinar la subvenció d'interessos i la major capacitat de crèdit i aval de l'Institut Català de Finances amb l'ICO i puguem també ampliar els supòsits de finançament més enllà de les noves inversions. Vostès saben que en alguns sectors concrets o en algunes empreses a vegades el problema no és tant una nova inversió com un refinançament d'una inversió que ha estat feta i que és indestriable que es pugui refinançar si no és en perill de la viabilitat d'aquella empresa i d'aquells llocs de treball.

Tot plegat, senyores i senyors diputats, posa en relleu, al nostre entendre, la necessitat de major capitalització de les Pime; és a dir, aquest és un tema que hem d'afrontar, hem de discutir i hi hem de buscar solucions –en vam parlar fa poc en el tema cooperatiu, com incrementar el capital de les cooperatives–, hem de veure com la petita i mitjana empresa incrementa els seus nivells de capitalització pròpia o, a través del mercat de capitals, veure com podem fer un esforç important per tal de millorar aquest ideal de capitalització.

Reclamem també amb aquestes esmenes la coordinació de les polítiques horitzontals que puguin incidir en la millora dels elements de competitivitat de la nostra economia i establir, lògicament, veritables instruments d'eficàcia al servei de la petita i mitjana empresa. Concretament, a l'esmena 346, pretenem subordinar el lliurament de les transferències corrents i de capitals de les empreses participades de caràcter industrial de la Generalitat a la prèvia presentació i discussió dels seus pressupostos i programes de treball per a l'any 94 a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. Estem parlant, lògicament, del Cidem, de l'Idiada, del Lgain, de l'Icaen, de Plibsa, EPLICSA, Copca, etcètera. Saben vostès que això són molts milers de milions de pessetes? L'any 91 hi vàrem esmerçar 4.558 milions de pessetes, l'any 92 vàrem pujar ja a 7.886, l'any 93 pujàvem ja a 9.821 milions i enguany, si s'aproven aquests pressupostos, pujarem a 12.867 milions de pessetes, la qual cosa vol dir més de la meitat de tot el pressupost d'Indústria i Energia. Per tant, creiem que la Comissió d'Indústria hauria de discutir els programes de treball d'aquestes institucions, hauria de poder entrar a valorar el bon fi d'aquests recursos econòmics a favor del nostre teixit industrial de petites i mitjanes empreses.

Reclamem també programes sectorials que complementin i facin avançar els sectors especialment afectats per la crisi. En concret, amb l'esmena 340 pretenem que el Consell Executiu elabori un programa de suport al sector de la indústria tèxtil i de la confecció. Aquest és un sector que està sofrint d'una manera molt especial la competència internacional; els acords del GATT, si bé porten uns terminis d'uns temps per anar-s'hi adequant, en definitiva provocaran també un major grau de competència que acabarà d'agreujar totes aquelles puntes, totes aquelles empreses que no han acabat de situar-se amb un major valor afegit de cara al mercat, i per això hem de fer el màxim d'esforç per millorar la seva competitivitat. Per això reclamem aquest programa de suport, que complementi el pla de competitivitat del Ministeri d'Indústria, que complementi el pla Retex de la Unió Europea, que completi mesures de finançament i que faciliti l'associació i coassociació d'empreses per tal d'afrontar aquests reptes que tenim a la cantonada.

Cal que superem, senyores i senyors diputats, el fracàs a què ha menat el Consell Executiu la Taula del sector tèxtil, constituïda l'any 89 per mandat d'aquest Parlament. Al cap de quatre anys, tot i la situació d'aquest sector, aquesta Taula es va reunir dos cops l'any passat i aquest any encara no s'ha reunit cap cop, tot i que la situació és la que és i que els esforços que podem fer són molts.

Per tant, hem de fer un esforç important. Pensin que en aquests moments, i d'ençà de l'any 89, més del 50% de les empreses auxiliars tèxtils ja han desaparegut, 1.500 llocs de treball perduts sense un esforç complementari que teníem i podíem fer des de la Generalitat.

L'esmena 161..., perdó, és l'esmena 345 del nou redactat, si no ho recordo malament, si em permet... Perdó, senyor president, només un moment, estic acabant ja...

El Sr. PRESIDENT: La 344.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: La 344 i la 345, les faré totes dues, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I la 346 ja l'ha fet.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Perfecte. Gràcies, senyor president.

Bé, aquestes dues esmenes, la 344 i la 345, pretenen instar el Consell Executiu a elaborar un programa de suport a la indústria de l'automòbil i subordinar a aquest programa el programa d'inversions i d'actuació de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil. És evident que la SEAT, la crisi de SEAT ha posat en relleu la problemàtica d'aquest sector. En aquest sentit cal que valorem positivament tots els aspectes favorables que representa la resolució de la Conselleria de Treball dels expedients de crisi, de regulació, d'aquesta empresa, però això no ha de fer oblidar la realitat d'aquest sector, les dificultats que té, que altres empreses –com Nissan– plantegen també problemes greus, que el sector auxiliar de l'automòbil està passant realment problemes importantíssims, que hem d'ajudar i que, per tant, tant des de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil com un programa que pogués adequar les ajudes, el suport que podem dar a aquest sector seria important per acompanyar els processos de reestructuració de les grans indústries, com també per ajudar a modernitzar, a millorar la nostra indústria auxiliar.

Recapitulant, pel Grup Socialista aquestes són esmenes, senyors diputats, que reforçarien la nostra capacitat d'influència en la sortida de la crisi; és a dir, coordinació d'actuacions i sinèrgia estratègica entre tots els departaments entre si, amb els agents econòmics i socials, amb les altres administracions –Unió Europea, Estat, local–; en segon lloc, increment de la capacitat financera de l'ICF –de l'Institut Català de Finances– i rigor en la seva gestió; en tercer lloc, coordinació d'actuacions a favor de les nostres Pime de les infraestructures de serveis a l'empresa, i en quart lloc, complementarietat d'actuacions sectorials en el camp del tèxtil i en el camp de l'automòbil.

Aquest és el sentit que tenen aquestes esmenes, les quals, senyores i senyors diputats, posem a la seva consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens movem encara en aquestes esmenes inicials d'àmbit global, i en aquest cas concret el senyor Riera, Santiago, amb la noblesa i la transparència que el caracteritza, ens ho diu amb tota claredat; ens diu: «s'estableix com a principi base»; per tant, ja per la seva mateixa redacció es veu que aquí no es tracta de fer una normativa que tingui un caràcter imperatiu, que doni drets als administrats, unes determinades atribucions o no; és un principi general que és una base. Totalment d'acord, senyor Riera, però és que això –hi insisteixo, perdonin-me– ja hi és.

Ja hi és, però, és clar, quin és aquest principi base? El de la coordinació dels departaments per fer front a la crisi. El pressupost és un pla econòmic que no és del conseller d'Economia i Finances; és de tot el Govern. El Govern, per definició i per realitat, és un òrgan col·legiat i, per tant, actua amb tota coordinació, i, si això ho fa amb tot, més al que fa referència a la lluita contra la crisi, perquè, en definitiva, aquest pressupost –i el senyor conseller va fer un devessall d'aportacions xifrades– està fonamentat en la lluita contra la crisi econòmica. Ell va donar les xifres d'increment dels departaments productius, el suport als sectors productius de casa nostra... Bé, jo m'hi podria estendre molt més; no cal: Alavedra *dixit*.

Per tant, doncs, assentat que aquest principi el compartim i fermament creiem que el Govern ho està fent i ho continuarà fent, permetin-me que passi a les esmenes concretes que ha defensat –a part d'aquesta 8–, que ha defensat el senyor Riera.

L'esmena 99 fa referència al menyscapte d'interessos; un tema que el senyor Riera el té molt a la vora del cap i del cor; ens n'ha parlat moltes vegades; nosaltres també hem donat els nostres criteris, ja saben que en això no ens avindrem, més per com moltes vegades aquests menyscaptes són fruit d'operacions que no sols el Govern coordinat té interès a donar, a avalar, sinó que són els sectors socials, agents socials importants de tot ordre –econòmics i sindicals– que demanen, que imploren aquesta intervenció del Govern.

L'esmena 222 és una de les esmenes, diguem-ne, assembleàries –no diria de Soviet Suprem, perquè ja ha desaparegut el Soviet Suprem–, que és que la Comissió d'Economia i Finances tingui el dret de veto sobre totes aquestes actuacions econòmiques. Això, l'article 49..., el senyor Riera em diu que no diu el dret de veto; no diu el dret de veto, efectivament, perquè potser és poc catalanesc, però diu: «per al seu debat i aprovació, la Comissió...», si la Comissió no l'aprova, és que té el dret de veto.

L'esmena 224 demana que siguin preferentment els avals segon aval; és una qüestió, també, que l'hem discutit moltes vegades. La informació..., que el senyor Riera hi té accés perfectament i sap que mai –mai, almenys això és la informació que jo he obtingut– l'Institut Català de Finances s'ha trobat amb una sola petició de segon aval. Les condicions del mercat, evidentment, fan que qui recorre a l'Institut Català de Finances no està en disposició de poder demanar només segon aval. A més a més, en aquesta esmena 224 es concreten uns sectors receptors, recipiendaris d'aquestes ajudes, i ja sap el senyor Riera que l'article 11.3 de la Llei especifica quines són les destinacions possibles d'aquests avals.

En aquesta mateixa línia, l'esmena 225 vol que hi hagi una consulta dels avals als sectors afectats.

L'esmena 226 demana que hi hagi només una possibilitat màxima d'ajut a empreses del 3%, perquè el que diu el Projecte, com saben, senyores i senyors diputats, és que *excepcionalment* el Govern pugui acordar augmentar aquest límit. Aleshores, si vostè fa números, veurà que a algunes grans empreses –i vostè n'ha parlat d'algunes i altres vegades n'ha parlat d'altres– aquest 3% és totalment insuficient, i per això, dintre de la necessària contenció que suposa un límit del 3%, el Govern es vol deixar les mans lliures quan,

per interès social de lluita contra l'atur en grans empreses, sigui possible superar, de forma excepcional, aquest 3% de límit.

L'esmena 228 diu el mateix, però sempre –la cançó enfadosa– informant el Parlament. I aquí sí que diu «informant», no «prèviament als informes...», sap vostè, article 83 de la Llei de finances, les possibilitats de l'article 13 del Reglament..., etcètera, el que diem sempre. I vostè, senyor Riera –i fa santament– no se n'està, precisament, d'utilitzar aquests mecanismes, sinó que els utilitza i obté molta informació, que aleshores vostès, i vostè concretament, des de la seva òptica, utilitza en el seu debat, legítim, d'erosió, si pot, de l'actuació del Govern. Per tant, vostè és una prova vivent, vivent i evident, que aquesta informació es difon.

L'esmena 239..., aquí és un tema que el meu company comentava que vostè, que té unes excel·lents relacions –igual que jo– amb el portaveu primer del Grup Socialista, sap que..., sí, ara no és present, però sap que vam signar i presentar conjuntament unes esmenes en aquest sentit que vostè demanava. Evidentment, no és allò que vostès voldrien, ni, evidentment, tampoc nosaltres, però hi ha allò que vostè ens demanava abans: l'austeritat i el rigor fan que no sigui possible; perquè pensi que aquesta proposta que fan vostès significa un endeutament, si no em fallen els números, de 3.426 milions més, i aleshores la càrrega financera superior que això suportaria significaria un desbordament de la partida de l'estat de despeses prevista per a això.

A l'esmena 340 vostè ens parla d'un tema que, per raons territorials i no sé si raons de relació personal, vostè sempre –i fa santament–, sempre hi ha posat molt l'accent, que és la indústria auxiliar del tèxtil, i també hi afegeix la confecció, que és un sector importantíssim, també, a casa nostra. Aleshores, jo voldria recordar que el Departament d'Indústria, aquest programa, atiat en part, impulsat en part –cal reconèixer-ho– per vostè, doncs, ja va establir un programa –l'any 92, hi insisteixo– per al període 93-96, amb una dotació global de l'ordre dels 5.070 milions de pessetes. Vostè em diu que no... Això és la informació que m'ha passat el Departament afectat. En tot cas, senyor Riera –i em sembla que tant vostè com jo en podem estar satisfets–, dintre de la situació actual, precisament és un dels sectors jo no diré que van més bé però que van menys malament; és precisament el tèxtil, en aquests moments. Veurem després de la Ronda Uruguai què passa, però, avui per avui, la indústria tèxtil és d'aquelles, dintre de les possibilitats actuals... Sí, sí, senyor alcalde de Sabadell, vostè ja coneix... Ah, bé, és un altre tema, perdoni. He interromput una conversa directa amb l'honorable conseller d'Economia. Bé, excusi'm. Doncs, com deia, és un dels sectors que estan, conjunturalment, avui per avui, en millor situació en el teixit industrial de casa nostra.

Aleshores, sí que coincidim amb vostès –esmena 344 i esmena 345– que el sector de l'automòbil no està precisament en aquestes circumstàncies, sinó en circumstàncies molt pitjors. És clar, vostè, a l'esmena 344 ens parla de SEAT; aquí n'ha parlat poc, sí, sí, diu..., però cita l'empresa SEAT i demana un suport de l'Administració, de la Generalitat. Jo crec..., la veritat és que, el tema, el conec més per la via d'informació pública que no pas d'informació interna. Jo diria, només, pels aspectes que jo he vist a títol personal..., em sembla que difícilment es podria superar en sentit positiu el que l'Administració de la Generalitat, el Consell Executiu i els consellers més directament afectats han realitzat i estan realitzant i realitzaran, des del president de la Generalitat al conseller d'Indústria, passant per altres conselleries, per intentar tirar endavant això. En el terreny estrictament pressupostari, sap vostè que hi ha un organisme, l'Idiada, que és precisament un suport de base a tota aquesta indústria auxiliar que vostè intenta, a través d'aquesta esmena, potenciar.

I, finalment, l'esmena 346 també fa referència a temes de l'automòbil i, específicament, de l'Idiada, si no ho recordo malament..., això mateix. I vostès diuen que l'aplicació dels programes es supeditarà a uns determinats objectius. Aquí, senyor Riera, vostè sap que la mateixa Llei, a l'article 3, diu precisament quins són els objectius de la Llei, que, si no ho recordo malament, coincideixen amb aquests. I, per tant, entenem que per via d'esmena de disposició addicional al Projecte de llei de pressupostos per a l'any 94 no hi afegiríem res posant-ho.

Per aquests motius, senyor president, arribat el seu moment ens oposarem a aquest conjunt, al reguitzell d'esmenes que ha defensat el senyor Santi Riera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena número 9, també del Grup Socialista. Per a defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats, per defensar de forma conjunta les esmenes números 9, 47, 48, 49, 50, 164, 185, 189, 304, 196, 198, 201, 202, 209, 214. S'ha perdut, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. No, no, ha estat un model de velocitat moderada.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt bé. Permetin-me primer, i abans d'entrar en el comentari d'aquestes esmenes, una petita rèplica –espero que me la permetin– al senyor Escudé, quan, contestant al senyor Ros, li deia que la pretensió dels municipis de tenir coneixement de les subvencions era una pretensió feudal. Això del món feudal, senyor Escudé, ho té mal entès: els municipis, a l'època que tocava, de feudals, no ho eren gens, i el feudalisme més aviat es muntava a base de la pretensió de controlar el territori sobre bases de dependència, fonamentades o en la propietat o en la jurisdicció. Per exemple: «Catalunya, barri a barri», per entendre'ns. És a dir, és molt més en aquest sentit. Ho dic..., si fem l'anacronisme d'aplicar el mot «feudal» a coses del temps present, podem jugar tant com vulguem, però, en tot cas, no ho apliqui al món municipal, perquè deu ser de mal aplicar.

Per altra banda, el senyor Escudé insisteix reiteradament a minimitzar i rebaixar el to polític del debat –sobretot del debat a l'articulat– dient: «El gran debat polític ja ha estat fet en el debat de les esmenes a la totalitat.» I ara, en el fons, no ho diu, però el seu objectiu principal és aconseguir que aquest gruix de fulls de paper d'aquesta llibreta tan ben preparada que porta vagi passant d'un costat a l'altre, i, com més via en fem, més tranquil se'n podrà anar a menjar els torrons a casa seva.

Crec que si plantegem el debat d'aquesta manera entrem en un procés poc estimulant, que fa molt inútil el debat de l'articulat, que ens avorreix sobiranament a tots i que, en el fons, està fent molt mal al sentit que té el debat dels pressupostos i al mateix contingut del pressupost com a eina política, tant en el seu contingut global com en el seu contingut desglossat a l'articulat. Crec –voldria insistir-hi– que aquest no és un debat polític de segon plat; aquest és un debat polític, és la continuació d'un debat polític, i intentar trivialitzar aquest debat polític és, en bona mesura, fer poc favor a la manera de governar el nostre país, i em sembla que això està conduint al trencament de la cohesió social per la base i al distanciament, cada vegada més gran, entre la feina que fem aquí i els problemes que es debaten al carrer o els problemes que preocupen els ciutadans.

Ho dic perquè tornem, un any més –i en el meu cas ja deu ser el cinquè o el sisè–, a un conjunt d'esmenes que, sobretot, plantegen la necessitat de reforçar i d'aprofundir la coordinació i la col·laboració amb els ajuntaments, plantegen la necessitat de crear mecanismes per a millorar-ne el finançament i plantegen la necessitat, des de la lleialtat institucional, d'aclarir com hauria de funcionar la relació entre les diferents administracions a Catalunya. Subsidiàriament, unes darreres esmenes parlen d'aspectes interns d'organització de la plantilla i de l'organització del treball a la Conselleria, però per intentar exemplificar, simplement, la necessitat d'aquesta austeritat i rigor que ja han ponderat els diputats senyors Martí Carnicer i Santi Riera.

Però tornem a les mateixes esmenes de cada any, parlant de la col·laboració amb els ajuntaments, del Fons de cooperació local, del Pla únic d'obres i serveis, de totes aquelles esmenes que, reiteradament, d'una forma insistent, tots els grups municipals han anat presentant i continuaran presentant, i vostès van aconseguint, a poc a poc, anar aglutinant tota l'oposició, convertir l'oposició en un bloc compacte que defensa els mateixos arguments i que té una estranya unanimitat, i vostès, insistentment, posen el cap sota l'ala, volen ignorar tots els arguments que, d'una forma reiterada, els plantegem des de l'oposició i no en fan ni cas.

El cert és, en tot cas, que estem en una situació nova o una situació que cada vegada és més nova en relació amb els problemes dels ajuntaments i els problemes globals de Catalunya. Estem en una situació de crisi econòmica, de crisi social, i al president de la Generalitat li agradaria també de dir-ne «d'una certa crisi *moral*». Aquesta crisi provoca una demanda social diferent i creixent, provoca necessitats, en l'àmbit dels ajuntaments, també creixents i provoca un dèficit acumulat. No és el cas únic dels ajuntaments: la crisi financera de les administracions és més òbvia a tot arreu. Els ajuntaments veuen de prop les dificultats, però els mecanismes d'aquestes dificultats són els mateixos tant a l'Administració local com a l'Administració autonòmica: paguem malament i tard –el Govern de la Generalitat paga també malament i tard–; tenim un endeutament creixent –el Govern de la Generalitat té també un endeutament creixent–, i hem d'acudir, per pagar malament i tard, a crèdits de tresoreria, que és una problemàtica que també coneix i que també comparteix el Govern de la Generalitat.

I això, que no és nou, és més greu i és més dramàticament greu aquest any que cap altre any, i, per altra banda, aquest Parlament ha fet l'esforç, durant tot aquest any, d'insistir en aquesta direcció; som més conscients avui que fa un any que hi ha una situació greu de crisi financera i de crisi social, crisi financera que afecta les administracions, i principalment els ajuntaments, i crisi social que afecta fonamentalment el conjunt de Catalunya. I hem debatut en diversos moments els problemes dels ajuntaments, i hem acordat crear una ponència tècnica, dins de la Comissió de Govern Local, per analitzar aquests problemes; hem fet propostes de resolució i n'hem votat una bona colla en el debat del 4, 5 i 6 de maig d'aquest any, i vam prendre, no fa massa dies, un acord, per unanimitat, per definir el marc competencial i el paper dels ens locals a Catalunya.

I això vol dir que hem avançat en el diagnòstic, hem avançat en els acords parlamentaris, ens hem posat d'acord en la necessitat d'aclarir aquests problemes financers i competencials, però no hem atacat..., no hem començat a prendre cap mesura concreta –i aquests pressupostos tampoc no ho fan– per resoldre aquests problemes. Segueixen mantenint-se els mateixos problemes bàsics: problemes de caràcter territorial, d'acció coordinada en el territori entre administracions; continua exercint-se una pressió competencial i noves obligacions financeres sobre i contra els ajuntaments; no es creen –i aquests pressupostos no els creen– nous mecanismes de finançament; apareixen nous mecanismes de confrontació, i la proximitat, el principi de proximitat, i la legitimitat democràtica d'aquest principi de proximitat, és atacat retiradament. De tal manera que avui estem davant d'uns pressupostos exactament iguals, que mantenen totes les inèrcies pel que fa al món local, que no innoven res, que no creen cap mecanisme nou i que, en canvi, agreugen i aprofundeixen els problemes.

Avui sabem –llistaré uns quants problemes– que els consells comarcals no donen resposta als problemes dels petits municipis; que el Pla únic d'obres i serveis és un instrument insuficient per incentivar i fomentar la inversió i per donar solució als problemes d'infraestructura dels municipis de Catalunya; sabem que la política del Departament de Governació de la Generalitat i de la majoria dels departaments tendeix a retallar, comprimir, limitar i encongir les competències dels ajuntaments; sabem que les relacions institucionals no es fonamenten en la lleialtat institucional, sinó en la concurrència en el territori; sabem que els pressupostos del

Govern de la Generalitat agreugen la discrecionalitat i incrementen el desassistiment institucional i la manca de coordinació. No es crea el Fons de cooperació local de Catalunya, com ho han fet Andalusia, Aragó, el País Basc i Canàries; no hi ha correspondència entre els acords presos pel Parlament i l'acció de Govern expressada en els pressupostos del Govern de la Generalitat, i més especialment en aquests que estem comentant de la Conselleria de Governació.

Aquesta és la situació, aquesta és la gravetat de la situació, i la no-resposta d'aquests pressupostos ens fa plantejar aquest conjunt d'esmenes. Una situació que voldria sintetitzar llegint-los un text que diu el següent: «L'ajuntament és el darrer esglaó de l'Administració pública pel que fa a la distribució dels diners dels ciutadans, però és el primer en proximitat amb els problemes reals de la gent. Fins avui, els ajuntaments han estat i estan lligats de mans i peus; el seu poder de decisió és mínim. Si s'analitzen les lleis que van sortint, sempre fa l'efecte que els legisladors parteixen del principi que els ajuntaments fan les coses malament i que cal evitar-ho a base de lleis coercitives. Semblem els dolents de la pel·lícula.

»És cert que s'han fet molts disbarats en els municipis, com també n'han fet les altres administracions, però no per això s'ha d'arribar a la conclusió que tots plegats som uns ineptes i que se'ns ha de controlar per tots costats. Després de deu anys d'experiència, crec que tinc arguments suficients per demanar una major autonomia municipal. Les necessitats reals de la gent, les tenim i les vivim al nostre costat, davant de la porta, i no tenen temps de ser manipulades pels intermediaris. Parlem sempre de pobles petits; la gran paradoxa, però, es produeix quan l'ajuntament és qui coneix els problemes i en té les solucions, mentre que els diners els tenen els que estan més lluny.»

I segueixo encara una mica més: «Totes aquestes reflexions ens porten inevitablement a demanar més autonomia municipal. De la mateixa manera que la Generalitat la demana al Govern de Madrid, nosaltres la demanem a la Generalitat i al Govern central: autonomia per als consells comarcals quan es tracti de resoldre els grans problemes de la comarca, de les grans obres, i autonomia, que també vol dir diners, per als ajuntaments.

»En aquests moments, la Generalitat porta tot el control des de Barcelona. Aquest centralisme de Barcelona, el podem comparar moltes vegades amb el centralisme de Madrid. Hi ha una diferència: abans havies d'agafar l'avió, i ara és suficient el cotxe o el tren. És veritat que existeixen delegacions del Generalitat a tal lloc, però, si t'has de barallar amb algú, si vols aconseguir alguna cosa important, has d'anar a Barcelona.

»No dubto que la Generalitat fa un esforç per atendre tots els municipis de Catalunya, petits i grans, però a l'hora de les veritats hi ha un desconeixement des de Barcelona de la realitat dels pobles. Temps enrere parlava per telèfon amb un alt càrrec de la Generalitat sobre un problema concret d'ensenyament: em va fer la impressió que estàvem separats per centenars, milers de quilòmetres.»

Sona bé, sona senzill, sona entenedor, explica prou bé uns quants problemes que s'expressen també en aquests pressupostos, i, fent com ha fet el senyor Ros, i utilitzant com a argument d'autoritat..., no ningú del nostre camp, i, com ell ha fet, esmentant el senyor Sanclimens, dient que els ajuntaments som la Ventafocs, deixin-me dir que aquest text prové del llibre *Reflexions d'un alcalde de poble*, escrit per un alcalde de Convergència i Unió. No estem parlant de fantasmes socialistes, no són els ajuntaments que vulguin laminar, no és la voluntat obstruccionista de l'oposició des dels presumptes contrapoders; és un text clar i català d'un alcalde de Convergència i Unió. Ja que no ens fan cas a nosaltres, a veure si fan cas als seus i no ens distancien de la realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra... Sí, el senyor Fuentes demana la paraula.

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president, si em permet, després d'aquesta intervenció del senyor Nadal i Farreras, jo volia demanar, si és possible, la intervenció del nostre Grup per defensar l'esmena 46 i altres, tenint en compte el caire que està prenent el debat de pressupostos aquest matí.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Fa referència a Administració local.

El Sr. FUENTES: Sí.

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, només per anunciar que, encara que em sembla que és una mica irregular..., però hi estic totalment d'acord, perquè, en certa manera, el que ha fet Iniciativa per Catalunya és no tenir la picardia que han tingut altres grups de posar aquest tema en l'article primer; l'any que ve, que tindran més experiència, facin el mateix, i llavors no hi haurà problema.

Per tant, no tinc cap inconvenient, senyor president, a esperar fer el torn en contra conjuntament –m'imagino–, també, de les propostes que ens farà el senyor Farrés.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Escudé. Doncs, el senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. I, en espera a adquirir la picardia a què feia referència el senyor Escudé, agruparia la 46, la 277, la 188 i la 156. Només aquestes quatre, perquè es tracta de concretar-ho molt.

El Sr. PRESIDENT: 46, 277, 188 i 156.

El Sr. FARRÉS: Exactament, senyor president. Senyores i senyors diputats, cal dir que aquestes esmenes van ser redactades abans que aquest diputat i el Grup tinguéssim coneixement de la via convergent en el finançament dels municipis. I dic això perquè la gran novetat, jo diria, política –i perquè, a més a més, va fer-ho una persona molt vinculada a la mateixa Conselleria de Governació– ha estat, davant la constatació de la gravetat de les finances municipals, recomanar i fer comprar un dècim de loteria per poder així solucionar els problemes econòmics i financers dels

ajuntaments. Em refereixo, òbviament, a l'alcalde de Bescanó i que, a més a més, és el nou governador civil –em sembla– de Girona.

Per tant, nosaltres pensem..., o almenys no volem un perfil d'alcalde ludòpata, encara que la situació és com per, evidentment, abandonar-se al joc, sinó que nosaltres, que estem en un estat de dret, que hi han unes lleis, que les lleis s'han de complir..., i que precisament aquest compliment de les lleis és el que dóna l'autoritat moral com per poder exigir-ne el compliment a la resta dels conciutadans. I és evident que hi ha un incompliment sistemàtic de l'obligació que té la Generalitat de dotar el Fons de cooperació local de Catalunya pel que fa referència als municipis, i un any més nosaltres venim a demanar que es doti aquest Fons.

Nosaltres concretem tècnicament, a través d'una disposició addicional i a través d'un crèdit ampliable..., nosaltres el que volem és demanar –i fent-nos nostres les esmenes que en el seu moment va enviar la Federació de Municipis al conjunt dels grups parlamentaris– que es doti el pressupost per als ajuntaments amb l'1,625% del pressupost consolidat de despeses no financeres i que a partir d'aquí comencem a avançar, amb l'objectiu d'arribar a aquest 4% que amb la documentació reiterada de les organitzacions municipalistes surt.

Dir que aquest any, per primera vegada, hem observat, amb una gran preocupació, que la quantitat de subvencions –després parlarem del caràcter o no feudal d'aquestes– als ajuntaments, si sumem el conjunt de departaments, disminueixen un 2,28%. Jo penso que voler controlar o voler..., no controlar, saber les subvencions que es donen, que es reparteixen en un terme municipal per part de qui té la responsabilitat de governar i administrar aquell terme municipal no és una pretensió feudal. Jo diria que, en tot cas, el feudalisme ve de distribuir els diners no per criteris objectius sinó pel criteri de la subvenció, que, per molt bé que es vulgui fer, segur –segur– que poden haver-hi equivocacions.

I per tant, i degut a les característiques amb què s'està aplicant la política de subvencions per part del Consell Executiu..., perquè una cosa són aquelles que surten a través dels concursos i una altra són les subvencions de lliure disponibilitat directa de la Conselleria, i que en molts casos s'utilitzen mecanismes d'organismes que és molt difícil de controlar, la necessitat que els ajuntaments tinguin una visió global d'on va el diner públic per evitar duplicitats, per, en tot cas, acabar de recolzar..., però hi han casos i casos i casos que un ajuntament està potser subvencionant una entitat i que després, per casualitat, s'assabenta que aquella mateixa entitat ha rebut uns diners de la Generalitat i que, per tant, està nedant en l'abundància, enfront d'altres entitats que potser no tenen ni l'una ni l'altra ajuda.

I, per tant, aquest és un criteri de racionalitat, aquest és un criteri de millora, i per això nosaltres volem que es passi del criteri de subvenció al criteri de repartiment objectiu, amb uns criteris prèviament establerts, amb participació de la Comissió de Govern Local de Catalunya, i a partir d'aquí que els ajuntaments tinguin un finançament millor.

Vostès ens poden dir, ens diran que no una vegada més. Mirin, potser l'any passat jo ho defensava amb molt més ardor; de totes maneres, l'any passat també havíem anunciat, aquest Grup, que hi hauria el gran crac financer dels ajuntaments, i ja hi ha sigut. Aquest any, com les coses segueixin així, i si seguint l'exemple de la Generalitat es fan uns pressupostos en els ajuntaments no creïbles –perquè aquests pressupostos que estem discutint no són creïbles, i després, ja quan parlem dels departaments, ja en parlarem i ho concretarem–, el que ens trobarem és que anirem fent la bola més grossa, que l'endeutament no declarat, sinó les factures en els calaixos seran més i més importants i, en definitiva, avançarem exactament pel camí contrari a aquells objectius de convergència econòmica que des de la Unió Europea recomanaven al conjunt dels països. I això no pot ser, i això no és seriós, i, a més a més de no ser seriós, arrossegarà el conjunt de l'Administració de Catalunya a una situació molt delicada.

Nosaltres demànavem, en un moment en què l'únic gest ha sigut obrir una partida simbòlica de 1.000 pessetes per poder refinançar un hipotètic endeutament o l'hipotètic refinançament de l'endeutament municipal..., nosaltres pensem que això, que, a més a més d'estar subjecte a moltes negociacions i a moltes discussions polítiques, ja veurem si es produeix o no es produeix –i és obvi que això no depèn únicament i exclusivament de vostès–, però això no té de ser obstacle perquè, precisament per evitar aquests endeutaments, els ajuntaments comptin amb l'ingrés dels diners procedents del Fons de cooperació local de Catalunya.

Les perspectives, tal com es deia fa un moment, no són bones, perquè, a més, a la situació, ja, que tenim, s'hi afegirà la que es derivi –si és que s'aprova la Llei de bombers, que ha substituït un percentatge fix dels pressupostos municipals–..., a la negociació d'uns hipotètics convenis la Llei no diu què passa si l'ajuntament diu que no està d'acord amb el conveni, i, per tant, ja veurem quines conseqüències se'n derivaran; no té present la caiguda de les recaptacions que es donaran en els municipis com a conseqüència de la crisi econòmica, el tancament d'empreses, etcètera, etcètera, i, per tant, la situació, doncs, s'agreujarà.

Jo aquí, al final, tenia unes anotacions que li deia: «El senyor president de la Generalitat està a punt de quedar-se sol, institucionalment parlant.» Jo penso que és veritat: en aquests moments estan tan debilitades moltes de les estructures administratives que, vostès contestin el que creguin oportú, però, més enllà de la contesta, recordin-ho, perquè la situació és greu, i, més enllà d'una frase enginyosa o d'una sortida brillant en aquest debat, tornarem a sortir al carrer i els problemes continuen exactament igual. I això és el que preocupa en uns moments en què a tots els municipis se'ls estan disparant les demandes socials, les demandes de tot tipus, com a conseqüència de la crisi econòmica. I és molt trist que en aquests moments una i altra vegada tinguem de reiterar que es compleixin en aquest país les lleis; si no es pensen complir, treguin-les.

I acabo, senyor president, dient que fins ara vostès tenien una coartada, i era de dir: «Esperem a veure què és el que contesta el Tribunal Constitucional, perquè si els diners dels fons de Madrid els podem distribuir nosaltres, els aportarem junt amb els que dotarà la Generalitat i a partir d'aquí farem el fons de cooperació de Catalunya.» Això no serà possible, i, per tant, la coartada de l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional ja no existeix, i, per tant, vostès estan enfront de si compleixen o no compleixen el que diu la llei, el que diu la legislació. Doten o no doten aquest fons de cooperació per als municipis? S'ha acabat l'excusa per poder esperar o guanyar temps en el temps. En aquests moments tots nosaltres estem davant del problema. I, si no es pensa dotar, sigui's valent, porti's una modificació de llei i que es digui: «El Consell Executiu considera» –vull dir– «que no s'han de finançar els municipis.» Eliminem aquesta previsió de fons de cooperació local. El que no val és tenir-ho i dir que la llei ja ho diu i, a l'hora de la veritat, a la pràctica, no complir-ho. Les lleis són per complir. Si no es compleixen, no ens omplim la boca que som un estat de dret i que la nostra democràcia és una democràcia madura, avançada i al servei de tots. Si més no, en aquest cas concret, no està al servei dels ajuntaments pel que fa referència a aquestes fonts de finançament.

Vostès tenen la paraula. En tot cas, jo sóc conscient que tenen un braços molt grossos, perquè durant aquest any o l'any que ve hauran d'entomar el conjunt de l'Administració local, que, si segueix així, caurà com un joc de cartes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra del conjunt d'esmenes que ha defensat en primer lloc el senyor Joaquim Nadal i, després, l'altre conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Farrés.

La primera esmena, que és la que ha donat peu a aquest minidebat que hem estat fent o que se'ns està fent des de l'oposició en aquestes intervencions, és l'esmena número 9. Tornem a estar, una vegada més, en aquell tema que parlàvem de criteris generals. Aquí se'ns diu que s'estableix com a criteri essencial..., o sigui, tornem a estar en el terreny dels criteris. Ja saben quin és el nostre posicionament, la diferència entre criteris i normes concretes: amb això no es pot anar a demanar res, amb un article que digués hipotèticament que hi ha un criteri essencial.

Diu: «Aquest criteri essencial a observar per tots els departaments és la coordinació de les actuacions de la Generalitat amb tots els ajuntaments de Catalunya.» Abans jo he parlat de feudalisme. El senyor Nadal no ha trobat bé la comparança. Jo discrepo amb moltes coses del senyor Nadal, altres, no, i hi ha coses, aquelles que es dirimeixen amb els vots..., doncs, tinc tota tranquil·litat. Ara, hi ha coses que evidentment estarem tots d'acord que no es dirimeixen amb el vot, sinó amb el saber, i evidentment, jo no em posaré mai al nivell del senyor Nadal, excel·lent historiador i professional d'aquesta ciència. El que jo voldria dir, senyor Nadal, potser és que... Sí, m'he equivocat en parlar de feudal. Jo voldria dir «de feudalització». Home, jo ja sé, amb els meus escassos coneixements, que, precisament, el gran avantatge i la gran difusió del municipalisme medieval va ser perquè permetia als ciutadans, i fins i tot als servents de la gleva, fugir del feudal i ser protegits pel rei. Però és que aquí, per això –és la idea que jo tenia–, és que vostè parla de coordinació de les actuacions de la Generalitat amb tots els ajuntaments, i, és clar, la coordinació és un doble sentit. I aquí només sembla que es parli de la coordinació de la Generalitat amb un sentit de submissió als ajuntaments. Per tant, el que aquí es pretendria és la feudalització, o sigui que el rei es sotmetés als municipis, valgui la comparança.

Aleshores, clar, evidentment, com a principi no hi podem entrar; ara, quant a coordinació, em sorprèn que vostè, que a part d'alcalde d'una ciutat importantíssima del nostre país és president d'una de les més importants associacions del ram, que parli que troba a faltar coordinació. Jo només, molt ràpidament..., perquè és clar, aquí no es tracta de dir «entre tots ho farem tot», no, no: hi ha uns òrgans ben establerts que funcionen de molt de temps, que vostè hi participa, i molts altres hi participen, i amb molta eficàcia, i és un lloc de trobada i de diàleg: la Comissió de Govern Local de Catalunya, la Comissió de Cooperació Local, la Comissió de Coordinació de Policies Locals, la Comissió de Limitació Territorial, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya... Tot això és coordinació entre la Generalitat i els ajuntaments. Per tant, entenem que aquesta coordinació ja hi és.

Ara, després vostè i el senyor Farrés, fonamentalment, pel que he anat veient de les esmenes addicionals que han defensat, no defensen la coordinació d'actuacions, sinó la submissió econòmica de la Generalitat als ajuntaments. Perquè vostès, a través de totes aquestes esmenes –i ara les comentarem breument–, doncs, vostès el que fan és anar carregant. El senyor Farrés ens parlava dels braços reforçats per rebre, per entomar –i mai més ben dita aquesta frase típica d'entomar– els municipis. Jo crec que la situació pot ser molt bé entre els ajuntaments, però també potser hi haurà qui haurà d'entomar la Generalitat, i ens haurem d'entomar tots, i haurem d'entomar les empreses i els sindicats i el país. Ara, nosaltres no tenim esperit catastrofista, en cap cas, i per tant creiem que tothom caminarà sobre les seves pròpies cames i tothom trobarà solucions, mai perfectes, mai bones, però sí suficients per tirar endavant en aquesta etapa de crisi, en què tots vostès, doncs, i nosaltres també, reconeixem que es troba la nostra societat. Perquè, és clar, en definitiva es tracta d'això.

A partir d'aquest moment, totes les esmenes van de cara a aquesta temàtica estrictament econòmica. Aquí no es tracta de coordinar, es tracta d'obtenir diners d'allà on sigui. Jo ja ho entenc: jo, per sort meva, he estat molt poc temps en el moment municipal i a l'oposició i, per tant, doncs, n'he tingut un petit tast, però reconec que és una situació angoixant. Però, és clar, estem debatent els pressupostos d'un altre ens, que també té la seva problemàtica, i molt important, que és

la Generalitat. I nosaltres hem de defensar els pressupostos de la Generalitat.

És clar, aleshores el senyor Nadal, entrant en aquell terreny que jo li vaticinava al senyor Carnicer, doncs, ens ha parlat de l'esmena 47, 48, 49 i 50, i moltes més que podria dir. Sí, però concretament ha parlat d'aquestes quatre, que són en aquest famós article 6, que ja anticipo que té exactament cent esmenes –cent esmenes–, que és pretendre que tot aquell rigor que dèiem, res de res. Ara es tracta que tot sigui ampliable; i, aleshores, aquí crearíem un dèficit extraordinari, perquè, evidentment, és això: un crèdit ampliable, fora d'aquells escassos que tenen també la contrapartida d'un ingrés variable i ampliable, doncs, directament genera dèficit. I això, amb molta sinceritat i amb molta valentia, el conseller d'Economia i Finances ho va dir en el debat de totalitat, a la presentació del Projecte de llei. Recordin que ell va dir: «Malgrat aquesta circumstància, hi ha uns determinats fons» –i recordo que va parlar de la renda mínima d'inserció, va parlar de l'habitatge...–, «malgrat saber que això generarà dèficit, per raons polítiques, socials, doncs, el Govern de la Generalitat dóna suport a això.» Ara, el que no es pot fer és, aquestes escasses que ja va dir ell que es tractava de limitar-ho, transformar-ho en cent partides ampliables, com es pretén. Aquí es tracta al 47 que sigui el Fons de cooperació municipal; al 48 que sigui el Pla únic d'obres i serveis; al 49 que sigui la Seguretat ciutadana, i al 50, el deute municipal. El deute municipal, que hi ha els seus més i els seus menys. Evidentment, això no pot ser acceptable per motius estrictament econòmics.

Parlant del deute municipal, he vist que el senyor Nadal feia amicals gestos envers el meu company president de l'Associació de Municipis, i això em recorda que, efectivament, aquest famós tema dels tres punts era un tema que es va parlar, però vostè sap, senyor Nadal, que no sols es va parlar entre vostè i el senyor Sanclimens, sinó també algun excel·lentíssim membre d'aquesta cambra, i que hi havia un compromís d'aquest excel·lentíssim membre d'aconseguir determinats punts de l'Administració central. I vostè sap perfectament, com nosaltres, que, d'això, res de res. I aleshores, la veritat, no em sembla adequat que quan existia –verbal, si vol, però formal– un compromís de l'Administració de la Generalitat de dir: «Si l'Administració de l'Estat n'hi posa tres, nosaltres n'hi posarem dos», davant del fet que l'Administració de l'Estat, no tres, ni dos, ni un: cap, que ara vostè digui –o el Grup Socialista–: «Doncs, posem-n'hi tres, a la Generalitat.»

A l'esmena 164, que ja són unes esmenes més tècniques, a l'esmena 164, quan parla d'ens locals vostè demana –el Grup socialista demana– que s'especifiqui cada entitat. És clar, aquí ha de tenir previst que aquest tipus d'operacions a vegades es fa amb més d'una entitat local, per tant no pot ser amb cadascuna. I encara més important: hi ha operacions d'aquest tipus que es fan amb ens d'altra naturalesa, ens privats sense afany de lucre, que gestionen centres sanitaris. Per tant, si poséssim cada entitat municipal o entitat local, doncs, limitaríem molt l'aplicació d'aquesta prerrogativa.

L'esmena 195 fa referència a una partida que crec que hi ha un error de transcripció, perquè la partida que vostè demana al Departament de Governació, com pot comprovar a l'estat de despeses, no és el Fons de cooperació, sinó que és l'ajuda als ajuntaments per informatitzar i millorar les comunicacions. Evidentment, encara, en aquesta partida, molt modesta i que està fixada, no es pot pas incardinar-hi el tema del Fons de cooperació municipal.

A la 189 torna a sortir el tema dels tres punts. I l'esmena 304 és una esmena d'aquelles que deia de tipus genèric, perquè a l'esmena 304 hi diu: «Es destinen el 5%.» Bé, això no és veritat. Això podia dir-se, com deia en començar en una de les intervencions del senyor Ros, això podia dir-se quan es va presentar el pressupost, i a través d'això pretendre, amb les esmenes corresponents que vostès tenien a l'estat de despeses, incrementar aquesta aportació, que en el Pla únic d'obres i serveis hi vagi el 5% de la inversió. I ara això no és cert. Si diguéssim això seria una contradicció, perquè si vostè repassa almenys els números, si a mi no em fallen, és que és exactament el 4,5%. Serà poc, serà molt, és el 4,5%. Per tant, és inútil dir que és el 5. I en tot cas voldria dir-li, també de passada, perquè no sembli que aquest esforç inversor de cara als ajuntaments es limita a aquest 4,5%, que ja té la seva importància, sàpiga que, segons els meus números i alguna col·laboració que he obtingut del departament corresponent, la capacitat inversora de la Generalitat que desvia cap als ajuntaments –o sigui, capítol 7– és exactament el 16,5% de les inversions de la Generalitat. Per tant, entenem que és un esforç important.

El senyor Farrés en l'esmena 46 insisteix en el mateix tema: el crèdit ampliable. Ja hem explicat abans que la possible ampliabilitat d'aquesta matèria va condicionada a unes negociacions. Amb tota raó el senyor Farrés deia que això no estava sols a les nostres mans, evidentment; hi ha una intervenció, com a mínim, tripartida. Aleshores, ja ho va manifestar el conseller d'Economia i Finances; en altres ocasions la consellera de Governació així ho ha manifestat. Suposo que si arribem al debat de totalitat del Departament de Governació aquesta matèria tornarà a sortir. Hi insisteixo: és prou coneguda quina és la nostra posició; malgrat el dèficit resultant, si resultés un acord, la Generalitat el compliria.

A l'esmena 277, és clar, parla d'aquest fons dintre de les previsions pressupostàries. Torno a dir el mateix: en aquests moments les previsions pressupostàries sí que preveuen aquest fons, però el preveuen per als consells comarcals i per unes quanties determinades. Per tant, no és acceptable aquesta esmena.

L'esmena 188 és una esmena que el seu Grup presenta des de fa molts anys, i sempre els l'hem contradit i mai vostès ens han fet cas, o, dit d'una altra manera, també, nosaltres no els hem fet mai cas a vostès; que és una qüestió, una diferència que em sembla que potser és de matís, però a mi, personalment, em sembla que té la seva transcendència. Vostès diuen que aquesta distribució es faci a proposta de la Comissió de Govern Local de Catalunya. Jo el que responc

és que llegeixo la legislació, i l'article 176, apartat primer, lletra b, de la Llei municipal, i els articles 17 i 19 d'un decret que regula aquesta matèria, el Decret 118 de l'any 88, de 5 de maig, diu que la Comissió estudiarà i proposarà criteris per a la distribució de fons. Això em sembla que és el que correspon a un òrgan assessor, i per això, si no els hem acceptat mai aquesta esmena –tot i que en principi ens sembla correcta–, és per evitar aquest possible dubte que no s'interpretés que aquesta proposta fos ja de la distribució nominativa i xifrada, quan es tracta dels criteris de substitució. I per això, una vegada més, no els l'admetrem.

Finalment, l'esmena 156 del Grup d'Iniciativa, que acaba de defensar el senyor Farrés, fa referència al tema de... Perdó. *(Pausa.)* 156, sí. Fa referència... Ah, bé! Al tema aquest que hem comentat de si feudalització, de si feudalisme; és a dir, al coneixement per part dels municipis i dels consells comarcals –que abans només es demanava per als municipis; ja és una millora, ja tenim un camí d'acostament– de tota l'actuació subvencional de la Generalitat. Els arguments són els mateixos que ja hem donat.

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, aquí hi ha hagut una sèrie d'esmenes fantasma que el senyor Nadal, empès pel seu afany municipalista, ens hi ha afegit per fer bona mesura, que són esmenes que fan referència a funcionaris. Són esmenes que s'han repetit en anys anteriors; podria entrar-hi, tinc els arguments de cada any, molt amablement el senyor Nadal em fa gestos sobirans que m'autoritza a no contestar el que es dóna per replicat, i així, obeint-lo de forma feudal, ho faré i, per tant, la donaré per contradita.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmena número 10, del Grup dels socialistes. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaria la 10 i les 362, 363, 364, 365, 366 i 369; tot un conjunt d'esmenes que fan referència a problemàtica mediambiental.

El president Clinton, just després de ser nomenat president dels Estats Units, va plantejar que la preservació i la conservació del medi ambient eren un dels motors de dinamització econòmica –contra la filosofia que defensava el seu predecessor, el senyor George Bush– i partia d'una constatació molt simple, que era veure que els països que havien col·locat la preservació del medi ambient com una de les prioritats eren els que a nivell d'innovació tecnològica, a nivell de competitivitat i a nivell de millora de la qualitat del nivell de vida dels seus ciutadans havien augmentat. I per això només feia una cosa, que era agafar i veure les constatacions que havien sortit de la conferència de Rio de Janeiro i de les directives que sortien de la Comunitat Econòmica Europea a nivell dels seus programes de medi ambient, perquè es veu clarament que els problemes que pateix avui dia el nostre planeta són globals, però que les solucions han de ser locals.

I, en el debat de pressupostos que ara tenim aquí, veiem i constatem com possiblement no es tenen en compte aquestes orientacions que els nostres dirigents més importants a nivell mundial, o aquells que, a nivell europeu, doncs, tenen una visió més clara sobre les problemàtiques de la situació econòmica i de la situació del planeta, tenen com a prioritats. I veiem com els pressupostos de la Generalitat no col·loquen entre els seus principals objectius i en les seves prioritats la problemàtica mediambiental com una de les prioritats a cobrir pel Govern de la Generalitat. Veiem com Catalunya pateix una degradació, degradació en què no s'actua ni en el sentit d'aturar-la, ni de fer aquelles polítiques que haurien de preveure que podrien servir, evidentment –com deia al principi–, per a la seva dinamització fins i tot econòmica.

En primer lloc, dic que manca aquesta prioritat en el Govern de la Generalitat i, en segon lloc, perquè creiem nosaltres que manca tindre un coneixement acurat de quina és la situació i de quina és la realitat mediambiental del nostre petit país. I per això proposem que la millor qüestió que tindríem per fer això seria fer un informe, un balanç de quina és la situació mediambiental del nostre país, per tindre els paràmetres que ens permetin, per un cantó, conèixer la realitat; per un altre, buscar els millors programes per redreçar aquesta situació, i, per últim, comprovar cada any si la situació millora o empitjora. I, en segon lloc, perquè això ens serviria per actuar decididament, per aturar la degradació i per protegir aquelles zones de major valor i de major interès ecològic.

I, comprovant una mica la situació del nostre país, podem veure com en la zona del litoral es concentren i es veuen més clarament totes aquestes contradiccions que jo posava de manifest. Aquí es concentra, en la zona del litoral, el 75% de la població, més del 75% de la nostra indústria, possiblement la major part del turisme i possiblement, també, la major concentració d'infraestructures del nostre país.

I creiem nosaltres que seria necessari posar ordre a aquest desordre que tenim en el litoral. I hem proposat moltes vegades en el Parlament, a través d'interpel·lacions, proposicions no de llei, ho hem proposat a través de mocions, ho tornem a proposar ara a través de les propostes d'orientació política que hauria de tindre el nostre pressupost d'actuació per a l'any que ve, i és la necessitat de fer un pla territorial parcial del litoral català; posar ordre en el desordre que tenim, a través de l'ordenació del territori i de les infraestructures, a través de la millora de la qualitat ambiental, a través de la protecció del paisatge i de les zones de major valor ecològic, a través de fer una actuació per a la preservació de les nostres aigües, aigües del litoral que, com vostès saben, no només és una necessitat de preservació ecològica, sinó també per preservar una de les nostres indústries més importants, com és el turisme. Perquè un litoral malalt afecta negativament el medi ambient, però ja dic que no podem oblidar que afecta també negativament una de les nostres indústries més importants, que és el turisme. I la qualitat de les aigües no només de les que arriben al mar, sinó també les dels nostres rius –posteriorment, una altra di-

putada intervindrà sobre aquest tema–; hem d'evitar –hem d'evitar– que els rius-claveguera del nostre territori arribin amb les seves aigües contaminades al nostre litoral.

Una altra de les prioritats que creiem nosaltres que hauria de tenir en compte el Govern de la Generalitat –i per això hi insistim a través d'aquestes propostes d'orientació política del pressupost– seria el tema de la degradació i de la poca preservació i conservació que pateix el nostre medi natural, que està, com saben vostès, amenaçat possiblement per manca d'una ordenació del territori, per manca d'una qualitat i una actuació decidida en els estudis d'impacte ambiental sobre les infraestructures, sobre els serveis, sobre les urbanitzacions... Sense aquests estudis rigorosos d'impacte ambiental podrem comprovar que la degradació del nostre paisatge i del nostre medi natural pot avançar, i, si ho féssim bé, si ho féssim rigorosament, veuríem com milloraria considerablement aquesta afectació del medi natural.

Veiem que nosaltres disposem de zones de gran valor ecològic, que a través de l'aprovació del Pla d'espais d'interès natural –el PEIN– es va proposar l'any passat que s'avançava considerablement en aquesta protecció, i aquest any hem pogut comprovar, possiblement amb un cert estupor, com, després d'incrementar la preservació del nostre territori –que passava del 7% del territori al 20% de protecció del territori–, hem comprovat com, en lloc d'incrementar la partida destinada a la protecció dels espais naturals, es rebaixa considerablement; es passa de 462 milions de pessetes a 357 milions de pessetes, una rebaixa, l'any que s'havia d'aplicar el Pla d'espais d'interès natural, del 23%.

Això, en un moment que creiem que s'hauria de fer una política totalment contrària a aquesta situació. Utilitzar la protecció del 20% del territori, no només per dotar-lo de normes de protecció correctes, sinó per fer una inversió considerable –nosaltres creiem que podria ser del voltant dels 10.000 milions de pessetes–, per fer no només la protecció i la preservació, sinó per fer un model d'ecodesenvolupament de zones que són de les més endarrerides, que són de les més castigades del nostre territori i que, agafant l'impuls que significa la protecció i la declaració de parcs naturals i d'espais naturals, significaria passar d'una situació de retard a una situació d'avenç considerable. I no val fer la declaració que protegim el 20% del territori, donant unes pinzellades de verd, quan la situació encara es pinta més fosca per a l'any que ve de com era l'any anterior.

I un altre tema molt important en l'orientació general del que ha de ser la preservació i l'orientació del medi ambient creiem que és la política de residus. Aquí –ja hi insistirem posteriorment, en el debat de la Junta de Residus–, només dir que manca una política decidida per aturar la degradació que patim a través del descontrol que existeix en aquests moments sobre els residus; no només els residus industrials. Només cal recordar que una quarta part dels residus industrials que es generen a Espanya es generen a Catalunya, una quarta part d'aquests residus, i que, a part de l'incompliment sistemàtic de la normativa –normativa que hem de recordar que, en deu anys, hem fet cinc modificacions de llei, i pràcticament no se n'ha aplicat cap–, cada any pressupostem aquí unes quantitats importants per fer infraestructures per resoldre el problema dels residus, i després no s'apliquen. Només recordar que, aproximadament, portem pressupostats –suposo que amb un gran esforç d'Economia i Finances– més de 20.000 milions de pessetes per fer infraestructures per aturar el tema dels residus, i fins al dia d'avui no s'ha fet ni una sola infraestructura. Suposo que ja, a partir d'ara, els pressupostos que fa Economia i Finances no tenen perquè preocupar-los gaire si s'endeuta massa la Junta de Residus, perquè evidentment, després, l'any següent, podrà disposar d'aquests fons perquè no s'han utilitzat.

I el que més ens ha sobtat aquest any és que l'any que s'ha aprovat la Llei de residus municipals, en què es va posar un gran èmfasi a dir que a partir d'ara –i ens sembla correcte– s'hauria de fer una política diferent de la que s'havia practicat fins ara per orientar cap a la recollida selectiva i el reciclatge, competència fonamentalment que han d'aplicar els municipis, els municipis que han fet una crida dient que, si això s'ha d'aplicar, evidentment, estan disposats a aplicar-ho però que significarà un sobrecost, aproximadament, del 30 per a alguns ajuntaments, o del 85% més de sobrecost, hem vist amb sorpresa com aquest any es redueix d'un 35%, aproximadament –s'ha passat de 2.075 milions de pessetes a 1.340 milions de pessetes–, la partida d'ajuts als municipis per afrontar el tema del tractament dels residus.

Hi ha un desfasament enorme entre les declaracions d'intencions que s'aproven en aquest Parlament a través de les lleis o a través del pressupost i, després, la constatació –una constatació bastant, realment, preocupant– de veure com es redueix d'una manera tan considerable, tan considerable, el pressupost per al tema dels residus; si és que realment algú s'ha cregut que, realment, es volia aplicar una política progressista en el tema del tractament dels residus, pot quedar ara una mica, suposo, al descobert que no hi havia tal política progressista, sinó que hi havia simplement una política de declaració d'intencions i darrere no hi havia el pressupost necessari per poder portar a la pràctica aquesta política.

També és un tema necessari per afrontar una política mediambiental el tema de la contaminació atmosfèrica. En el nostre país, cada any surt un informe de la Conselleria de Medi Ambient, i abans, de la Conselleria de Política Territorial, manifestant que hi ha més de vint ciutats que pateixen la contaminació atmosfèrica i que depassen els límits de contaminació que estan establerts, i cada any es fa la declaració d'intencions, però no es prenen les mesures que s'haurien de prendre, com es posa de manifest a través de la Llei que vam aprovar en aquest Parlament l'any 83, de declarar zones de protecció especial aquelles ciutats i aquelles zones que superen els valors límit. Fins ara, només se n'han declarat dues, que pràcticament estan fora de llei, les de Montcada i Cassà de la Selva, perquè en un any s'havia de fer el pla d'actuació, pla d'actuació que no s'ha fet i que, per tant, no està realment aplicant-se. Només n'hi ha una que s'ha fet, al Baix Llobregat, i fins al dia d'avui jo havia manifestat aquí

que no s'havia dotat el Fons de protecció de l'ambient atmosfèric, que s'havia aprovat l'any 83, i per fi, aquest any, es dota el Fons de protecció de l'ambient atmosfèric, per primera vegada, després de deu anys, i es dota d'una manera totalment insuficient, amb 45 milions de pessetes, que, això, si s'hagués d'aplicar com crec jo que s'hauria d'aplicar, com ho mana la llei, a les zones de protecció especial, més de vint zones, més de vint ciutats, com a mínim hauria de tenir una dotació de 300 milions de pessetes, esmena que vam presentar i que va decaure en la Comissió.

També, per fer una política mediambiental que orientés aquest redreçament de la nostra situació ambiental, creiem que s'hauria de fer una política forestal correcta. El bosc és una de les riqueses més incalculables que té un país i la preservació i una gestió correcta d'aquest és una necessitat si volem conservar la capa vegetal. Aquí es va aprovar una llei molt important, que és la Llei forestal de Catalunya, que deia que s'havia de fer un pla forestal abans del 1990, pla forestal que encara esperem –han passat ja tres anys–; una altra eina imprescindible era l'inventari forestal: cada any comprovem com es destina bastant, un grapat de milions, per a l'inventari forestal, que no veiem on està, aquest inventari forestal que havia d'estar acabat abans del 1990. I tot això ens porta que realment no tinguem una política de protecció i de preservació del nostre bosc, com seria necessari, més en un any que sembla que la Comunitat Econòmica Europea vol destinar molts recursos –molts recursos– al tema de la reforestació i a la política forestal. En aquest moment, disposar del Pla forestal, realment, seria una eina imprescindible per fer una política mediambiental correcta sobre el nostre bosc.

Veiem com, després d'un any en què els incendis han sigut molt considerables, el programa Foc verd pràcticament queda congelat a la mateixa situació de l'any passat; que la política de cara a les associacions de defensa forestal és una política que no busca l'increment d'aquestes associacions necessàries per frenar el tema dels incendis, i el programa de lluita contra l'erosió, evidentment, ha quedat retallat aquest any respecte a l'any passat, i la política, per tant, de reforestació no serà una de les polítiques més importants a desenvolupar per part del Govern, si no és que utilitza els fons europeus per tirar endavant.

En conclusió, creiem nosaltres que tot aquest conjunt d'esmenes tenen un denominador comú: col·locar el medi ambient com una de les prioritats de la política del Govern, cosa que creiem nosaltres que el Projecte, l'avantprojecte de pressupost que ens presenta el Govern no va en aquesta direcció. És per això que s'ha de tenir un bon coneixement de la realitat, s'han de fer programes d'actuació i s'hi han de destinar els recursos que siguin necessaris. Les nostres esmenes van en aquesta direcció, perquè millorar la qualitat ambiental és millorar la qualitat de vida dels ciutadans i la salut del planeta; protegir el nostre medi natural és la millor manera de conservar el nostre país per a les generacions futures. Aquests pressupostos no recullen aquestes orientacions, aquestes prioritats, i és per això que proposem aquest conjunt d'esmenes, per redreçar i canviar les propostes del Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena número 10 és una esmena que parla d'objectius prioritaris d'aquest pressupost, que és la millora del medi ambient, i aleshores en treu unes conseqüències. Estem encara, hi insisteixo, en aquesta línia, assentant uns grans principis, grandiloqüents, però que tenen..., i que són molt respectables i molt valuosos, però no tenen cap capacitat normativa. Hi insisteixo: el pressupost és el que és.

Aleshores, es dóna, afortunadament, la coincidència que aquest pressupost té com a objectiu prioritari, un dels objectius prioritaris, precisament el que es demana: la millora del medi ambient. Ja va explicar el senyor Alavedra, doncs, el gran esforç que s'ha fet en aquest Departament, amb el benentès –perquè aquí havien circulat algunes xifres errònies–, amb el benentès que cal comparar temes homogenis: no es pot comparar el Departament estricte, pressupost 94, amb el pressupost 93, perquè, com saben les senyores i els senyors diputats, el Departament de Medi Ambient ha experimentat una reducció important de les seves atribucions específiques directes, com a departament, i les ha transferit als seus organismes autònoms. Aleshores, si no ho recordo malament, el senyor Alavedra ens recordava que, sumant els dos conceptes, les dues modalitats d'Administració del tema mediambiental, hi ha un augment del 14%; augment que està en paral·lel, o gairebé paral·lel, a aquells sectors productius que, com explicava el senyor conseller, són la pedra de toc d'aquests pressupostos. Per tant, nosaltres estem molt satisfets i orgullosos, i crec que totes les persones –i entre elles, el senyor Madueño, evidentment– preocupades per les qüestions mediambientals, doncs, de l'esforç important que ha fet l'Administració de la Generalitat. I, per tant, raó de més de no admetre aquesta incorporació d'aquest principi genèric en un article addicional a l'article primer de la Llei de pressupostos.

Després d'aquesta argumentació global, el senyor Madueño ha entrat en la defensa de sis esmenes més concretes, que molt ràpidament intentaré contestar. A l'esmena 362, aquest mandat, aquest mateix mandat que demanen aquí ja està incorporat, ja es conté a la Llei 22 de l'any 83, del dia 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric. Aleshores, ens està molt bé que es plantegi una disposició addicional per donar peu a abocar la problemàtica de contaminació atmosfèrica, però no hi veiem la més petita utilitat de ratificar, de reduplicar aquesta referència.

A l'esmena 363, que parla que es faci un informe sobre l'estat de la qüestió mediambiental a Catalunya, a part que és un tema tan genèric i eteri que és molt difícil, volent-ho portar a terme, de concretar què és el que diu el senyor..., o el que pretén el senyor Madueño, en nom del Grup Socialista, però el que li puc dir, un cop consultat el Departament de Medi Ambient, és que el Departament accepta que té un

compromís de destinar recursos i de tenir-ho enllestit, no en la data que es demana aquí, sinó que estarà acabat, segons la previsió del Departament, a la tardor de l'any que ve, de l'any 94. En tot cas, la fixació de terminis d'estudis ens sembla que no és una matèria que sigui directament pressupostària.

A l'esmena 364, el tema del PEIN, bé, aquesta és una qüestió que, com deia en les anteriors ocasions, les partides de l'estat de despeses són les que hi ha; nosaltres entenem que són importants i que són suficients en la mesura que existeixen –tots hi estem d'acord, suposo– unes limitacions pressupostàries de caràcter econòmic importants, i, per tant, partint de la base que el Projecte de llei ja contempla unes dotacions pressupostàries per a l'execució d'aquestes activitats, no creiem que sigui bo afegir-hi res més.

Quant a l'esmena 365, del Pla forestal, el Departament indica que el Pla forestal en l'actualitat està pràcticament elaborat i només falta fer-ne una revisió en funció de les xifres dels inventaris forestals. Per tant, ben aviat suposo que arribarà a aquesta cambra, però també, una vegada més, és un tema de terminis i no és un tema pressupostari.

Per altra banda, l'esmena 366 demana que es faci un pla territorial parcial del litoral català. La Direcció General de Ports i Costes disposa ja de tota una sèrie de plans; els els recordaré: els plans d'ordenació de platges –que voldria recordar que, tot i que va ser suprimit per una llei, la Llei de costes, després va reviscolar a través d'un decret, el Decret 248/93, de 28 de setembre; vol dir de fa molt poques setmanes–; per altra banda, disposa, la Direcció General, de plans d'usos de temporada, de plans de passeigs marítims, de pla de ports esportius... I, per tant, ens sembla que a través d'aquest conjunt de plans queda totalment coberta la possible necessitat de planificació d'aquestes activitats en relació amb el litoral català.

I, finalment, l'esmena 369 fa referència al tema de la recollida selectiva de residus municipals. Aquí, val a dir –bé, i el senyor Madueño ha anunciat que ja s'hi estendria més, en aquestes matèries, quan arribi el pressupost de la Junta de Residus–, les xifres que de moment jo disposo –que són extretes, evidentment, de l'estat de despeses–..., la Junta de Residus, en els seus pressupostos, hi té una dotació, per a la realització d'aquest programa –i precisament de residus municipals–, d'acord amb la previsió legal que demana i que invoca el senyor Madueño, i que, concretament, dins del capítol 2 hi ha una dotació de 45 milions, del capítol 4 una dotació de 34 milions i del capítol 7 –que recordaria que és «Transferència d'inversions de capital», en aquest cas, als municipis– de 300 milions. Per tant, ens sembla que per endegar, per iniciar aquest programa de recollida selectiva de residus municipals, ens sembla que dintre, evidentment, com sempre, de les limitacions pressupostàries aquestes partides per a l'any 94 són suficients.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes set esmenes que ha defensat el senyor Madueño.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 11, del Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré dos grups d'esmenes: l'esmena 11, la 109, la 352...

El Sr. PRESIDENT: A poc a poc... 11, 109...

La Sra. BARENYS: ...352, 353, la 18, la 97, la 106, la 356, la 208 i la 378. Perdoni, excusi la manca d'ordre amb què les he dictat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Gràcies, doncs, senyor president. Senyores i senyors diputats, el grup que va amb l'esmena número 11 fa referència a l'establiment d'un nou article, que tindria com a objectiu coordinar les prestacions socials del Govern per tal de disminuir els efectes socials de la crisi.

Nosaltres venim fent en aquesta tribuna una reflexió en relació amb els drets socials dels ciutadans –una reflexió i una política d'impuls, lògicament– en el marc del que són els drets constitucionals, el desenvolupament dels quals creiem que el Govern de la Generalitat, pel que fa a les polítiques socials –i em va bé que hi hagi aquí el titular del Departament de Benestar Social, l'honorable conseller Comas–, creiem que no ha desenvolupat adequadament. És a dir, en aquest moment, al cap de dotze anys i escaig del desenvolupament de les polítiques de serveis socials, estem ja concretant el que ha de ser la relació de prestacions socials objecte del dret dels ciutadans i, com a conseqüència, universalitzades, però tenim pendent –a pesar que estigui compromesa una llei de la renda mínima d'inserció– una llei dels drets de la infància, una llei sobre els drets de la gent gran, lleis anunciades però no desenvolupades, i sovint, per fer front a aquesta manca de concreció del que han de ser els drets i les prestacions, aquestes polítiques s'han implementat amb l'actuació de subvencionar programes, o de «conveniar» determinats programes, en els quals podríem estar d'acord amb la política de subvencions des d'un punt de vista de complementarietat de les polítiques socials, però en el que no estarem mai d'acord és quan aquestes subvencions es transformen en una utilització arbitrària de les partides pressupostàries que aprovem en aquest Parlament del Govern de la Generalitat.

Nosaltres, amb aquest grup d'esmenes volem reiterar, una vegada més, l'obligació que té el Govern de la Generalitat de desenvolupar els drets socials, de desenvolupar les seves competències perquè els ciutadans i les entitats no hagin de mantenir determinades actituds dependents i submises per obtenir aquesta subvenció.

És per això que presentàvem aquesta esmena número 11, on demanem que es coordinin els programes en matèria de prestacions socials de tots els departaments de la Generalitat, però també que s'ampliïn determinades partides pressupostàries, quan es pugui, mitjançant els crèdits corresponents. I en aquest sentit l'esmena 109 anava orientada a incrementar els crèdits referits a les urgències socials: a fa-

mílies i a institucions sense finalitat de lucre; l'esmena 352, a implementar i a presentar el pla d'actuació social per al 1994, i la 353, a presentar la llei de la renda mínima d'inserció.

Són un conjunt d'esmenes, aquestes quatre, que formen un tot i que les hem presentat perquè hem trobat una manca de sensibilitat per atendre les situacions de crisi, en aquest moment, perquè les partides que haurien de créixer, evidentment, no creixen: no creix l'ajut a domicili, que disminueix –l'any 93 varen ser 991 milions i ara en són 796–; no creix la partida d'urgències socials; no creix la partida de famílies en situacions de necessitat –quantitats, per altra banda, que són irrisòries, perquè entre l'una i l'altra són 90 milions de pessetes. I nosaltres creiem que la dotació d'aquestes partides pressupostàries contravé, d'alguna manera, el que està establert en el Pla d'actuació social 92-95, que diu, l'esmentat Pla, que «es crearà un subprograma de reinserció social i de lluita contra la pobresa, amb l'objectiu de cercar solucions a problemes generals o particulars de marginació, ja siguin programes propis del Govern de la Generalitat, o bé en col·laboració amb els ens locals», especialment, diu el Pla d'actuació social, que «podran ser tutelats per la Generalitat programes de lluita contra la pobresa en àrees especialment necessitades i que apliquin mètodes i objectius dels corresponents programes de la Comunitat Europea». Aquest programa, establert en el PAS, centra les seves actuacions en la renda mínima d'inserció, en cooperació amb el Departament de Treball, i en intervencions integrals en zones urbanes deprimides.

Nosaltres lamentem, un any més, que la memòria presentada amb els pressupostos tampoc no tingui res a veure amb aquest subprograma i amb aquesta filosofia; en tot cas, hi hem trobat petites referències, però tan petites que quasi no val la pena ni anomenar-les: es fa referència a la gestió de menjadors, dos menjadors per a urgents necessitats –suposo– a Barcelona, un a Lleida i un a Tarragona –per altra banda, totalment insuficients–, i també la participació en la Comissió de distribució dels excedents alimentaris –moltes gràcies; no està malament–, però cap referència ni plantejament a un programa integral de lluita contra la pobresa i a polítiques integrals de les quals tant es parla a la Conselleria de Benestar Social. I lamentem –i em miro la senyora Mayol, perquè ella en va ser l'autora– que tampoc s'hagi donat compliment fins ara a la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya, que proposa també presentar un pla integral, compartit entre diversos departaments, de lluita contra la pobresa, i amb la implicació dels ens locals i les entitats socials. La Moció proposava fer aquesta avaluació qualitativa i quantitativa de la renda mínima d'inserció i elaborar la nova llei que ha de regular aquesta prestació, aquesta llei que demanem i que considerem que és urgent, i ho considerem perquè la mateixa avaluació que s'ha fet, des del Departament de Benestar Social i les administracions implicades, de l'aplicació de la renda mínima d'inserció demostra que les sol·licituds han augmentat, que de tres mil sol·licituds l'any 94 s'ha passat a sis mil, i, en canvi, la partida consignada per fer front a la renda mínima d'inserció és únicament de 400 milions de pessetes, amb la possibilitat d'ampliar amb un crèdit la mateixa quantitat que l'any passat, la mateixa quantitat que es paga a la Conselleria de Benestar Social per lloguers.

Les situacions de mancança social que genera la crisi es reprodueixen amb molta rapidesa, senyores i senyors diputats. Un mitjà de comunicació, ahir, hi dedicava bastantes pàgines, i deia que cada família catalana té en el seu si o a la vora o coneix una persona que està en atur. Cal, com a conseqüència, actuar amb energia. Els pressupostos no estableixen aquesta possibilitat. Nosaltres diem: «Ampliïn vostès els crèdits, plantegin-se amb vehemència aquesta situació, presentin la llei de la renda mínima d'inserció, facin aquests programes tranversals d'actuació interconselleries.» Són instruments, són eines polítiques necessàries per fer front a les situacions de crisi, i si tots creiem que aquesta situació existeix –això és evident– hem de ser coherents amb les responsabilitats polítiques que això genera i que això porta al Govern de la Generalitat.

Aquest és un grup de les esmenes que volia defensar. L'altre grup, que fa referència a un altre tema, vaig a fer-lo seguidament.

La primera d'elles és a l'article 18. Nosaltres demanem la supressió..., perdó, l'esmena 18, article 4, punt 3; m'he avançat. Demanem la supressió d'aquest apartat... *(Pausa.)* No, l'he anomenat però no l'he defensat, senyor Escudé, i li vull explicar els arguments per si tinc possibilitat que vostè i el Grup de la majoria atenguin el clam d'aquesta diputada i del Grup Socialista.

D'aquest article, l'article 4, demanem, doncs, la seva supressió, perquè diu que es possibilitarà que els programes que el pressupost assigna, els crèdits dels programes que el pressupost assigna a l'ICASS passin o puguin passar a formar part del conjunt d'actuacions de la Conselleria de Benestar Social, i dintre d'aquesta a nosaltres ens preocuparia molt que poguessin anar a programes que no estan en aquest moment definits o consignats en el Pla d'actuació social i que poguessin anar a determinades direccions generals. Si estem en el procés d'aprovació d'un pressupost i d'uns programes que inclouen, pel que fa a l'ICASS, serveis de disminuïts, de vellesa i d'atenció primària, considerem que és totalment descabellat i de manca de rigor pressupostari preveure ja ara, en el moment que estem debatent els pressupostos, que aquests diners que estan destinats a determinats programes puguin passar a altres programes, quan tots sabem les necessitats que tenen aquests sectors pel que fa al desenvolupament de prestacions i de programes socials. Considerem, evidentment, una falta de respecte al debat que en aquest moment estem portant a cap en aquest Parlament, i especialment una manca de respecte als grups de l'oposició, que ens prenem seriosament el debat i l'estudi d'aquest pressupost, preveure ja ara que aquests crèdits puguin passar a una altra secció, a una altra partida; ens sembla que no és adequat i que no és just.

Per altra banda, les esmenes 97, la 106 i la 357, que fan referència a la supressió de barreres arquitectòniques, recor-

dar, una vegada més..., i demostrar una certa indignació davant dels diputats de l'oposició perquè en el seu dia vàrem aprovar aquesta Llei per unanimitat d'aquest Parlament de Catalunya, que a l'article 14 diu que s'establirà un fons destinat a subvencionar la supressió de barreres arquitectòniques i també per a la dotació d'ajudes tècniques. La meitat d'aquest fons –diu la Llei– subvencionarà programes que elaborin els ens locals i l'altra meitat estarà destinada a subvencionar entitats privades i els particulars per al mateix objectiu. El nostre dubte és quin és aquest fons, on està consignat aquest fons.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyora Barenys, però em sembla que està creant una confusió als il.lustres senyors diputats que segueixen el debat..., que ha saltat de numeració; em sembla que ha saltat de la numeració del Dictamen a la de l'Informe.

La Sra. BARENYS: Senyor president, jo tenia la 97; potser sí que m'he equivocat, però em semblava que estava correctament...

El Sr. PRESIDENT: La 97 està bé.

La Sra. BARENYS: ...106 i 356.

El Sr. PRESIDENT: Sí. I després ha dit 378, però ha de ser 358.

La Sra. BARENYS: Sí, té raó, senyor president. A les dues últimes m'he equivocat, he agafat la numeració de Ponència. En la 208 i la 378, en aquestes dues té vostè tota la raó i el senyor Escudé també: no he rectificat els meus números, i eren els de Ponència.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: D'acord.

Bé, deia que el nostre dubte és d'on ha estat esmentat el fons per a l'eliminació, la supressió de barreres arquitectòniques. La Conselleria de Benestar Social disposa de 225 milions, els mateixos que l'any passat –aquest any no s'ha augmentat aquesta partida, en absolut–, i d'aquests 225 milions, en el supòsit que siguin el fons consignat del Govern de la Generalitat, nosaltres preguntem per què un 50% no van destinats als ens locals i un altre 50% a famílies, tal com estableix la Llei; o és que hi haurà un altre fons per compensar aquesta diferència entre aquestes partides? I, per altra banda, la pregunta obligada és també si dediquen, si pensen dedicar alguna partida considerable a la inversió pròpia per donar compliment a la Llei. Recordin que la disposició addicional segona estableix que el Govern determinarà anualment un percentatge de les seves partides pressupostàries d'inversió directa als edificis d'ús públic de la seva titularitat, i preguntem quina és aquesta quantitat d'inversió directa que vol dedicar el Govern de la Generalitat. Si no l'han consignada, tenen la possibilitat d'habilitar o d'ampliar el crèdit que els proposem.

Proposem també dues esmenes més per a increments de crèdit a la secció 20, Departament de Benestar Social, com a conseqüència, per poder implementar, com deia, aquesta partida.

També ens hem estat mirant els altres departaments de la Generalitat, i no hi hem trobat cap reserva de crèdit per a la supressió de barreres arquitectòniques. Hi ha, realment, no confusió, sinó que jo penso que oblit de la responsabilitat que vam contraure tots en aquest Parlament en el moment de donar compliment a la Llei d'accessibilitat i barreres arquitectòniques, tema en el qual tornarem en el pròxim període de sessions per discutir-lo amb més profunditat, perquè ara és simplement un toc d'atenció el que volem donar.

Les altres dues esmenes, que el número de Ponència és la 208 i la 378 –no tinc ara aquí, a mà, el número correcte–, són esmenes clàssiques que les mantenim perquè els col·lectius de disminuïts, que vostès coneixen tan bé com jo, ens ho demanen, que és donar compliment a la quota de la reserva de places que estableix la Llei d'integració social de minusvàlids, per part de les empreses concertades o subvencionades amb més de cinquanta treballadors, i l'altra és la que fa referència al Pla unificat d'ajudes –PUA–, en què es demana que la convocatòria sigui, es produeixi dintre del primer trimestre, a fi i efecte que les persones que accedeixen a la sol·licitud d'ajudes del PUA puguin percebre aquestes quantitats abans que s'acabi l'any.

Suposo que és difícil que progressin aquestes dues últimes esmenes, però farem per altra via també les nostres propostes parlamentàries si així no fos aprovat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Finalment, hem arribat a la darrera d'aquestes esmenes que pretenen afegir articles primers addicionals assentant uns principis filosòfics del pressupost. Tot el que he vingut dient fins ara, doncs, també s'aplicaria aquí, perquè fa referència a uns antecedents, les greus conseqüències socials de la crisi –estem totalment d'acord, senyora Barenys, òbviament–, que s'han de disminuir al màxim els efectes negatius d'aquesta situació, etcètera, i, dintre, o al marge, a més a més, d'aquesta consideració filosòfica, l'element nou és què és el que es demana exactament aquí.

En aquesta esmena es demana la coordinació de les diferents actuacions en matèria de prestacions socials. Aleshores, nosaltres entenem que, amb independència –hi insisteixo– del caràcter no normatiu d'aquesta hipotètica ampliació de l'article 1, val a dir que estem totalment d'acord amb la senyora Barenys que les diferents actuacions en matèria de prestacions socials estan coordinades; estan coordinades, i així ho demostra tota una sèrie de plans interdepartamentals que el Govern –moltes vegades amb un paper prioritari o preponderant del Departament de Benestar Social, però amb participació d'altres departaments; altres vegades amb un paper més important d'altres departaments–..., però, en definitiva, perquè estem d'acord que existeix –en alguns casos des de fa anys– una sèrie de plans de coordinació de les actuacions en matèria de prestacions socials dels diversos departaments.

Així n'he apuntat unes quantes: el Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció –prou conegut i prou important, i que el conseller Alavedra ja va anunciar que seria una partida o que és ara ja una partida o, millor dit, d'aquí a uns moments o d'aquí a unes hores, quan votem l'article sis, serà una partida ampliable–; el Pla interdepartamental de formació d'adults, un tema important –aquí s'ha parlat d'unes xifres d'analfabetisme d'adults; m'han semblat molt exagerades, però, bé, en definitiva, hi ha un Pla interdepartamental de formació d'adults–; hi ha un Pla integral de suport a les famílies, que aquesta és una preocupació fonamental del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Govern al qual dóna suport; hi ha un Pla interdepartamental d'immigració; hi ha programes d'actuacions urgents per a disminuïts... Per tant, tot això que se'ns demana ja existeix, i, en tot cas, ens sembla, com hem dit abans, que no afegeix absolutament res, ni tècnicament és correcte afegir-ho al text articulat del pressupost.

Pel que fa referència a l'esmena 109, val a dir que això, més tota una altra sèrie de dedicacions o destinacions que altres esmenes socialistes –que no han estat defensades fins ara, però suposo que ho seran més endavant– pretenen precisar, d'afegir coses en la lletra n de l'apartat 3 de l'article 6 del pressupost, nosaltres entenem que amb el caràcter ampli del redactat d'aquesta lletra n del número 3 –hi insisteixo– de l'artice 6 ja queda recollida la pretensió d'incorporar-hi, en aquest cas concret, les situacions de necessitat, de problemes sòcio-econòmics accentuats per la situació de crisi.

Pel que fa a les esmenes 352 i 353 –i les agrupo perquè em sembla recordar que la temàtica és la mateixa–, 352 i 353, bé, hi ha el conseller de Benestar Social a la cambra i podria amb molta més autoritat que jo explicar-ho, però la informació que m'han fet arribar en el seu moment els seus serveis tècnics és que la previsió que té el Departament és de presentar al Govern el Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa el primer semestre del 94. Aleshores es complirien aquests terminis que demana vostè de l'any 94, pel que fa a l'esmena 352, però no la 353, que vostè demana «abans del 30 de juny», i –hi insisteixo– la informació que em fa arribar el Departament és que aquest compromís és del primer semestre..., perdó, no, aleshores coincidiria; fins i tot en això coincidiríem, senyora Barenys, ja ho veu. Ara, evidentment, com he explicat abans, parlant del Departament de Medi Ambient, no ens semblen prudents qüestions de terminis establertes en llei pressupostària, i, per tant, doncs, tampoc ho recolliríem.

Tornant enrere, com feia vostè, a l'esmena 18, a mi em sembla que aquí, senyora Barenys, vostè altres anys ha fet esmenes aquí, però amb altres argumentacions. Jo diria que, per alguna actuació que vostès han titllat d'incorrecta al Departament de Medi Ambient, vostè ha fet o pretén fer allò que es diu de «posar-se la bena abans que li clavin el roc», perquè vostè..., m'ha semblat veure una sèrie de prevencions sobre destinacions d'aquests diners.

Pensi que aquí es tracta purament, com vostè sap, de l'article 4, «Transferències de crèdits», i que el Departament de Benestar Social, doncs, té una problemàtica especial perquè disposa de la secció 20, però també de la secció 41, i, aleshores, el que diu aquest apartat tercer no és res més que una clàusula tècnica per permetre ajustar partides entre el Departament i l'ICASS. Per tant, aquí nosaltres no hi vèiem –diguem-ne– cap papu, i, evidentment, si hi hagués alguna actuació a través d'aquestes transferències de desviació –segons vostè apuntava– de diners, jo crec que el senyor conseller, que moltíssimes vegades ha vingut a donar explicacions a la cambra en totes les ocasions possibles i amb tots els procediments parlamentaris corresponents, els donaria satisfacció i esvairia aquests dubtes que m'ha semblat veure en vostès, en vostè concretament.

Per tant, és purament una qüestió tècnica, ja que si formalment, pressupostàriament el Departament es mou en dues seccions, doncs, aleshores seria una cosa inoperant, ineficaç, mancada d'agilitat i, fins i tot, d'eficàcia pràctica que no es pogués disposar d'uns diners d'una secció per la circumstància que estan pressupostàriament incloses en l'altra secció –secció pressupostària, s'entén– pròpia del Departament de Benestar Social.

Pel que fa a l'esmena 97, parlant de barreres arquitectòniques, la veritat és que m'ha fet trontollar una mica, senyora Barenys, perquè, és clar, la informació que jo tenia és la mateixa que vostè ha explicat, que hi ha una dotació de 225 milions. A mi, la informació que em dóna el Departament és que efectivament és aquesta la quantitat, que efectivament és igual que l'any anterior, però se'm diu que dintre l'austeritat –hem de tenir present que estem en un pressupost de gran austeritat– no es pot incrementar aquesta partida i que, en tot cas –se'm diu–, aleshores hi haurà ocasió de debatre amb vostè o entre vostè i el Departament, a través dels mecanismes que cregui oportuns, si és que això –com em diuen al Departament– s'ajusta a la Llei de barreres arquitectòniques o no.

Vostè m'ha esmentat una disposició addicional que li sembla que no acaba de ser complerta amb aquesta condició; ho desconec. El Departament diu que sí; jo faig confiança al Departament, però, bé, espero que tingui ocasió de resoldre els seus dubtes si és que hi hagués alguna diferència d'interpretació d'aquesta disposició addicional o final.

L'esmena 106 és d'aquelles altes que ja he dit abans que vostès el que fan és precisar més, detallar més el contingut de la lletra n. Insisteixo que quan l'article 6, apartat 3, lletra n, declara una sèrie d'activitats partida ampliable, doncs, ja queden cobertes totes i cadascuna d'aquestes activitats concretes, encara que en aquest cas veig que lliga amb l'anterior, que fa referència també a barreres arquitectòniques. En tot cas, ja veu que és una partida ampliable, i potser això seria la sortida d'aquesta legítima preocupació que té vostè sobre el tema del compliment, com nosaltres també desitgem, de tot allò, fil per randa, que digui la Llei de barreres arquitectòniques.

Quant a l'esmena 356, és clar, aquí la discussió que tindrem amb vostè, o que tenim amb vostè, és purament pressupostària, en el sentit que vostè diu, en aquesta esmena,

que cada departament dedicarà un 2% del pressupost d'inversions, i vostè també en parlava a bastament, d'aquesta qüestió. És clar, nosaltres..., si vol és un tecnicisme, però la nostra resposta, la nostra posició és dir: «escolti, la Llei no preveu que cada departament faci el que vulgui i que cada departament faci..., o en el cas que s'aprovés aquesta esmena, que el departament, cada departament faci el que li digui el Parlament a través de la Llei de pressupostos», sinó que la Llei –si no m'equivoco– diu que el Govern fixarà el percentatge, no el Parlament. Per tant, si el Govern no hagués fixat o no fixés aquest percentatge o fos un percentatge inferior al que vostè desitja, aleshores tindria tota la raó d'exclamar-se. Mentrestant, per aquest motiu de qui és el competent per fixar el percentatge, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena 356.

Aquella esmena 358, que, efectivament, vostè li havia donat el número d'Informe de Ponència, fa referència a les ajudes del Pla unificat d'ajudes del Departament de Benestar Social. Aquí, el Departament em diu –em fa arribar la informació– que la convocatòria, eh?, no «la liquidació», com diu vostè –reconec que hi ha una diferència que pot ser important–, al 30 de juny, el Departament diu que la convocatòria d'aquests ajuts sortirà dins del primer trimestre i que les resolucions –les resolucions– s'efectuaran abans del 30 de juny. I la liquidació, evidentment, serà posterior, en funció, lògicament, per desgràcia, de la tresoreria de la Generalitat.

Per tant, abans de la data que vostè demana, el Departament dóna la informació que la convocatòria serà al primer trimestre i, la resolució, abans del 30 de juny. Però no pot assumir, per aquests motius econòmics, el compromís que demana vostè també, de liquidar abans del 30 de juny.

Finalment, l'esmena 208 –que aquí sí que no hi havia dubte perquè es dóna la circumstància que té el mateix número, tant en l'Informe com en el Dictamen, em sembla recordar–, efectivament, aquest és un tema..., vostè recordarà que l'hem debatut diverses ocasions i també hi ha una iniciativa, millor dit, hi ha una esmena d'Iniciativa per Catalunya sobre aquesta matèria; el que passa és que, mentre l'esmena d'Iniciativa per Catalunya està més en la línia clàssica de subordinar els ajuts al compliment d'això, i, aleshores, ja en el seu moment, suposo que amb la senyora Mayol, haurem de debatre la qüestió, vostès em sembla que és una novetat el text que proposen aquest any; és un text que em sembla més correcte pressupostàriament però que és de més difícil compliment o d'impossible incompliment per part de la Generalitat, perquè, és clar, vostè el que demana és que el Govern vetlli pel compliment de la Llei, d'una llei que té uns destinataris molt concrets, que la Generalitat, fins i tot, a nivell de concerts econòmics no disposa del coneixement, perquè vostè diu, i ho diu bé –perquè ho diu la Llei i també ho diu la seva esmena–, que siguin les empreses de més de cinquanta treballadors. Ja sap els arguments que hem donat tradicionalment per no condicionar –com es demana en l'altra esmena i com es demanava abans– la concessió d'ajuts, però això sí que és un mecanisme que, si fos correcte, que no ho és, entenem nosaltres, però si fos correcte és pràctic i efectiu, dir: «escolti, no li donarem els diners mentre vostè no faci això». Ara, com que vostè no demana això, sinó que demana que vetlli perquè les empreses donin compliment a la quota, això..., no és possible que, a través d'una activitat que no és pressupostària, el Govern de la Generalitat ho faci, perquè aquesta és una matèria que no és competència seva. Evidentment, l'empresa que rebés un imperatiu de l'Administració de la Generalitat dient que havia de donar compliment a això, si l'empresa ho fa, bé, i, si no ho fa, la Generalitat no té mecanismes coercitius per a imposar-ho. *(Pausa.)* Sí, sí, Inspecció de Treball, evidentment.

Per tant, doncs, per tots aquests motius, el nostre Grup també s'oposarà a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes de matèries d'interès social que ha defensat la senyora Barenys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Ara procedirem a les votacions d'aquestes esmenes, esmenes que pretenen uns articles addicionals a l'article primer. Votarfem, si sembla bé als senyors portaveus, juntaments amb cada una d'aquestes esmenes que pretenen l'addició, les esmenes que han estat defensades conjuntament amb aquestes. *(El Sr. Escudé demana per parlar.)* Sí, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies. Només una «salvetat»; no és que nosaltres hi tinguem cap inconvenient, perquè obrarem, en la votació, després, de la mateixa manera, però hi ha algunes d'aquestes esmenes que han estat defensades que hi ha esmenes en el mateix sentit d'altres grups parlamentaris o dels mateixos grups parlamentaris. Aleshores, només fer l'advertència que em sembla que s'hauria de considerar que el fet de rebutjar una esmena sobre una matèria determinada no comporta el decaïment d'altres esmenes que altres grups, amb motivacions que ara encara hem de veure, puguin defensar al seu moment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. De tota manera, cada portaveu de cada grup les podrà considerar decaigudes, si ho creu pertinent, com a conseqüència de les votacions que es produeixen ara. La presidència no en donarà cap, de decaiguda. Queda clar? *(Pausa.)*

Doncs, procedirem, en primer lloc, a la votació de l'esmena número 6, del Grup Popular, que també agrupa les esmenes 149, 186 i 271 del mateix Grup.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 7, que agrupa les 12, 13, 16, 22, 31, 93, 114, 166, 167, 169, 170, 238, la 98, la 116 i la 179.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Esmena número 8, que agrupa les 99, 222, 224, 225, 226, 228, 239, 340, 344, 345 i 346.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 9 i les següents agrupades: 47, 48, 49, 50, 164, 185, 189, 304, 196, 198, 201, 202, 209 i 214, del Grup Socialista totes elles.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 10 i les agrupades: 362, 363, 364, 365, 366 i 369, del Grup Socialista. *(Pausa.)* Bé, també agrupem-hi les de la número 11, que també són del Grup Socialista: 109, 352, 353, 18, 97, 106, 356, 208 i 358.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació resten per ser sotmeses a votació les esmenes defensades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són les 46, 277, 188 i 156.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament els articles 2 i 3, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vost en contra?

Abstencions?

Aquests dos articles han quedat aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem al debat de l'article quart. Esmena 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaré totes les esmenes que tenim a aquest article, que són la 14, la 17, la 20 i la 24, les quatre esmenes que tenim a l'article 4, relatiu a les transferències de crèdit.

Bé, nosaltres pensem que la figura de les transferències de crèdit, prevista en el pressupost, és una figura adequada en si mateixa, perquè pot ser imprescindible en molts casos haver de fer transferències dins d'un mateix departament, entre diferents departaments i fins i tot entre diferents institucions o entitats, però el que no pot ser és que les transferències de crèdit es converteixin en un mecanisme per desvirtuar el pressupost. Per tant, cal, des del nostre punt de vista, que les transferències de crèdit tinguin unes limitacions i uns controls, a fi i efecte que compleixin adequadament la seva funció, però –hi insisteixo– que no serveixin per transformar el pressupost i els seus objectius.

Nosaltres, per tant, hem presentat quatre esmenes, dues de les quals tenen la finalitat de limitar directament aquestes facultats de transferir per part de conselleries. Perquè, com tots sabem, les transferències poden ser autoritzades pel Govern, en determinats casos pel conseller d'Economia i Finances, en altres casos pel conseller del departament, però nosaltres pensem que en el cas del conseller d'Economia i Finances cal retallar aquestes facultats, tal com estan establertes, i, per tant, una de les nostres esmenes que presentem és precisament per limitar aquestes facultats i, per tant, perquè això hagi de ser autoritzat, en conseqüència, pel Consell Executiu.

S'ha dit, i nosaltres volem reiterar-ho, perquè hi tenim una esmena, que és inacceptable l'excepció que es fa aquí, a favor de la Conselleria de Benestar Social, en relació amb les transferències que ja es preveuen entre l'ICASS i la Conselleria. Pensem que, suprimint aquest apartat, es podran fer també aquestes transferències, però utilitzant els mateixos mecanismes que ja es preveuen i que comporten, naturalment, més control per part del Govern.

Alhora, nosaltres pensem també que manca un aspecte essencial en l'apartat de transferències de crèdit, perquè en comportar una reforma, una modificació dels pressupostos *a posteriori*, no es dóna cap paper en el Parlament, que és qui ha aprovat els pressupostos. I per això nosaltres introduïm dues esmenes, la primera de les quals pretén que aquelles transferències que superin el 10% de les quantitats inicialment assignades hagin de ser debatudes i informades favorablement per la comissió corresponent del Parlament, i, alhora, demanem també que totes les transferències siguin comunicades trimestralment al Parlament, perquè es pugui exercir adequadament la funció de control, la funció de participació en l'elaboració, en la gestió i en l'aplicació dels pressupostos per part del Parlament de Catalunya.

Per tant, nosaltres pensem que, amb aquestes esmenes, el que fem és contribuir precisament que les transferències de crèdit compleixin la finalitat que tenen atribuïda, però no que s'estenguin a l'extrem de desvirtuar el contingut del pressupost.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup Popular també té esmenes en aquest article quart: les esmenes números 15, 21 i 23. És així?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Curto per defensar-les.

El Sr. CURTO I CASADÓ: En este article, un any més, senyores i senyors diputats, les transferències de crèdit que proposa lo conseller d'Economia i Finances, i autoritza el Govern o el Consell Executiu, no deixen de ser, des de la nostra opinió, alteracions pressupostàries que, en lo seu cas,

modifiquen o podrien modificar lo criteri inicial del Parlament de Catalunya, éste que en estos moments estem debatent i que posteriorment aprovarem. Lo normal és que les transferències que d'alguna manera modifiquen crèdits pressupostaris tinguessin naturalesa d'extraordinàries, o naturalesa de conjunturals, en causes que estiguin plenament justificades. Perquè és evident que una llei que incorpora tot un article, com este article quart, destinat a transferències de crèdit, amb unes limitacions tan concretes com mínimes, ja denota quina és la intenció del Govern respecte al compliment dels crèdits inicials i quina ha sigut la intenció del Govern a l'hora d'elaborar, de presentar i d'aprovar lo pressupost de 1994.

Des de sempre, lo pressupost de la Generalitat s'ha convertit en un vulgar tràmit parlamentari que el mateix Govern menysprea sistemàticament, a partir de quan l'execució i la liquidació no tenen res a veure amb aquelles xifres que ha discutit, i posteriorment ha aprovat, lo Parlament. La prova més lamentable d'este menyspreu sistemàtic del Govern a les xifres que aprova el Parlament és la desviació del pressupost de 1993, d'un 15%, o, el que és igual, una desviació de 225.000 milions de pessetes. Per això, i com a mínim, tampoc és tan escandalós incorporar un informe favorable de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, relatiu a unes determinades transferències de crèdit que per causes sobrevingudes es puguin produir, i sempre, tal i com ha dit també el portaveu del Grup d'Iniciativa, a partir del 10% del crèdit concedit al departament o departaments corresponents.

I un any més, també, lo Grup Popular defensem esta esmena número 21, de supressió, perquè l'últim apartat, lo quart, d'este article 4, clarament contradiu i vulnera l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que limita, esta llei de finances, les transferències de crèdit, les limita a les transferències que afecten els crèdits destinats a despeses de personal. Este debat posarà..., ha posat ja al descobert, com tots los anys, les contradiccions habituals en una sèrie d'articles que ens diran des del Grup majoritari que ja ho preveu la Llei de finances públiques de Catalunya, en uns altres articles que seran expressió literal d'aquesta Llei de finances públiques de Catalunya i en alguns altres articles, com aquest que estem substanciant, oblidant voluntàriament lo rigor i els principis en què es fonamenten les finances públiques, quan es refereixen a la unitat de caixa, al pressupost anual, a la comptabilitat, al control i, també, a la responsabilitat.

És evident que l'aplicabilitat de l'eficàcia d'estos principis no és norma que s'adapti –com hem pogut veure en este debat passat–, no és norma que s'adapti a les pecularitats econòmiques i financeres de l'Administració pública catalana, tal i com es denota, i com es demostra, en este apartat 4 de l'article quart que intentem suprimir. I, per si de cas no fos possible, amb la nostra esmena, l'informe previ de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, almenys aplicar un mínim de control parlamentari referit a l'esmena que presentem, a la número 23, concretat este control en l'informe del conseller d'Economia i Finances, cada tres mesos, relatiu a les modificacions pressupostàries, amb la corresponent memòria justificativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Resta una esmena que no ha estat defensada, que és del Grup Socialista: la número 25. Senyor Carnicer, té la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. CARNICER: Senyor president, sembla que n'hi ha una d'Esquerra, també, doncs.

El Sr. PRESIDENT: La número 19, d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena proposa la supressió de l'apartat 3 de l'article que estem debatent ara, a partir d'uns criteris que ja han estat exposats per altres grups i que fem nostres, i que motiven que la donem, precisament, per defensada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

El senyor Martí Carnicer té la paraula per defensar la número 25.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president.

Conjuntament amb la 25, defensaríem la 181, la 182, la 184, la 197, la 231, la 232, 249 i 251.

Aquestes esmenes tenen un comú denominador molt clar. Són totes elles esmenes d'informació. Són totes elles esmenes que pretenen que, de les facultats –àmplies i generoses facultats– que la Llei de pressupostos concedeix al Consell Executiu, a fi i efecte de portar a terme les previsions d'aquest pressupost, se'n doni compte a aquest Parlament.

L'esmena número 25 parla que es doni compte al Parlament de les transferències efectuades i de les modificacions a què donin lloc, i evidentment de les seves motivacions, amb una memòria explicativa dels canvis que es poguessin produir.

La 181 correspon a la necessitat que la Sindicatua de Comptes, en els seus informes de fiscalització, hi presenti sempre la de les entitats que sobrepassin els 25.000 milions de pessetes anyals.

La 182 parla també de la documentació que necessàriament s'integrarà en el Compte de la Generalitat de Catalunya, cosa que en aquest moment no s'està fent.

La 184 torna a parlar de les entitats que superen els 25.000 milions de pessetes, que tinguin auditories anyals.

La 197 correspon als informes trimestrals, que creiem que són convenients que es facin des del Govern, sobre les hores extres i el cost d'aquestes hores extres. Aquest és un tema que també a partir d'un informe elaborat per la Sindicatura de Comptes s'ha desvetllat com un problema preocupant de la gestió que està efectuant la Generalitat, en relació amb la seva administració laboral. Entenem que també és important que aquest Parlament estigui assabentat d'aquestes condicions.

L'esmena 231 està feta en relació amb la solvència dels deutors, i la 232 és una esmena que ja vàrem presentar l'any

passat, sobre la necessitat que el Govern trameti trimestralment al Parlament llistats d'avals concedits, amortitzats, pagaments efectuats, imports recuperats i risc acumulat. Està encara en el record de les senyores i senyors diputats els problemes que es van suscitar en relació amb el tema dels avals: cal que prenguem les mesures perquè això no es torni a produir, i, evidentment, una de les mesures és que aquest Parlament n'estigui assabentat, no solament dels avals de la mateixa Generalitat, sinó dels organismes autònoms financers, que és al que fa referència l'esmena 249.

I, finalment, l'esmena 251 també és una esmena d'informació en relació amb les obligacions i els pagaments dels diferents capítols de la Generalitat i els seus organismes autònoms, per anar avaluant el moviment econòmic i el moviment de tresoreria que s'estigui produint en el si de la Generalitat.

Com he dit abans, hi ha un comú denominador, que és la sensació que té aquesta cambra, o que tenim, evidentment, els diputats de l'oposició d'aquesta cambra, que, a partir del moment en què aprovem aquest pressupost, el Consell Executiu el té com un document més, però en fa d'ell allò que considera oportú, adient, sense tenir en compte moltes vegades les previsions contingudes, més enllà del que sigui estrictament i necessàriament legal. Però un pressupost també té unes orientacions polítiques, també té unes orientacions de la despesa, que aquest Parlament ha de seguir, i per això cal que n'estigui assabentat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer el torn en contra de les esmenes que hi ha vives, encara, en aquests moments, a l'article quatre.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Roc Fuentes ha defensat un conjunt d'esmenes que moltes d'elles són paral·leles i compartibles per part del Grup Parlamentari Popular, i, per tant, en faré la contradicció de forma conjunta i paral·lela.

L'esmena 14 d'Iniciativa i la 15 del Grup Popular, en la mateixa línia que ja apuntava abans el representant del Grup Socialista, quan ha defensat l'esmena número 16, pretén establir un dret de veto –encara que després s'ha dit que no era un dret de veto, però ja he explicat que sí, perquè si es necessita un informe favorable lògicament és un dret de veto– per part de la Comissió d'Economia i Finances del Parlament. A part que això no seria operatiu, a part que nosaltres no hi estem d'acord per agilitat, no per altra cosa, perquè, és clar, en definitiva, de la mateixa manera que el nostre Grup, sense cap èmfasi especial, té majoria en l'hemicicle, també té majoria en la Comissió d'Economia i Finances i, per tant, no és aquest el problema que ens angoixa, sinó el fet del retard que això suposaria i el d'acceptar un principi que entenem nosaltres que no s'ajusta concretament a l'article 49 de l'Estatut, perquè les competències del Parlament són moltes i molt considerables, però no abasten l'execució o l'aplicació del pressupost, sinó la seva aprovació formal inicial. Per tant, doncs, nosaltres no podríem acceptar aquestes esmenes.

L'esmena 17, del Grup d'Iniciativa, coincideix amb l'esmena que ha defensat el senyor Carod-Rovira en nom d'Esquerra Republicana i que és idèntica a la que anteriorment, fa una estona, la senyora Barenys també havia defensat, que és la desaparició de l'apartat 3, aquell famós tema de benestar social que, de la mateixa manera que ja li ho deia jo a la senyora Barenys, crec que caldria que vostès deixessin de banda aquestes pors o aquestes prevencions, aquestes cautel·les innecessàries; es tracta –he dit i ho repeteixo ara, de cara a aquestes dues esmenes de supressió, també–, que aquí es tracta de permetre ajustar partides idèntiques entre els dos serveis, la secció 41 i la secció 20, totes elles pròpies de Benestar Social, i, per tant, ens sembla totalment assenyada aquesta possibilitat.

En l'esmena número 20, que és paral·lela a la 21 del Grup Popular, d'una manera o altra pretenen, l'apartat 4, l'apartat següent d'aquest article de transferències, variar-lo de forma molt limitativa en el sentit de suprimir tota una sèrie de transferències; aleshores, no veiem nosaltres per què, per exemple, en el cas d'Iniciativa, s'admeti la part que fa referència a la competència del conseller per acordar transferències que afectin un departament però no els organismes autònoms. Em sembla que és el mateix rang –com a mínim o, millor dit, com a màxim, suposo que és menor– un organisme autònom que un departament. Aleshores, també, el que fa Iniciativa –jo crec que per un mal entès progressisme social o laboral– és repetir l'esmena que fa molts anys que ens presenta, d'excloure aquesta possibilitat quan afecti personal. Aleshores, nosaltres creiem que el text del Govern és el correcte, més si tenim present que la competència del conseller –no els faci cap por– és purament instrumental, d'uns acords del Govern. Per tant, per poder afectar despeses de personal, primer hi hauria d'haver un acord del Govern en aquest sentit d'una reorganització administrativa pel que afecti al personal. Per tant, no és una facultat omnímoda i autònoma del conseller d'Economia i Finances.

Quant a l'esmena 21, el mateix, encara que només afecta un dels dos extrems que hem comentat; per tant, doncs, també ens oposarem a aquestes esmenes.

L'esmena 24, d'Iniciativa, que també –24, d'Iniciativa–, també lliga força amb l'esmena 23 del Grup Popular, que també ha estat defensada en el sentit d'una presentació davant de la Comissió d'Economia i Finances, tot i que aquesta presentació és de rang inferior, o de limitació inferior a la que hem vist fa uns moments, de totes formes nosaltres entenem que no és correcta, donat allò que diu l'article 49 de l'Estatut, i també –i aquí potser és la primera vegada que l'utilitzem, o que l'utilitzo jo en aquest debat– aquell article 83 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que sempre, diguem... Hi ha hagut un moment..., em sembla que ha estat el senyor Curto que ha fet referència que una determinada norma feia..., era oposada al que deia l'article 42. D'això recordo que hi ha unes esmenes que abans ja ha defensat el senyor Martí Carnicer sobre la invocació d'aquest

article 42, i va dir: «No, no, és que precisament es modifica, l'article 42.» En això estem d'acord: el contradiu en el sentit que el modifica, perquè, evidentment –i aquí sí que em sembla que la jurisprudència darrera ens empara aquesta possibilitat–, a través de la Llei pressupostària es poden modificar normes pressupostàries anteriors, com efectivament reconec que es fa aquí.

Aleshores, pel que fa referència al Grup Socialista, l'esmena 25 és del mateix ordre i tarannà de les que acabo d'intentar contradir –la 23 i la 24–, i aleshores, per reforçar o per donar més valoració, el senyor Martí Carnicer, en aquesta acusació de poca transparència o de poca bona organització del pressupost de la Generalitat, recorre a una sèrie d'esmenes més específiques, que són les que ell ens ha invocat, de la 181 en endavant. Jo diria així, *grosso modo*, que totes elles fan referència a matèries que estan sotmeses d'una forma clara i concreta al control d'un nostre organisme –que això tenim tendència a oblidar-ho. Aquí partim sempre de la base que els diputats, que els grups parlamentaris hem de controlar –hem de fiscalitzar, hem d'impulsar– l'activitat pressupostària, econòmico-administrativa de la Generalitat, i moltes vegades tenim tendència a oblidar que precisament nosaltres, per les raons de caràcter tècnic que té moltíssimes vegades aquest control, hem delegat, tenim al nostre servei –creat per nosaltres, amb llei que va sortir no del Govern, sinó dels grups parlamentaris, ho recordo, al seu moment–, tenim un organisme, que és la Sindicatura de Comptes, que, en nom nostre, realitza totes aquestes activitats i ens ho comunica.

Bé, per no estendre'm jo voldria recordar, precisament, un tema que així, una mica subliminarment, ha sortit en la intervenció del senyor Martí Carnicer, en un tema ben concret de les hores extres; sembla que coincidirem que aquest tema, doncs, va sortir precisament a conseqüència de l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Per tant, jo crec que, per bé o per mal, des del punt de vista de l'actuació del Govern, crec que és útil, que és eficaç, l'actuació de la Sindicatura de Comptes i, per tant, remetem a la fiscalització que fa de totes aquestes activitats la Sindicatura de Comptes.

No sé si podria fer alguna referència més específica a algunes d'aquestes esmenes; però em sembla..., 181, 182.., tot fa referència a temes de control de Sindicatura..., la 184... Ah, bé!, hi ha el tema aquest dels 25.000 milions de pessetes... És clar, la Llei de la Sindicatura, modificada en el seu moment per un consens bastant gran –almenys de la major part dels grups, o els més nombrosos de la cambra–..., es van fer, es van establir uns requisits, que són els que hi ha. Aleshores, en llei sectorial –i miro molt especialment la senyora Martí, diputada del Grup Socialista– es va pactar una determinada acció fiscalitzadora de control addicional amb un organisme molt concret dependent de Medi Ambient –si no ho recordo malament–, i aleshores aquest organisme té un control molt més rigorós, si cal, que els altres, perquè necessiten una auditoria pròpia. I aleshores, immediatament, el que s'ha pretès a través de canviar el concepte i de deixar de ser element d'entitat, passar a ser element econòmic a través d'aquestes esmenes, la 181 i la 184, el que és pretén és ampliar aquest règim excepcional a altres organismes que tots coneixem i, evidentment, nosaltres estem disposats –i sempre ho hem fet– a respectar sempre els pactes que fem, però no a estendre'ls més enllà si no és que es fa un nou pacte amb les contrapartides que entenguem adequades.

L'esmena 197..., sí, també és tema Sindicatura. La 231..., 231..., ah, sí!, parla del tema de la solvència dels deutors. D'això, el senyor Martí Carnicer no n'ha parlat; potser és una esmena menor, però, és clar, jo li voldria dir que aquest apartat setè contempla tot tipus..., no afecta exclusivament l'apartat 4, com sembla que ha entès el senyor Martí Carnicer, sinó que afecta els altres apartats, i, per exemple, a l'apartat primer, entre aquests deutors surten les pròpies empreses de la Generalitat –GISA, els consorcis participats, el Museu d'Art–, i, és clar, aleshores ens sembla que no encaixa parlar de la solvència dels deutors, quan en molts d'aquests casos –hi insisteixo, perquè no sols afecta l'apartat quart– es tracta d'organismes totalment o parcialment controlats o titulats per la mateixa Administració de la Generalitat.

L'esmena 232 i l'esmena...., em sembla que és la 249, fan referència a un tema que a nosaltres ens sembla..., potser no és exactament igual, però fonamentalment ens sembla que el que es demana d'informació és allò que ja preveu l'apartat 9. El que passa..., reconec que potser tècnicament no és prou correcte, perquè l'apartat 9 fa referència, sembla, a avals i a crèdit, i, aleshores, el que fa el Grup Socialista és parlar-ne en dos llocs diferents; potser és més correcte, però, en definitiva, hi insisteixo, en l'article 30 –em sembla que és 30–, apartat 9, doncs, ja s'hi especifica amb tota claredat.

I finalment, l'esmena 251, molt llarga i exhaustiva i en una línia que ja va seguir el Grup Socialista en exercicis anteriors, com ja vam dir –hi tornarem a insistir–, a través del control nostre, en mans..., per mitjà de la Sindicatura, ens sembla que a tot això ja hi té accés i tot això ens ho explica de forma entenedora i detallada la Sindicatura de Comptes, i, evidentment, no cal oblidar els mecanismes que ens dóna el nostre Reglament, que des dels grups parlamentaris o fins i tot dels diputats i diputades individuals es pugui obtenir puntualment tota la informació sobre aquestes matèries que convingui.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que han defensat suara els representants d'Iniciativa per Catalunya, el Grup Popular, Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem al debat de l'article 6, perquè l'article 5 no té esmenes. L'article 6, esmena número 26, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula... *(Pausa.)* La 26! Senyor...

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president, sí, moltes gràcies. Són les esmenes 26, 30 i 113, encara que la 113 és..., totes aquestes són esmenes que fan referència a l'article 6, a

l'apartat de crèdits ampliables. Nosaltres tenim altres esmenes, també, en aquest article, però que les defensaran altres companys del Grup.

Bé, aquest és un article –el 6, el relatiu als crèdits ampliables– que sempre és objecte de moltes esmenes, perquè jo crec que expressa molt clarament quina és la concepció de cada grup en relació amb la gestió del pressupost, quines són les seves prioritats, quins són els aspectes en què s'ha d'incidir, quines són, per tant, les actuacions del Govern que han de quedar obertes a la possibilitat que s'ampliïn els crèdits i, en conseqüència, que es pugui anar més enllà de les previsions, i alhora –i alhora, també– veure si el que ens proposa el pressupost és, per contra, un mecanisme per esmenar deficiències, manques de planificació o criteris discrecionals que permeten ampliar crèdits que nosaltres pensem que no ho han de ser. Per tant, aquí, naturalment, s'expressen concepcions diferents, s'expressen prioritats diferents, i això no té res a veure amb un concepte restrictiu o no del pressupost.

Un pressupost pot ser restrictiu i, en canvi, la partida dels crèdits ampliables pot ser inacceptable, i en qualsevol cas no és únicament el fet que s'ampliïn o no uns determinats crèdits que dóna aquest caràcter al pressupost; i sobretot, després, a la seva aplicació. Nosaltres pensem que en aquest apartat hi ha tot un seguit de facultats genèriques que es concedeixen per ampliar crèdits, que pensem que s'han de limitar. I per això hem presentat –com deia aquí– algunes esmenes, que són les que jo ara, molt breument, explicaré.

Per altra part, hi ha una esmena que, pràcticament, en aquest moment la donaré per defensada, que és l'esmena 26, perquè l'esmena 26 està íntimament relacionada amb totes les esmenes que nosaltres hem presentat als articles 21, 22 i 23 en relació amb les retribucions del personal no funcionari, del personal funcionari i del personal laboral, i, per tant, no tindria gaire sentit ara incidir en aquesta esmena. De tota manera, sí que he d'assenyalar que nosaltres l'hem presentat a fi i efecte que quedi oberta la possibilitat de l'ampliació de crèdits per al cas –hipotètic, sens dubte– que s'acceptessin les nostres esmenes, que poden donar lloc a una despesa més gran en aquests capítols, en aquests apartats. Per tant, aquest és el sentit de l'esmena, però en tot cas la defensarem en el seu moment o, si més no, defensarem el sentit profund d'aquesta esmena en defensar les de l'article 21.

Les altres esmenes, com he dit, les dues altres esmenes que jo defenso –la 30 i la 113– el que pretenen és limitar les facultats de les transferències de crèdit a les entitats autònomes de caràcter industrial, comercial o financer i també el que fa referència a les operacions de l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari –aquesta, l'esmena 113–, tota vegada que nosaltres pensem que han de quedar limitades, aquestes facultats, per les operacions que siguin necessàries, per al refinançament previst per a obtenir un menor cost de la càrrega financera, o prevenir els efectes negatius de les fluctuacions de les condicions del mercat, és a dir que no poden quedar obertes, aquestes possibilitats, sinó que han de quedar exclusivament limitades a aquests aspectes, i per això hem modificat el text en aquest sentit.

Com deia, senyor president, altres esmenes a aquest article del nostre Grup seran defensades per altres companys d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Esmena número 27, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Esmenes 27, 28, 29 i 92, del text del Dictamen.

La primera esmena, que intenta suprimir l'apartat c d'este article, demostra, en primer lloc, que en política pressupostària lo Consell Executiu continua la seua visió particular respecte del que és una estratègia pressupostària; en segon terme, que no aplica cap criteri adequat respecte del que són los principis clàssics de la pressupostació, i, per últim, i com a conseqüència de tot això, un pressupost simplement mal fet, que denota absoluta inconsistència a l'hora d'exercitar un control en l'administració de diners que no són nostres.

Partides –i estos articles se refereixen fonamentalment a les formes més que al fons, no?– corresponents a despeses de funcionament, que el Govern, el Consell Executiu, demana que puguin ser ampliades, precisament perquè continuen utilitzant la pràctica viciada del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior. Este és lo resultat del pressupost del Consell Executiu, que, a l'igual que al pressupost de 1993, inevitablement haurà d'acudir al crèdit extraordinari o al suplement de crèdit i que, al seu article 4, apartat segon, ja parla de modificacions pressupostàries, perquè no s'han preocupat d'estudiar, potser amb rigor i amb serietat, los motius que determinen los augments regulars de les partides corresponents al capítol segon, que en articles successius entrarem en una crítica més oberta a este capítol segon.

En tot cas, lo irracional de l'increment sobre números de l'any anterior sempre seria menys criticable si en lloc d'orientar-se sobre quantitats pressupostades el 1993 s'orientessin sobre pessetes liquidades en la previsió de liquidació que ha exercitat lo Govern, encara que, al mateix apartat c, lo seu redactat ja denota o que no s'han mirat la liquidació o que la previsió de liquidació, amb desviació inclosa del 15%, la negligeixen per falta de precisió.

En definitiva, nosaltres entenem que les desviacions sempre seran importants, perquè continuen confonent la simple previsió sobre antecedents pressupostaris amb lo que hauria de ser –i enguany més que mai– una anàlisi de partida per partida i departament per departament, amb l'objecte d'optimitzar i contenir la despesa corrent.

I quant a les esmenes 28, referida als recursos finalistes, la número 29, referida a operacions financeres autoritzades, i la número 92, també referida al deute públic, són esmenes de supressió, totes elles corresponents a crèdits ampliables. I una vegada més nos veiem amb l'obligació, també –i així ho serà al llarg d'este debat–, de posar al descobert les contradiccions i la utilització –ja ho ha dit lo senyor Escudé

abans– de la Llei de finances públiques de Catalunya, perquè mentre a l'article 30, més avant, no contemplen esta Llei, en este article 6 la consideren i l'observen, en lo seu article 16, en un acte que aparenta o vol dir transparència, rigor i legalitat.

I nosaltres diem, en este article 6, que no dubtem de la transparència ni de la netedat, ni dubtem de la legalitat; del que sí que dubtem, i més endavant ho demostrarem, és del mètode comptable i del principi pressupostari que el Govern, any rere any, està utilitzant. Un any més, i després de l'experiència de quatre pressupostos i de tretze liquidacions, que a qualsevol empresa o a qualsevol institució amb uns mínims d'ordre administratiu li servirien per a obtindre comparacions interanuals i desviacions del pressupost, un any més, segons lo text articulat, no saben quins seran los recursos finalistes, no saben quines operacions financeres hi hauran, quan al pressupost figuren límits autoritzats, i, a sobre, encara demanen ampliació per a pagar interessos, ampliació per a pagar amortitzacions de principal i ampliació per a afrontar despeses diverses derivades de l'emissió de deute públic.

Aquí hem pogut constatar que, en lloc d'elaborar lo pressupost en virtut d'un pressupost per a programes i amb una declaració d'objectius i de prioritats, han formalitzat un pressupost carregat de contradiccions, de partides de dubtosa justificació i de promeses incomplertes, les més flagrants per part del president de la Generalitat, i, òbviament, per part del mateix conseller d'Economia i Finances. És allò que vam comentar al debat de les esmenes a la totalitat, que es referia a l'harmonia entre les paraules i els fets i que es referia a la conciliació entre les conductes i les conviccions dels responsables de les finances públiques de Catalunya.

Amb estes paraules, senyor president, donem per defensades estes quatre esmenes de l'article sisè.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Vol fer un torn en contra ara, el senyor...? És que ho dic perquè aquí s'han acabat les que no fan referència a noves addicions de nous paràgrafs...

El Sr. ESCUDÉ: Bé, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Com vulgui, eh?

El Sr. ESCUDÉ: No, no, confio en la seva paraula, que ho deu haver observat més bé que jo, que es tracta de les negatives, perquè, és clar, com sap vostè, les esmenes a l'article 6 van de la 26 a la 117, i moltes d'elles són en sentit d'alegria pressupostària, i aquestes, doncs, són restrictives. Molt bé, doncs, senyor president, no tinc cap inconvenient a fer el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes d'Iniciativa i del Grup Popular, que el que fan és limitar el que en podríem dir, per paral·lelisme, l'alegria, la possible alegria pressupostària del Govern; no tota ella, perquè observo amb satisfacció que aquelles partides a les quals feia referència abans, i que el senyor conseller d'Economia i Finances, doncs, ja ho va explicar, d'interès social, veig que tota la cambra està d'acord que siguin ampliables.

Aleshores, què passa amb aquestes partides en què hi ha oposició? L'esmena 26. Com deia bé el senyor Roc Fuentes, aquestes esmenes van lligades amb un conjunt d'esmenes tradicionals d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit de potenciar el poder adquisitiu del funcionariat, amb la qual cosa estem, suposo, tots d'acord; ara, com sempre sabem, i que el senyor Fuentes ha indicat que vindria un altre diputat a defensar aquelles esmenes..., ah!, vostè mateix? Bé, aleshores, com ha dit, en aquell moment ja en parlarem i ens recordarem mútuament el que diu la Sentència del Tribunal Constitucional i el que diu l'article 21.2 del Projecte de llei de pressupostos de l'Estat, etcètera. Però, és clar, en definitiva, ens agradi o no ens agradi, el tema de la retribució de la funció pública és un tema –a part de l'interès lògic, personal dels funcionaris– d'una gran incidència en l'economia, i, per tant, bé o malament –ara no és el moment d'entrar-hi–, però des de la legislació o la jurisprudència, es parteix de la base que la retribució, el nivell retributiu global dels funcionaris és un tema d'interès general de l'Estat, que forma part del marc econòmic, i, per tant, doncs, està establert que hi hagi una uniformitat de condicions econòmiques i, aquí, com cada any, i com és obvi, des de la nostra posició, que, hi estiguem d'acord o no hi estiguem d'acord, sempre som respectuosos amb la legislació, és ajustar-se als preceptes que sobre aquesta matèria preveu l'Estat.

En tot cas, no cal que li digui al senyor Fuentes, ho sap ell perfectament, que si arribat un moment al pressupost de l'Estat, en el tràmit de Senat o en tràmit posterior o per legislació addicional, hi hagués una variació d'aquesta congelació, que nosaltres acceptem, de la funció pública, doncs, evidentment ja hi hauria els mecanismes legals corresponents perquè, amb dotació del pressupost de l'Estat, hi hagués per a la Generalitat la transferència de recursos econòmics suficients per a cobrir aquesta nova condició de certa descongelació que hi pogués haver. Per tant, avui per avui, és absolutament correcte el manteniment estricte dels triennis que fa la lletra b, que vostès pretenen ampliar a tota la retribució.

Quant a l'esmena 30, és el tema que ja ha sortit abans, per part del Grup Socialista, i, fa molt poc, per part del Grup Popular, de la qüestió dels crèdits necessaris en els pressupostos de les entitats a conseqüència d'operacions financeres autoritzades. Si hi ha una operació financera autoritzada d'acord amb les previsions del pressupost, és lògic que, com que aquí hi ha un risc desconegut d'antuvi, doncs, calgui declarar ampliables aquestes partides per poder fer front a les obligacions que autoritza la Llei. Si no, seria una burla establir la possibilitat d'unes operacions passives que no tinguessin la possibilitat de ser satisfetes en cas d'actuació negativa.

Quant a l'esmena 113, que és la darrera que ha defensat el senyor Fuentes, l'esmena 113 fa referència a una qüestió que ja ha tractat abans el Grup Socialista, que és una esmena també bastant tradicional, que és el tema que en els organismes autònoms –concretament, Institut Català de Finances i Institut Català de Crèdit Agrari– es permeten unes determinades actuacions, que tant l'esmena 113 com la 114, que ja hem debatut abans, el que pretenen és limitar aquesta

possibilitat d'ampliació al refinançament, mentre que la previsió que fa el Govern, a través d'aquesta lletra p, al número 3 de l'article 6, és que també hi hagi les modificacions i les substitucions de crèdit, la qual cosa dóna més agilitat, i en un mercat com l'actual, de variació en grau important dels nivells de tipus d'interès, ens sembla que això és útil.

Pel que fa a l'esmena número 92, del Grup Popular, és un tema que el Govern, dintre d'aquesta línia que deia de fluctuació del mercat, el Govern pot fer l'amortització anticipada per reduir l'endeutament viu –en aquests moments ho està fent el Govern de la Generalitat i ho estan fent molts organismes públics–, perquè realment la baixa de tipus d'interès, almenys en algunes operacions, és important i és positiva, i, per tant, és un mecanisme que creiem que s'ha de permetre, i, això, ho permet la lletra k, i, en canvi, l'esmena 92 ho pretén eliminar, encara més quan hi ha moltes operacions d'endeutament que precisament no estan contractades a un tipus d'interès fix; per tant, raó de més que hi hagi la possibilitat d'ampliar la partida corresponent.

Observarà el senyor Curto que he deixat precisament per al final dues esmenes del seu Grup i que ell ha defensat, que són les esmenes 27 i 28 –perquè la 29 és igual a la que ja hem dit abans, la 30, del Grup d'Iniciativa–, que són d'aquelles esmenes, senyor Curto, que a mi m'obsessionen, és que acabaré obsessionat amb aquestes esmenes, perquè fa catorze anys que intervinc en el debat de pressupostos –no sempre amb el senyor Curto–, però des que hi ha el senyor Curto hi ha aquestes dues esmenes que el seu Grup presenta any darrere any, i si hi ha unes esmenes que em semblen absolutament injustificades tècnicament parlant..., és clar, després, al senyor Curto això li dóna peu a parlar de l'actuació, que és incoherent, de la Generalitat, tot això, tot el que vulgui, d'acord; ara, les esmenes per elles mateixes és que, realment –hi insisteixo, senyor Curto–, jo he intentat, com a mínim cinc anys, que vostè m'acceptés que aquest caràcter d'ampliabilitat... *(Pausa.)* Set, set: vostè els deu comptar. És com un martiri xinès, allò de la bota o la gota malaia que es deia; doncs, escolti, vostè és la meva bota malaia en aquest tema, perquè, és clar, això, senyor Curto, vostè ho sap, ho hem discutit tantes vegades!, que una partida ampliable, per ser correctament ampliable, per no tenir incidència econòmica negativa en el sentit d'un dèficit públic, és aquella que té una contrapartida –i avui mateix, em sembla que parlant amb el senyor Martí Carnicer ho tornava a dir– a l'estat d'ingressos. Aleshores, el que diuen aquests apartats que vostè, una vegada més, per enèsima vegada, vol anul·lar, no és més que això: que quan hi ha unes despeses que van lligades a unes taxes, perquè és la prestació d'un servei, doncs això és ampliable, perquè el que no tindria sentit..., i sempre li he posat el mateix exemple, potser molt planer, excessivament planer, no ho sé, potser en un exercici proper intentaré que tots els departaments de la Generalitat em donin quines són totes les circumstàncies que es donen, a veure si, a vostè, el convenço, però sempre li poso l'exemple de les fotocòpies: si hi ha un departament que cobra una taxa del que sigui, de deu pessetes, per fer una fotocòpia, el que no pot fer, si tenim una partida de despeses per material de fotocòpia, és que la Generalitat pogués anar cobrant taxes de deu pessetes per fotocòpia, fotocòpia que a continuació no podria fer si se'n fan més del compte –que per això hi ha una previsió equivalent a la de l'any anterior–, no les podria fer, tot i haver-les cobrades, perquè aquella partida fóra ampliable. Per tant, és precisament, senyor Curto, un dels poquíssims casos en què tècnicament, pressupostàriament, econòmicament està justificat que una partida sigui ampliable.

Sigui el que sigui i en definitiva, un any més, doncs, ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Entrem, doncs, a les esmenes que proposen l'addició de nous paràgrafs. L'esmena 32, del Grup d'Iniciativa, que és la primera que proposa addició de nous paràgrafs. Té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo el primer que voldria dir a l'hora de defensar aquesta esmena és contradir el senyor Escudé quan parla que els grups de l'oposició utilitzem aquest article sobre la base de les nostres prioritats –òbviament, això ell no ho ha desmentit– a fer alegria pressupostària. Jo crec que més alegria pressupostària que la que fan vostès a l'article 31, apartat 14, quan parlen que s'autoritza un endeutament a llarg termini per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de 14.000 milions de pessetes i que aquest tindrà aval de la Generalitat, penso que més alegria pressupostària que aquesta és difícilment..., segurament cap grup de l'oposició tindrem capacitat de proposar cap iniciativa que s'hi dediqui una major alegria pressupostària.

Per tant, el que jo voldria dir és que –tal com deia fa una estona el company Roc Fuentes– nosaltres utilitzem aquest article per significar clarament el que són prioritats del nostre Grup. En aquest cas, la prioritat que avui jo defenso és que s'augmenti, sigui una partida ampliable, un crèdit ampliable l'aplicació de l'Institut Català de la Dona per donar suport a les associacions de dones i a l'Administració local per fer programes que afavoreixin veritablement una veritable igualtat d'oportunitats.

En aquest sentit, els he de dir que l'any passat hi havia dues quantitats irrisòries per a aquests dos conceptes: hi havia 50 milions de pessetes adreçats, destinats a donar suport a les associacions de dones. Aquest any, en el pressupost que vostès ens presenten s'havia rebaixat a 40 milions; a partir d'una esmena aprovada –del Grup Socialista, em penso– en la Comissió es va passar a 48 milions, però el que estem dient és que baixa de 2 milions la partida destinada a 50 milions d'ajut a les associacions de dones.

Això què vol dir? Vol dir que a la pràctica les associacions de dones reben entre 100.000 o 125.000 –si no ho recordo malament– i 400.000 pessetes, aquelles poquíssimes que tenen la gran sort. Ja m'explicaran vostès com es pot potenciar el moviment associatiu donant a l'any 125 o 200.000 pessetes. Jo crec que en aquest cas no és un proble-

ma d'alegria pressupostària, és un problema que si veritablement es vol donar un cert suport a les associacions de dones és indispensable augmentar la partida.

En el cas de l'Administració local, encara raó de més. Aquest any vostès han baixat 11 milions de pessetes el suport a l'Administració local, o sigui, de la ridícula partida de 55 milions en passen a 44. Jo no ho sé..., a mi m'agradaria francament que el senyor Escudé m'expliqués com és possible que es pugui donar suport a l'Administració local per fer programes que afavoreixin la igualtat d'oportunitats a tot Catalunya amb 44 milions; si em convenç, potser fins i tot podré retirar l'esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Quines esmenes ha defensat, senyora Mayol? La 32 i...

La Sra. MAYOL: La 32.

El Sr. PRESIDENT: La 32. Molt bé. Doncs, esmena número 33, del Grup Socialista. *(Pausa.)* Doncs, la senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Si em permet, acumularia la 33 i la 39, malgrat que no facin referència al mateix tema, però sortiríem amb l'acumulació d'aquestes dues.

La presentació d'aquesta esmena vol seguir tenint l'esperit de consens i d'unitat que es va fer patent durant el debat i l'aprovació de la Llei sobre la creació d'un institut per al desenvolupament de les comarques de l'Ebre. El fet que a la pràctica la constitució i estructuració d'aquest organisme es contempli només com una partida oberta de 1.000 pessetes al Departament de Presidència i no en el de Política Territorial i Obres Públiques, tal com s'havia anunciat, creiem que dóna una imatge fins i tot negativa de la voluntat del Govern de tirar endavant aquest compromís d'una manera continuada.

Malgrat que no resulta habitual que un organisme autònom gaudeixi d'un pressupost d'aquesta quantia, es tracta d'una inversió feta en el conjunt de les comarques amb fortes mancances de tota mena, i sobre les quals s'ha parlat, es parla i es parlarà –malauradament– com a referència de territori amb deficiències equilibradores i que ara creia arribat el moment per començar a sortir d'aquesta situació.

Pensem que el fet de contemplar una partida pressupostària amb contingut econòmic i, de resultes, amb continuïtat de futur hauria estat un bon principi per tirar endavant aquest Institut, que, a la vegada, no volem posar en dubte que així es farà, però que hauria representat una intenció clara i sobretot de respecte a la gent que habitem el territori de les comarques de l'Ebre.

És en aquest sentit que hem presentat aquesta esmena, a la vegada que fer palesa també la nostra sorpresa pel tracte donat a aquest organisme, tenint en compte que altres esmenes de menor quantia no han estat tampoc assumides en els pressupostos d'enguany.

I tot seguit passo a l'esmena número 39. El foment de la igualtat d'oportunitats de la dona creiem que ha de propiciar el seu desenvolupament en l'àmbit més proper al seu entorn, és a dir, a l'àmbit municipal. Cal que es duguin a terme activitats en aquest sentit, atès que aquest àmbit és qui coneix la realitat concreta. És per això i amb la voluntat d'enriquir l'activitat en favor del foment de la igualtat que propugnem que es possibiliti el desenvolupament d'accions concretes des dels ajuntaments de Catalunya amb l'aportació pressupostària corresponent.

Entenem, volem entendre que amb la modificació produïda en el pressupost d'assignació de 44 milions a ens locals es rectifica aquesta mancança, tot i considerant insuficient la quantia. Agraïm la modificació de criteris i, per tant, retirem aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyora Vandellós. Passem a l'esmena 34, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 34, 36 i 38, que són també de qüestions diferents, però per economia de temps ho faré així.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: L'esmena 34, senzillament, per garantir l'aplicació de la Llei vigent de normalització lingüística, de 1983, especialment dels seus articles 7, 8, 9, 10 i 11. La Llei declara, en el seu article primer, que té per objecte el desenvolupament de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per tal de dur a terme la normalització de l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits i de garantir l'ús normal i oficial del català i del castellà, a la pràctica, i els informes sobre la situació de la llengua pel que fa justament al seu ús en totes les empreses que depenen de la Generalitat de Catalunya no són precisament encoratjadors, especialment en temes com el tantes vegades denunciat de l'Administració de Justícia.

Pel que fa a l'esmena 36, és una esmena que parla de la necessitat de donar suport als ens locals per adaptar les instal·lacions esportives destinades a persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials. Aquí ens trobem, senyores i senyors diputats, amb un tema que podria arribar a semblar d'un cert cinisme polític. L'èxit dels Jocs Paralímpics va servir de toc d'atenció a un col·lectiu de persones que volen practicar l'esport en tota la seva plenitud i des de tots els seus àmbits, esport de competició i esport de participació. En el marc dels Jocs Paralímpics els representants del poder polític de totes i cadascuna de les administracions públiques catalanes van prometre solucions de foment i d'impuls de l'esport per a persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials; ara bé, les instal·lacions de titularitat local molt sovint no estan prou adaptades a la proposta i, malgrat els esforços d'aquestes administracions per anar-les adaptant, necessiten i demanen d'una manera reiterada un suport específic parlamentari perquè sigui possible que totes les instal·lacions esportives públiques de Catalunya puguin ser instal·lacions adaptades a allò que dèiem amb tanta solemnitat en la inauguració dels Jocs Paralímpics.

I pel que fa a la tercera d'aquestes esmenes, és per a l'aplicació del Pla interdepartamental d'immigració. El 23 de setembre del 93, el Consell Executiu aprovava un pla interdepartamental d'immigració, presentat més tard en el marc de la Comissió sobre Treballadors Estrangers Extracomunitaris a Catalunya. Se'ns diu en el moment de presentació d'aquest Pla que no cal que hi hagi un pressupost específic per a la seva aplicació, perquè cada un dels departaments l'aplicarà, però ja en aquella sessió plantegem que hi ha actuacions escrites, redactades i proposades en el Pla que sí que requereixen partides específiques, i l'exemple que vam posar és el que posem: la possibilitat d'un pla específic, d'acord amb els ajuntaments que promocionin habitatge de lloguer, especialment destinat a treballadors estrangers o immigrants estrangers extracomunitaris, és un pla que requereix unes partides pressupostàries específiques. I és justament en aquest sentit que nosaltres plantejàvem aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena número 35, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, en tot cas, per donar-la per defensada amb els mateixos criteris que ha intervingut el senyor Nadal, ja que és una esmena també referida a corporacions locals i que havia d'haver estat inclosa en aquell bloc.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, per defensada, però segueixi en l'ús de la paraula per poder defensar la 37.

El Sr. CARNICER: El senyor Ferran.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Ferran té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats... *(Pausa.)* No va el micro, eh? Ara va? Molt bé. Doncs, gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta esmena 37 està presentada expressament en solitari. En aquesta esmena, que fa referència al 0,7% d'ajut al Tercer Món, no voldríem repetir ni reiterar –com hem fet altres anys des d'aquesta tribuna– el discurs que any rere any fem els grups de l'oposició demanant una major assignació de recursos camí de l'objectiu del 0,7%. No ho faré però tampoc em semblaria adient que en el torn de rèplica el senyor Escudé em digués allò que també és reiteratiu i que tots sabem, aquella cantilena que diu que: «l'altra Administració tampoc ho fa» o que «el nostre Grup ha intentat corregir el tret pel compromís del seu representant a Madrid mitjançant aquella esmena que va decaure, la 527, d'afegir 82.250.000 pessetes, però no ha estat possible». No ens agradaria que ens contestés això, senyor Escudé. Crec, senyores i senyors diputats, que això seria la cosa fàcil i la cosa rutinària.

En canvi, m'agradaria aprofitar l'ocasió per recordar-los un cert compromís adquirit unànimement per aquest Parlament, quan ara fa aproximadament un any vàrem crear i vàrem constituir una comissió d'estudi sobre l'anomenat Tercer Món i en l'ànim de tots els grups estava, per una banda, la necessitat d'expressar una resposta urgent des de tots els nivells organitzatius i del raonament en aquesta problemàtica, i, per altra, també, expressar, des de la més alta instància catalana, el seu Parlament, el currículum d'una societat catalana en el camí de la solidaritat.

Aquest Parlament, amb la sobirania que té, va donar –i crec que segueix donant– exemple en recollir les inquietuds solidàries del poble català, i, òbviament, per correspondència, el nostre Grup creu que el Govern de la Generalitat està obligat a donar satisfacció al seu Parlament i al poble que representa. I és en aquest sentit, senyores i senyors diputats, que creiem que el Govern ha de perfilar més, ha d'avançar encara més en l'objectiu apuntat en aquesta esmena.

Creiem, senyores i senyors diputats, que hi ha consens sobre aquesta problemàtica; que estem segurs que sols una redistribució mundial de la riquesa, acompanyada de la preservació del medi ambient, pot fer capgirar la situació actual del món. Segurament, ben segur, la contribució de Catalunya, el 0,7%, d'ajut al Tercer Món pot ser molt modesta, però vostès ho saben prou bé: solidaritat sovint o gairebé sempre no és sols els diners, és també acció gratuïta de milers de persones, de milers de catalans, de qualsevol opció política; catalans que veuran sempre –d'això estem segurs–, veuran sempre amb bons ulls, que el seu Govern dediqui una mica més i cada cop més i sigui cada cop més sensible a aquesta problemàtica.

Senyores i senyors diputats, des del nostre Grup volem encoratjar el Govern de la Generalitat a avançar vers el 0,7% per la via ràpida; aquest any estem a la via morta. Tenim la seguretat que cap membre de la cambra s'hi oposarà; al contrari, se'ls agrairà, i no serà cap alegria pressupostària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Esmena número 40, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. 40 i següents? *(Pausa.)* Senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Defensaria la 40, la 41, la 42, la 52, la 54, la 56, la 58, la 95 i la 272 i la 274.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Són esmenes, totes elles, relacionades amb el tema de l'ensenyament. Com que d'ensenyament n'hem parlat i n'hem parlat sovint, no tractaré jo ara de repetir els arguments dits i redits per saber fins a quin punt ens interessa o no l'adequació de l'ensenyament. Vull, precisament, plantejar el tema de l'ensenyament a partir de l'esmena 42, que és indirectament relacionada amb ensenyament, que és la de l'increment dels programes de recerca. Al seu dia, a la Comissió de Cultura, ens va ser presentat aquest Pla de recerca de Catalunya 1993-1996 pel qui va ser conseller d'Ensenyament i ara és alt comissariat per a Universitats i Recerca, l'honorable senyor Josep Laporte. De l'estudi d'aquest Pla de recerca i dels comentaris..., molts d'ells ja emesos en el marc d'aquella sessió, vam arribar a la conclusió que, evidentment, s'havia fet un esforç important

de recerca, que compartíem les inquietuds dels responsables del Govern de la Generalitat per aconseguir més competències en el tema de recerca i més recursos destinats a recerca que fossin destinats també –i controlats– a partir de l'acció del Govern de la Generalitat, però alhora insistíem en una qüestió que el temps, per desgràcia, ens ha demostrat que era així: no hi ha prou recursos de recerca, i no hi ha, sobretot, un enfocament del conjunt de diners destinats a ensenyament, universitats i recerca, pensant precisament en el tema que sembla bàsic de tots els discursos polítics d'aquesta cambra, que és la qüestió de la competitivitat.

Quan, en el marc del debat de política general, el senyor Joan Saura, d'Iniciativa per Catalunya, parlava del Pla de mesures urgents contra l'atur, insistia en la importància que amb aquestes mesures Iniciativa per Catalunya atorgava, precisament, als recursos per a inversió i recerca, o, si ho volen, als recursos destinats a ensenyament. Al *Newsweek* d'aquesta setmana hi ha un informe interessant, perquè explica la situació dels diferents països..., no de la Comunitat Europea, en aquest cas, sinó dels països que estan en el tràmit de debat i discussió del GATT, i diuen quin és el recurs que cada un d'aquests països destina, precisament, a ensenyament, a universitats –com a part específica de l'ensenyament– i a recerca. I, òbviament, en aquest estudi queda molt clar que els països que a la llarga se'n sortiran són els països que han fet una inversió important en tot el que sigui ensenyament i recerca.

Nosaltres, en el Pla de recerca de Catalunya, dèiem: «Els increments proposats fins al 1996 passen de 13.140 milions el 93 a 16.256 milions.» Iniciativa per Catalunya feia una proposta d'un increment anual del 15% –i no és una quantitat arbitrària–, per arribar a aconseguir que hi hagués, el 1996, pràcticament 20.000 milions destinats a recerca. La quantitat no era arbitrària; és a dir, estàvem sempre en una quantitat que quedava per sota del que era la mitjana dels diners destinats a recerca, no ja en el producte interior brut, sinó en els pressupostos evolutius –i restrictius, també– de tota la resta de països de la Comunitat, exclòs exactament un d'aquests països, Portugal, però la resta destinaven tots ells més diners a investigació i recerca dels que es proposaven aquí. I a nosaltres ens semblava que era enormement perillós voler plantejar després problemàtiques de competitivitat si no hi havia una destinació més important de recursos a recerca.

Se'ns explica que hi ha hagut operacions importants, fins i tot anava a dir emblemàtiques, en el suport a la recerca a Catalunya. I quan se'ns parlava d'una planta –que els asseguro que no sé ni què vol dir– de sincrotrons i que se'ns deia que era una de les propostes interessants, recordàvem també el que deia el professor Pere Puigdomènech quan deia «Tant de bo que hi hagués molts sincrotrons a Catalunya», i acabava dient, el seu article a *La Vanguardia*, en aquest cas, dient: «Està molt bé una instal·lació emblemàtica, però si aquesta instal·lació emblemàtica no compta amb el suport d'un seguit de preparacions, per exemple, de nous tècnics, o d'un seguit d'innovacions tecnològiques paral·leles que permetin la utilització efectiva i a fons d'aquest nou gran enginy, no ens servirà de gairebé res.»

Nosaltres, que estem molt d'acord que hi hagi una inversió fins i tot emblemàtica per suggerir per on ha d'anar la recerca a Catalunya, creiem que aquest conjunt de propostes de recerca han d'anar per un altre camí. O han de quedar completades per més recursos, més que anar per un altre camí.

Nosaltres volíem recordar, també, que, quan s'està parlant –i una vegada i l'altra– sobre l'aplicació de la LOGSE, de la Llei d'ordenació general del sistema educatiu, segurament no sempre recordem els preàmbuls d'aquesta Llei, i per què aquests preàmbuls expliquen la relació que hi ha, en aquests moments, en totes..., a la preparació, a la inversió, en totes les etapes educatives, en el millorament de la qualitat, precisament per arribar a fer que l'ensenyament tingui alguna cosa a veure amb el conjunt de les obligacions que s'imposa un país.

Hi ha només dos punts que jo volia subratllar: en primer lloc, la importància que es dóna a la formació professional –i aquí s'ha parlat sovint del que proposem diferents grups de l'oposició en el tema de formació professional i en el tema d'intent d'ordenació d'aquest desgavell d'ensenyaments professionals reglats i no reglats que comença a haver-hi a Catalunya– i, després, també, quan es parla de la formació del professorat. Recordo què diu el preàmbul de la LOGSE: «La Llei considera la formació permanent del professorat com un dret i una obligació del professor, i també com una responsabilitat de les administracions educatives.» Des d'aquesta concepció, explica tots els ajuts que seran necessaris perquè hi hagi una millora en la preparació del professorat. Quan nosaltres, a l'esmena 52, diem que ens sembla prioritari destinar més recursos a la preparació del personal que ha d'aplicar la Logse, justament estem parlant d'aquest tema.

Hi ha alguna esmena que pot semblar menor, com la 56, que són les mesures de seguretat en centres de secundària: amb compte! És a partir de l'informe dels directors d'ensenyament de secundària, que diuen què està passant un dia i un altre en aquests centres i fins a quin punt el cost de les destrosses –vandàliques molt sovint– en aquests centres no queda compensat per la gasiveria pressupostària a l'hora de plantejar noves mesures de seguretat en aquests centres, és, ara..., l'informe que tots aquests directors fan pensant que arriba un període de vacances, i en saber com es trobaran els centres quan tornin de vacances, és com per plantejar-s'ho i com per pensar si no hi ha altres sistemes de seguretat dels centres.

Hi ha una esmena, la 274, que parla d'un tema que ja ha sortit aquí –no el repetiré–: la importància que encara té, des del punt de vista numèric –i em temo que, per desgràcia, les xifres no siguin del tot exagerades–, l'analfabetisme a Catalunya. Ho dic, que no són exagerades les xifres que s'han donat abans, quan els informes sobre una de les àrees de Catalunya, sobre la Regió I, en els estudis, precisament, encarregats per una de les comissions –d'Igualtat Home-Dona–,

d'aquesta cambra, s'explica fins a quin punt la pobresa és femenina, i l'analfabetisme femení és un dels elements, per desgràcia, massa consolidats en el que és l'anàlisi d'aquesta societat catalana ara i avui.

Hi ha una altra esmena, la 58, que és l'ajuda a primera instal·lació a alumnes que acaben l'FP, i va també en la línia d'accelerar els programes d'ocupació juvenil.

I acabaria dient: no es tracta, per tant, de fer esmenes perquè ara toca; es tracta de completar el que va ser proposat com la línia de força de la nostra esmena a la totalitat, el que va ser plantejat també com a mesures de força en el debat de política general d'aquesta cambra..., tot això, accions que han tingut lloc aquest trimestre.

Per nosaltres la formació és un element de la competitivitat; el que puguin semblar estalvis pressupostaris en matèria d'educació no seran en el futur més que noves problemàtiques que Catalunya haurà de resoldre des d'altres àmbits.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena 43, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Defensaria les esmenes números 43, 60, 61, 377, 380, 381, 431, 433, 434 i 435.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Com vostès ja hauran –suposo– intuït, són esmenes referents a l'àmbit d'ensenyament. A dos àmbits, i que els diferenciaré a l'hora de defensar-les i d'intentar convèncer el Grup de la majoria, i la resta de grups de la cambra, de la urgent i vital necessitat de donar-hi el seu suport.

Pel que fa a universitats, dues esmenes, la 43 i la 380: una, d'ampliació de crèdit; l'altra, de replanificació del que disposa ja la previsió pressupostària. Les dues esmenes, a més, fan referència a l'aplicació de criteris ja aprovats en aquest Parlament sobre, en un cas, el tema de les beques i, en l'altre, el tema del finançament. En el tema de les beques, a més, és una esmena d'ampliació de crèdit que suposo que al senyor Escudé li agradarà, perquè és d'aquelles esmenes que no suposen, o no volen pressuposar, una joia gaia pressupostària, sinó estrictament preveure aquella possibilitat –anunciada, i cada cop més insistentment: recordo que a la Comissió d'Economia i Finances, en parlar d'altes i baixes, se'm va recordar a mi mateix– que, en el transcurs del 94, hi hagi ja la cessió, tant de la quantia com de la gestió, del tema de les beques. Aleshores, nosaltres proposem que estigui ja prevista l'ampliació possible de la partida del pressupost que fa referència a les beques universitàries, en la previsió precisa d'aquesta possible vinguda d'aquesta transferència, i, evidentment, en el cas que no ens arribi al llarg del 94, doncs, el fet que el Govern de la Generalitat, a inici del curs vinent –que també ens enganxa en aquest pressupost que estem discutint–, doncs, pogués tenir altres criteris.

La segona de la universitat, la 380, fa referència a una certa sorpresa que aquest diputat va tenir en llegir els pressupostos –certa sorpresa– perquè la Moció 28/IV, aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, deia que el model de finançament que s'havia de preveure i estudiar havia d'anar en el sentit que cada universitat rebés una subvenció idèntica per a un mateix alumne d'uns mateixos estudis i que, per tant, no hi haguessin diferències per a un mateix alumne d'uns mateixos estudis en universitats diferents. Evidentment que parlaven que es fes aquest model i no posaven terminis, però en els pressupostos d'enguany es manté allò que la Moció volia rebatre: es manté, per exemple, que hi ha universitats que tenen 1.320.000 pessetes per alumne –que és la que en té més– i universitats que tenen 308.000 pessetes per alumne –que és la que en té menys. Entre aquest milió tres-centes i aquestes tres-centes, a més, hi ha una gran diferència: una universitat té un milió tres-centes per alumne i tota la resta d'universitats tenen una fluctuació entre..., perdó, la que en té menys són dues-centes cincuanta cinc mil –encara menys, encara més diferència–, però la resta van entre aquestes dues-centes cinquanta mil pessetes i tres-centes seixanta-cinc. En tot cas, ens sembla, ens semblava, al nostre Grup, que aquesta diferència abismal de subvencions –que ha millorat, que ha millorat respecte a l'any passat, que la diferència era encara més abismal, eh?, això és cert: enguany hi ha menys diferència, però encara és molt grossa– no s'adeia plenament amb la Moció aprovada, i, en tot cas, demanàvem que s'adeqüés el finançament universitari a aquella Moció, sense alteració, per aquest aspecte, del pressupost.

La resta d'esmenes que he dit que defensaria conjuntament fan totes elles referència al tema de la LOGSE, amb una esmena que jo diria que voldríem que fos l'estrella d'aquest grup i, l'altra, la seva conseqüència. L'esmena 435 demana que es faci una llei de finançament de la reforma del sistema d'ensenyament no universitari, una llei de finançament de la LOGSE, que n'hem parlat més d'una vegada: o hi ha finançament de la LOGSE o no hi ha aplicació de la LOGSE. El que estan fent vostès –com diria el senyor Escudé, els d'un cantó i l'altre d'aquest passadís–, el que estan fent vostès aquí i el Ministerio –quan diu el senyor Escudé «un cantó i l'altre del passadís», el passadís és allí, senyor Roc Fuentes: vostès estan arraconats a la sortida, i nosaltres estem arraconats a mitja muntanya–, el que estan fent és endarrerint any rere any el calendari. No sé quants endarreriments ha tingut el calendari, perquè tinc molta feina i ara, arribar a recordar-me d'això, em resulta molt difícil, però molts. Tants, que em nego a creure, que ens neguem a creure que aquest sigui l'últim. No hi ha res que ens indiqui que aquest sigui l'últim, i per quina raó s'ha endarrerit any rere any, i per quina raó es tornarà a endarrerir? Per crear el refinançament de la reforma.

Aleshores aquí fa falta, diguem-ne, dues valenties polítiques –dues valenties polítiques. Valentia a: anul·lem la reforma. Valentia b: fem la llei de finançament de la reforma. No hi ha camí intermedi. I quan el conseller Pujals va dir:

«L'endarrerim i com que l'endarrerim no fa falta llei de finançament de la reforma», el conseller Pujals es va deixar una frase, de dir: «L'endarrerim, però com que l'endarrerim de moment no és tan urgent la llei de finançament.» Però això és evident.

Aleshores aquesta esmena, la 435, i la resta que defensaré tot seguit, va en aquest sentit, i, a més, jo diria que –ja ho diré quan defensi l'esmena de retorn del Departament– a partir d'ara el nostre Grup es nega a entrar en la discussió nímia de 50 milions, més o menys, per una cosa, perquè és una discussió en la qual, a través de la qual els governs en competència educativa ens estan enganyant. No són 50 milions més o menys per fer o no fer una cosa, és la voluntat de tirar endavant la reforma de l'ensenyament no universitari o la voluntat de qui dia passa any empeny, ja anirem fent, i etcètera, etcètera.

Aleshores, evidentment fa falta, i així són la resta d'esmenes en la previsió que la 435 no sigui aprovada, fa falta més diners per a l'educació infantil, si és que volem que l'educació infantil acompleixi els terminis i les finalitats que marca la LOGSE. Necessitem reformes als centres d'ensenyament i nous centres, si és que volem les *ratio* que marca la LOGSE, si és que volem el nivell d'optativitat que marca la LOGSE, si és que volem tot el tractament educatiu que marca la LOGSE. Necessitem la previsió de més places docents, si és que volem tot això. Sí que les places docents que tenim ara són suficients en aquest moment per a l'ensenyament tal com el tenim ara, però és que volem l'ensenyament tal com el tenim ara? Perquè si el volem són suficients; si volem una reforma, no ho són. I hem posat 2.000 a infantil i primària, 1.500 a secundaris, que des que van fer l'esmena fins a avui..., l'esmena de secundària ha de ser modificada, perquè evidentment parla d'un curs en la seva aplicació i s'ha endarrerit un any, però, en tot cas, és evident que, si volem la concreció de plantilles, hem d'anar per aquí.

Hem de millorar els equipaments. Hem de pensar a substituir d'una vegada aquestes aules prefabricades que no només no se substitueixen sinó que enguany en el pressupost, per primer cop, surten ja especificades directament en un concepte. Cada vegada els centres del nostre país són més prefabricats, en aquest sentit, de les aules prefabricades. Són..., jo ho he de dir, el meu fill va a una aula prefabricada, i vaig haver d'anar a una reunió de l'associació de pares d'alumnes..., molt bé, amb unes persianes importants, uns vidres realment que no estaven trencats, uns serveis importants, llàstima que estaven pensats per a preescolar i això ja era primària, hi havia uns vidres perquè la mestra controlés els alumnes quan estaven fent les seves necessitats; necessari a preescolar, però una mica punyent a l'educació primària mixta..., però, bé, en tot cas els pares ho vam solucionar confegint unes cortinetes i donant-les a la classe, i, evidentment, que era una classe, no diré tercermundista, aquella aula, però evidentment el que sí que és tercermundista és mantenir les aules prefabricades sense una planificació de nous centres, de millora dels centres existents, que prevegi substituir-les.

I, evidentment, també demanem que els programes de formació es facin tots, tant els directament formats pel Departament d'Ensenyament com els que el Departament transfereix els seus diners, perquè siguin per a altres institucions o entitats, fets en consens i adequats, en consens amb la comunitat educativa i adequats a la realitat.

Però en tot cas jo insistiria en aquest bloc d'ensenyament del que és el nostre discurs, i em sap molt greu dir-ho, però hi ha causalitats. Se'm va retreure, no fa massa, que quan volia parlar i el dia que vaig parlar de taxes coincidís amb manifestacions contra les taxes. No ho havia previst. En aquests moments ha tingut lloc o està a punt de tenir lloc una reunió del marc unitari de la comunitat educativa, formada per sindicats, pares d'alumnes, centres, etcètera, reclamant al conseller d'Ensenyament una llei de finançament de la LOGSE. Quan vaig fer l'esmena no ho sabia, evidentment. Ja m'agradaria a mi i molt més al meu Grup tenir aquest poder de fer coincidir les discussions parlamentàries amb aquestes accions. Ho he dit amb ironia, perquè el nostre Grup no té cap voluntat d'incidir fora del seu Grup en aquestes coses, evidentment, però, en tot cas –en tot cas–, hi insisteixo: entrar a discutir misèries és una enganyifa. Entrar a discutir misèries que poden ser de xifres altes és una enganyifa, mentre se'ns estigui enganyant a nosaltres. I se'ns està enganyant a nosaltres, a la societat, fent-nos creure que estem en ple procés d'una reforma; reforma que, hi insisteixo, no es durà a terme tal com va ser planejada, tal com va ser exigida per tothom. I recordo que va ser exigida pel mateix Departament d'Ensenyament de la Generalitat, fent-nos creure que la portaran a terme en aquestes condicions, sense cap finançament específic previst. Anirem endarrerint, anirem endarrerint, i els alumnes que els vagi caient la reforma, com els va caient ara, enguany, als quatre primers cursos de primària, amb aules prefabricades, el mateix número d'alumnes de classe que l'any passat, que fa dos anys, que fa tres, que fa quatre, que fa cinc, sense classes d'anglès en molts centres, amb la gimnàstica encara subvencionada per l'APA en molts centres, amb alguns llibres, fins i tot, que posa EGB, això és igual, amb el funcionament idèntic..., i això és el que passa ara i això és el que passarà i, hi insisteixo, no és un retret a aquests pressupostos en exclusiu, és un retret als pressupostos dels darrers anys. No és un retret a aquest Govern en exclusiu, és un retret als governs que ens governen amb competències d'ensenyament, però és, en tot cas, de manera evident, la constatació d'una realitat.

Hi insisteixo, nosaltres, a partir d'ara, en tots els temes d'ensenyament estarem en aquesta única posició: si no hi ha llei de finançament, no. No podem estar d'acord amb res que es planifiqui sobre l'ensenyament sense aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Fins a dos quarts de quatre, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i deu minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 44, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Un moment, senyor president, que recupero ràpidament els papers. *(Pausa.)* Acumularia l'esmena número 44 i la 278, que una fa referència a crèdits ampliables i l'altra és una disposició addicional.

Les dues fan referència a Ciutat Badia, i a mi m'agradaria dir, en primer lloc, que pràcticament és una esmena de tipus tècnic, no pas amb contingut polític. Per què dic això? A veure..., al voltant del polígon de Ciutat Badia hi han uns compromisos, per part del Govern, que consisteixen a actuar en dues línies: una és la de fer-se càrrec dels romanents de tresoreria; l'altra és de pagar directament, a través de les negociacions que es portin a terme amb els diferents departaments, el que són els serveis complementaris. En aquests moments s'han fet tots els actes preparatoris, no solament per part del Govern, sinó també per part d'aquest Parlament, perquè el romanent de tresoreria sigui absorbit o sigui suportat per part del Govern de la Generalitat. No hi ha ni una sola partida pressupostària que faci referència als romanents de tresoreria i, segons l'informe de la Sindicatura de Comptes, aquests pugen a 792 milions de pessetes. Per tant, es tracta que tècnicament es prevegi la possibilitat de poder atendre això.

Per una altra banda, com que és un cas absolutament excepcional, aquest mateix Parlament va dir que, mentre duri aquesta situació, la Sindicatura de Comptes faci el seguiment d'aquestes qüestions, i, per tant, interessa que hi hagi una partida singularitzada per poder realment comprovar que el que s'ha fet ha sigut atendre aquests romanents de tresoreria, d'acord amb els compromisos que en el seu moment es van adquirir. I a això és al que fa referència, concretament, l'esmena 278.

Pel que fa als serveis complementaris, que es demana que hi hagi un crèdit obert, és el següent. Hi ha un acord del Govern de la Generalitat, del Consell Executiu, que diu que es farà càrrec dels serveis no obligatoris que es presten en l'àmbit d'aquest polígon d'habitatges; en els informes que consten dintre de l'expedient que dóna peu a la llei que en el seu moment es discutirà figura un estudi sobre l'import dels serveis complementaris, de 230 milions de pessetes; l'any passat, quan discutíem aquests pressupostos, vàrem comprovar, a través d'una esmena que era coincident tant del Grup de Convergència i Unió com del Partit dels Socialistes de Catalunya, que va posar una partida de 200 milions de pessetes, una partida que era inferior a aquest estudi, encara que, en aquest estudi, a aquestes alçades –en el seu moment ja ho discutirem–, hi han alguns termes que són opinables, si més no; aquest any es tornen a proposar 200 milions de pessetes... És que o la partida de l'any anterior era sobredimensionada, o la d'aquest any és realment molt difícil que pugui coincidir amb aquesta quantia.

Llavors, no es tracta de fer alegries pressupostàries, sinó que del que es tracta, tal com s'està discutint en altres llocs, és d'avaluar de veritat què és el que puja això, que hi pugui haver aquest concepte de crèdit ampliable per poder ajustar aquesta xifra a la que realment resulti després de les negociacions que en el seu moment tindran, i, per tant, la possibilitat d'ajustar aquesta quantia a la que de veritat pugin aquests serveis complementaris.

Per tant, jo diria que, al marge de la discussió política, que en tot cas no correspon en aquests moments –per això jo deia pràcticament aquest caràcter tècnic, sobretot en la primera part–, de fer-se càrrec dels romanents de tresoreria per una xifra realment molt voluminosa, com poden ser 792 milions de pessetes, i aquest caràcter ampliable, per poder tenir elasticitat en el moment de la negociació, ja sigui com a municipi independent, ja sigui a través de qualsevol altra fórmula jurídica, la xifra exacta a què pugen aquests serveis complementaris.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 45, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Si no hi ha inconvenient, agruparia, a part de la 45, les esmenes 141 i 148.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Abans de començar la defensa d'aquestes tres esmenes, tres consideracions molt curtes.

Una: abans ha fet referència el senyor Escudé que aquesta part d'aquest article número 6 era de les esmenes..., tocava el torn a les esmenes de l'alegria, i, recollint les paraules de la senyora Mayol, jo diria també que una de les alegries *de la huerta* més grosses que hi ha en aquest pressupost és, sense cap mena de dubte, els 14.000 milions d'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i no pas les propostes que puguem fer els grups de l'oposició a l'article 6, dels crèdits ampliables.

Una segona consideració és que, a finals de l'any 92 –que es va debatre en Comissió el gener o el febrer de l'any 93–, el Grup Socialista ja va presentar una proposició no de llei amb ànim que les despeses de capitalitat s'incorporessin als pressupostos, precisament, del 93, i el senyor Escudé aquell dia ens va dir que, procedimentalment, no era el moment; per tant, espero que ara sí que estiguem plenament encertats en el moment en el qual presentem aquesta esmena, és a dir, en el moment en què es discuteixen els pressupostos de la Generalitat.

I la tercera consideració és que, malgrat que l'esmena diu textualment que es demana un crèdit ampliable per fer front

a les despeses de capitalitat de Barcelona, voldria dir que no solament la ciutat de Barcelona té despeses inherents a la capitalitat, sinó que altres ciutats de Catalunya també en tenen. Però bé, en qualsevol cas, l'esmena del Grup Socialista és per començar, per iniciar quelcom.

Potser ens hauríem de preguntar tots què són els costos o les despeses de capitalitat. Doncs es defineix amb una frase molt curta: són les despeses dels serveis que els pressupostos de la Generalitat han d'incloure en virtut de les competències que li són pròpies i que fins ara han pagat els ajuntaments. Aquesta és textualment la definició de les despeses de capitalitat. I per què ha passat això –segona pregunta–, històricament? Doncs perquè l'Ajuntament de Barcelona ha suplit històricament el Govern de la Generalitat, que no existia durant molts anys, per a desgràcia del país, però suplir no vol dir substituir indefinidament. I si això no s'endreça, el contribuent de la ciutat de Barcelona i d'altres ciutats que tenen despeses de capitalitat paga molts serveis dues vegades: per primera via, a través dels impostos que es paguen directament a l'Estat, i per segona via, doncs, amb recàrrecs o amb impostos municipals, com per exemple pot ser a través de l'IBI.

Si ens referim... Perquè de vegades fem discursos i comentaris de definicions que són molt àmplies: a mi m'agradaria acotar exactament, per al cas de Barcelona, quines són les despeses de capitalitat –i aquesta seria la tercera pregunta. Doncs, miri, s'expliquen molt ràpidament. Concretament, explicaré cinc departaments, però, en primer lloc, les despeses de capitalitat que té la ciutat de Barcelona en l'àmbit de l'educació, per exemple, són: 40 escoles d'EGB municipals, l'Escola Massana, l'Escola de Jardineria, el Conservatori de Música... Això són despeses atribuïbles directament al concepte de capitalitat. Si parlem de cultura, en l'àmbit de la cultura la ciutat de Barcelona suporta les despeses corresponents a 25 museus, suporta les despeses de l'Orquestra Ciutat de Barcelona –que ara sembla que està en fase de canvi de nom; espero que també de finançament– i el Liceu, per exemple, entre d'altres. I en altres camps, com en l'esport, en les atencions socials i joventut; no oblidem que l'Ajuntament de Barcelona destina 1.000 milions de pessetes a l'atenció de gent gran. O en sanitat, molts temes de salut pública són..., han estat suplits històricament per l'Ajuntament de Barcelona. I tocaria ja que el Govern de la Generalitat, en virtut de les seves competències, com deia al començament, doncs, complís aquest..., no compromís, perquè no és un compromís, sinó que és una obligació, de suportar això.

I la quarta pregunta: quant valen? És a dir, de quina quantitat estem parlant, més o menys, o quina és la valoració que avui podem fer d'aquestes despeses de capitalitat?

Segons les dades que tenim, que suposo que són discutibles, i evidentment estem disposats –faltaria més– a discutir amb el Grup de la majoria, però les despeses de capitalitat per a la ciutat de Barcelona, de l'any 94, ronden al voltant dels 20.000 milions de pessetes. Les despeses de capitalitat de les altres tres ciutats, estudis estimatius que tenim, de Lleida, Girona i Tarragona, a les quals també seria aplicable aquest concepte, ronden al voltant dels 2.000 milions de pessetes, que també són quantitats importants per al tipus de ciutat, perquè són ciutats molt més petites. Algunes d'aquestes despeses –farem només un exemple– són les despeses inherents, per exemple, a les universitats –la Universitat de Girona, la Universitat de Tarragona–, que els ajuntaments suporten una part d'aquesta càrrega. Almenys així es desprèn dels seus pressupostos.

Barcelona, històricament, i les altres ciutats també, però sobretot Barcelona, han fet coses per al país i per a Catalunya, que els barcelonins i els que no són tan barcelonins crec que han de reconèixer. I sense una Barcelona forta, potser avui Catalunya no existiria. Fins i tot el Pla territorial, en la seva documentació, evidencia ben clar que, si a Catalunya hi ha sis milions, d'aquests sis, dos –és a dir, una tercera part– són tots barcelonins, i quatre al voltant de l'àrea metropolitana. Per tant, no hi ha cap mena de dubte que la ciutat de Barcelona ha tingut –no solament per a la ciutat, que també, però per al país– una importància cabdal en l'evolució històrica. Fins i tot aquesta magnífica casa –ja s'ha dit moltes vegades– que acull avui un dels tres puntals de la institució de la Generalitat de Catalunya, doncs, és propietat de l'Ajuntament de Barcelona amb tota naturalitat, amb tota naturalitat.

Però la història, nosaltres creiem que ho dirà segurament tard, però amb tota seguretat ho dirà, que la dècada dels noranta ha estat per a la ciutat de Barcelona la dècada de la gasiveria que el Govern de Convergència i Unió hi ha aplicat. I els ho resumeixo: tres nos que descriuen aquesta gasiveria. Ampliable, molt més ampliable, però els tres nos són: no a l'ajuda al transport, no al Fons de cooperació local i no a les despeses de capitalitat. Són tres nos molts clars, que la història jutjarà.

I avui tenim tots l'oportunitat de convertir un d'aquests nos en un crèdit ampliable. Per tant, seria una bona solució, un bon inici de canvi d'actitud, per part del Govern, entrar precisament, potser, per la porta dels crèdits ampliables. Jo crec que és una bona oportunitat per començar a encarar i a enfocar un dels problemes de finançament importants que té el municipalisme i, en aquest cas, la ciutat més gran de Catalunya.

M'agradaria... Millor dit: no m'agradaria que en el torn de rèplica, el senyor Escudé, o qui correspongui, per boca dels diputats de la majoria, especialitzats en aquesta cambra a fugir d'estudis, no m'agradaria que em digués tres coses que penso que és possible que estigui temptat de dir, però ja m'avanço. Una és que ja fan el que han de fer per la ciutat de Barcelona. Escolti, només faltaria que amb un pressupost d'1,7 bilions, és a dir, amb aquesta quantitat de diners tan importants que remena el Govern de la Generalitat, només faltaria que no en caigués algun a Barcelona. És a dir, no em parli de la Model, no em parli de la Pompeu Fabra, no em parli d'aquestes coses, perquè només faltaria.

Segona cosa que tampoc m'agradaria sentir, perquè ja l'he sentit algun altre dia: no ens diguin que han portat i han

ajudat, han col·laborat –només faltaria– en els Jocs Olímpics, amb 100.000 milions de pessetes, perquè, evidentment, només faltaria.

I, en tercer lloc, no ens diguin tampoc que el finançament dels ens locals és una qüestió que depèn de l'Estat. Evidentment, l'Estat hi té la seva responsabilitat, que ja crec que tots fem el que podem per intentar que aquest tema s'encarrili, però evidentment no defugim les responsabilitats que hi té el Govern de la Generalitat. El Govern de l'Estat també n'hi té, i evidentment les han d'exigir, però el Govern de la Generalitat també en té.

I a l'esmena número 141, que demanem que se suprimeixi la paraula, precisament, «activitats». Ja ho hem demanat altres vegades, perquè, pel que fa a l'apartat de subvencions, evidentment nosaltres estimem que una activitat no és subvencionable: són subvencionables les persones i les entitats, però no les activitats. I, per tant, també ens agradaria que se suprimís aquesta expressió d'«activitat» i que se substituïssin o reduïssin en la major part possible les subvencions, per tal de primer donar diners i donar dotacions econòmiques al que de veritat són competències del Govern de la Generalitat.

Amb tots aquests arguments que he acabat de donar, dono per defensades aquest conjunt de tres esmenes, i m'agradaria que el senyor Escudé, o qui correspongui –ho repeteixo– em donés un conjunt d'arguments sòlids i no les seves impressions subjectives a l'entorn de les esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmena 51, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. És de supressió de la lletra d. Senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena, el que pretén és la supressió de la possibilitat d'ampliar els crèdits per als concerts educatius. Això lliga estretament amb la nostra concepció de l'ensenyament. Pensem que a Catalunya no s'estan posant els mitjans adients i suficients per a l'aplicació de la reforma educativa, sobretot per reforçar l'ensenyament públic, i, en canvi, sí que s'està potenciant l'ensenyament privat. Nosaltres pensem que l'ensenyament privat i els concerts educatius amb l'ensenyament privat són un dret, fins i tot constitucional, que no neguem pas en absolut, però el que pensem és que això no pot anar ni ha d'anar en detriment de l'ensenyament públic. I, en conseqüència, nosaltres estimem que és improcedent aquesta possibilitat d'ampliació i per això proposem la seva supressió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Esmena 53, del Grup Socialista, d'addició de noves lletres i nous paràgrafs.

El Sr. CARNICER: El senyor Pérez de Tudela, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Pérez de Tudela, té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Bona tarda.

El Sr. PRESIDENT: Defensa la 53?

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: I alguna més, si a vostè li plau.

El Sr. PRESIDENT: Exacte. És el que esperava.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Acumularem, si li va bé, la 96, la 104, la 107 i la 108.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bona tarda. Abans d'entrar en l'específic de cada una de les esmenes, a mi m'agradaria fer un mínim d'introducció, que val per a aquestes i per a moltes d'altres.

Començaria amb una pregunta. Si ens creiem que els ajuntaments són institució de la Generalitat, si creiem en la voluntat positivista de les institucions, volem els polítics el millor per als nostres conciutadans? Algú creu que els ajuntaments no són els primers interessats a voler el millor bé per als seus conciutadans, i que és la institució que millor coneix la problemàtica concreta que viuen? Suposo que aquí, pel que veig per les expressions, hi ha algun dubte, però suposo que ho fa, aquest dubte, el fet de no haver participat, encara, en la vida activa en els ajuntaments.

Crec que, fetes així, genèricament, aquestes preguntes, hom estaria d'acord i em donaria la raó en els plantejaments. Altra qüestió són els interessos polítics, partidistes, que fan que el forat s'estrenyi i que no es dotin els mitjans suficients i necessaris per desenvolupar la tasca política més adequada i necessària prop del ciutadà, aplicant el principi de subsidiarietat que hom invoca.

I, fet aquest preàmbul, entraríem esmena per esmena.

L'esmena 53, que parla lògicament de transferències a corporacions locals amb crèdit ampliable en temes de cultura..., dir que els ajuntaments són una peça indispensable per al desenvolupament de la cultura. Per al desenvolupament de la cultura en majúscules, en el nostre país. Els mitjans de què disposen són escassos i, en aquest sentit, han fet un esforç suplementari, considerable, en aquests anys passats. Proposem aquesta línia de transferència per ajudar a mantenir i desenvolupar aquesta activitat cultural pròpia i que no va estrictament vinculada i conduïda pels programes generalment establerts pel mateix departament.

I dita aquesta esmena, que em sembla que queda prou explícita i clara, passaríem al bloc d'esmenes 96, 104, 107 i 108, que fan referència, també dintre el mateix capítol de crèdits ampliables, a temes de serveis socials. Caldria tenir en compte que tenim en procés la Llei de descentralització de serveis socials, en la qual es contempla la universalització de la xarxa d'atenció primària. I entenem que hi ha la necessitat de desenvolupar aquesta xarxa, que les necessitats hi són, especialment en el període en què estem vivint, de recessió econòmica. Però el que no és «de rebut» és plantejar d'atendre aquestes necessitats amb una partida pressupostària que es presenta congelada.

Sovint no es troba tant la solució, de tota manera, en la quantitat de diners com en la seva distribució, i trobar-hi eficàcia d'aplicació passa per acostar la decisió de la despesa als punts en què es produeix la necessitat, per determinarne la priorització. I això es fa especialment necessari en

serveis socials. Si alguna activitat participativa es fa necessari desenvolupar des de la societat civil incondicionada en la vida dels nostres pobles i ciutats és l'acció cívica. Si cal treballar en aquest sentit, que no en dubtem, cal fer-ho des del municipi, no des d'uns estaments allunyats de la realitat concreta, i determinant el que cal fer, més que rebent les iniciatives i prioritzant segons les necessitats de cada lloc.

Concretant més, en l'esmena 104 diríem que cal tenir present quines són les necessitats reals i com s'atenen. Al nostre entendre, per molt que el conseller ens vulgui fer creure en la bondat estadística de les xifres d'atenció, hem de dir, una vegada més, que la realitat, amb tossuderia, el contradiu, i que en qualsevol cas el Pla integral de la gent gran té unes previsions establertes que no s'estan complint, ni es preveu en aquest pressupost que s'hi avanci.

La realitat és evident: no hi ha places suficients per atendre les necessitats en les residències sòcio-sanitàries, no hi ha pràcticament res –per no dir res– per atendre les necessitats residencials dels disminuïts profunds, necessitat real i urgent, per tractar-se de persones que, en mancar-los el suport i l'empara de familiars, no es poden valer. Cal no oblidar la manca, anunciada pel mateix Departament, de residències i apartaments per a persones disminuïdes físiques, però que pressupostàriament no es preveuen i que és una necessitat que caldria atendre. Hi ha un aspecte concret que s'explicita en l'esmena 107, que és el tema de la telealarma que contempla el Departament, i contempla amb una partida en aquest pressupost, però que cal tenir present que hi han altres entitats i institucions que també tenen aquest programa i que caldria desplegar. És un servei necessari per possibilitar de continuar a moltes persones a la seva llar. És un objectiu que es planteja el mateix Departament, que ens plantegem tots. Demanem, per necessitat de la seva aplicació i coordinació entre els diferents estaments que ostenten aquest servei, que es faci possible aquesta coordinació des dels municipis i, per tant, que es doti suficientment.

Tenim un altre aspecte concret, important, des d'aquest àmbit, que, com dèiem a l'inici d'aquesta intervenció, es fa necessari en aquests moments, l'aplicació del servei d'atenció social, amb l'aplicació de les UBA. Ampliació d'aquest servei que és, a més, un imperatiu de previsió de la Llei de descentralització en tràmit en aquest Departament, el Departament de Serveis Socials, i per a l'ampliació necessària de l'atenció domiciliària, donant compliment al Pla integral de la gent gran. Creiem que s'explica suficientment la demanda expressada, i seria bo donar viabilitat a aquestes esmenes, per donar viabilitat a aquest Pla promogut per la mateixa Conselleria i que tots estem disposats a avalar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El Grup Socialista segueix en ús de la paraula, per defensar l'esmena 55. *(Pausa.)* Doncs, el senyor Font, Daniel, té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per agregar un conjunt d'esmenes que fan referència al mateix tema: la 55, la 57, la 308, la 310 i la 311.

Aquestes cinc esmenes fan referència al tema de la premsa escrita en llengua catalana i a la problemàtica que volta entorn d'aquesta premsa, la necessitat, també, de donar-hi un suport específic i d'establir els crèdits ampliables necessaris perquè es pugui gaudir, el 1994, del marge de maniobra necessari com perquè hi pugui haver una acció de govern, des del nostre punt de vista, adequada i correcta en aquest terreny.

Les esmenes parteixen d'un supòsit, que és l'afirmació –no discutible ara– que és necessari, el supòsit específic és dir de subvencionar específicament la premsa escrita en llengua catalana, tant pel que fa a les publicacions periòdiques setmanals, posem per cas, o mensuals, de poca tirada, com pel que fa també a la premsa periòdica setmanal regular, com pel que fa també a la premsa diària quotidiana. El motiu de les esmenes és donar resposta als múltiples problemes que sovint es plantegen en aquesta mena d'empreses i, sobretot, mirar de donar continuïtat a les subvencions que es vénen donant els darrers anys a aquesta modalitat d'empreses, particularment a aquelles publicacions periòdiques i diàries que són membres de dues associacions que pràcticament canalitzen totes les empreses existents en aquest terreny, com són l'Associació de Publicacions Periòdiques en Llengua Catalana i l'Associació de Premsa Catalana, així com els diferents diaris que tots coneixem. El que aquestes associacions i empreses demanaven i demanen –segueixen demanant– són quantitats més significatives per fer front als problemes creixents de dèficit i falta de viabilitat que algunes experimenten; demanen que s'incrementi la quantitat que, via pressupost ordinari, es dóna a les publicacions periòdiques –que, per exemple, el 1992 se situava en 3,15 pessetes l'exemplar–, i demanen també que se'ls ajudi en la inversió per a la infraestructura, és a dir, la base estructural de les mateixes empreses a través de tecnologia informàtica, etcètera.

Hem de dir nosaltres, des del nostre punt de vista, que l'acció del Departament de Cultura en aquest terreny ha estat –és la nostra apreciació– extremament discrecional i, a voltes, erràtica, pel fet que any rere any ha variat, és a dir, no és el mateix criteri el de 1990 que el de 1994, ni de cap dels anys intermedis: cada any hi ha hagut un criteri diferent. Per a il·lustrar això, donarem alguna xifra: el 1990 es varen destinar a aquest concepte de la subvenció a la premsa escrita en català 860 milions amb càrrec al Conveni Generalitat-Estat per a la normalització de la llengua, més 156 milions del pressupost ordinari. El 1991 els fons previstos d'aquell conveni no es varen aplicar, malgrat que en el Conveni figurava una clàusula i un punt específic en aquest terreny, i aquest, podríem dir que el 1991 va ser l'any de pa i aigua per a les empreses de premsa escrita en català: solament es van gastar, durant aquest exercici, 161 milions consignats en el pressupost ordinari. El 1992 hem de dir que, a causa de la pressió social, una forta pressió social que hi va haver en aquest terreny va fer que el conseller de Cultura, en un moment donat, anunciés a bastament –a bastament– que multiplicaria per tres o per quatre la dotació que es ve-

nia donant a través del pressupost ordinari, com justificant l'absència d'una dotació específica provinent del fons del Conveni de normalització lingüística per a l'any 91; en el pressupost ordinari va anunciar que les antigues partides entorn dels cent milions i escaig que hi havia consignades s'incrementarien, el 1992 –com efectivament va ser–, a 895 milions. El 1993 es va reproduir la situació anterior del 92, 994 milions. I el 1994 torna a variar el criteri: decrement de 277 milions respecte al 1993.

Aquests fets, cal dir, des del nostre punt de vista, que plantegen, a més, un problema de dubte i de poca claredat en la utilització d'aquests fons. Per exemple, no queda clara la utilització dels volums de milions –895 i 994– dels anys 92 i 93: qui es finança, per quin criteri, per quines quantitats, si això ha volgut dir, el gaudir d'aquestes quantitats, incrementar les pessetes per exemplar de totes les publicacions subvencionades, o si, per contra, ha volgut dir dotacions globals destinades a alguns mitjans molt concrets.

Es fa necessari, doncs, des del nostre punt de vista, mirar d'aclarir aquesta situació, per la qual cosa el Grup Socialista demanarà la compareixença del conseller Guitart a la Comissió de Cultura, perquè es pugui fer llum en aquest terreny de la subvenció a la premsa escrita en llengua catalana.

En qualsevol cas, cal dir que les empreses de premsa en català són dèbils, que es basen, en molts casos, en voluntarismes desinteressats, que tenen una estructura difícil i tenen un marge de maniobra petit, en termes econòmics, per sobreviure a un canvi de política pràcticament cada any. No pot funcionar una empresa de premsa escrita en català amb un canvi de política de suport de l'Administració cada any: «Ara et dono diners, ara no te'n dono; ara et multiplico per tres, ara et rebaixo...»

La voluntat nostra és que amb aquestes esmenes i l'eventual aprovació es resolgui, en primer lloc, la continuïtat de dotacions que s'anaven donant el 1993 per al 1994, establint aquests crèdits ampliables, i que aquests crèdits ampliables estableixin també la base d'estructuració de la llei, perquè el Govern, durant 1994, pugui atendre les situacions difícils de crisi que, si les coses prossegueixen com estan anant, previsiblement poden arribar a produir-se durant l'any 1994, tant a la premsa periòdica escrita en llengua catalana com a la premsa diària escrita en llengua catalana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Esmena 59, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, agruparia la 59 i la 111.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Són de dos conceptes diferents, però, al nostre parer, enormement relacionats. La primera fa referència a la necessitat d'ampliar el crèdit pel que fa a l'impuls de la reforma de l'atenció primària.

Aquesta és una de les esmenes que el senyor Escudé diria que és una de les esmenes clàssiques del Grup d'Iniciativa. Efectivament, és clàssica perquè entre les nostres prioritats se situa aquest tema; però jo diria que aquest any té una vigència superior a la d'altres anys, pel fet que la previsió que hi ha en el pressupost de construir àrees bàsiques per a l'any 94 és absolutament la mateixa que hi havia per a l'any 93, és a dir, la constatació de l'endarreriment de la reforma és tan evident que fa que fins i tot la previsió que se sap que no s'acomplirà, perquè no s'ha acomplert mai, és la mateixa que hi havia l'any 93, amb una retallada d'inversions molt important, que va ser, l'any passat, de 665 milions previstos que no es van executar. Amb tot això, el que jo voldria dir... Però això ho relaciono amb l'esmena 111, que fa referència a la supressió del crèdit ampliable pel que fa al pagament de productes farmacèutics. El que venim a dir és que ho relacionem directament, perquè un millor funcionament de l'atenció primària està comprovat que comporta, automàticament, una disminució de la prescripció de medicaments. Per tant, ens sembla que si vostès impulsessin veritablement la reforma de l'atenció primària guanyarien diners pel que fa a la prescripció de medicaments.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena número 62, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Portabella. *(Pausa.)* 62. N'hi afegeix alguna?

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president. Defensaria conjuntament la 62, la 215, la 218, la 219, la 426 i la 446.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el capítol 6, a què fa referència l'esmena 62, és el capítol que parla dels altres capítols que són ampliables dintre dels pressupostos. L'esmena que presentem a aquest capítol, i que fa referència, concretament, al 6.3.e, és fruit de la notable reducció que experimenten les transferències de capital a les corporacions locals, concretament en el Departament de Política Territorial, tot i que també es dóna en altres departaments, i que tenen com a finalitat deixar oberta la possibilitat que aquests crèdits d'aquestes partides es puguin incrementar. Nosaltres suggerim dues línies per augmentar aquests crèdits: una, el mateix del crèdit, que no s'executi el corresponent a les partides del mateix Departament, i una altra línia per incrementar aquestes transferències, que serien els majors ingressos que eventualment es puguin generar com a conseqüència dels romanents i de la tresoreria de la liquidació del pressupost de l'exercici anterior.

Nosaltres proposem que s'incorporin dues línies bàsiques: la primera, la que fa referència a tot el que és planejament municipal, per establir un sistema de tarifació social millor, tot el que fa referència a rehabilitació d'edificis i espais urbans, i, en aquest sentit, també, a les esmenes 426 i 446 especifiquem el cas del Turó de la Peira, en què no només es tingui en compte, doncs, la necessitat d'actualitzar o de millorar i regenerar tot el que és el parc de vivendes que tenen aluminosi, sinó de substituir aquestes vivendes, ja que les experiències que s'han produït, de millora dels edificis

amb aluminosi, fan que no siguin prou bones i que, en realitat, doncs, la qualitat de vida que pugui haver-hi en aquestes cases continuï sent bastant baixa; per tant, una d'aquestes esmenes, concretament la 426, doncs, parla de la substitució, de la construcció de nous habitatges dintre d'aquest àmbit.

L'altra gran línia a la qual fa referència l'esmena 62 –i torno a anar a l'esmena 62– és la de desenvolupar el transport de viatgers. Com vostès saben, el transport de viatgers té una inèrcia cada vegada més a la baixa; nosaltres pensem que és hora que aquesta inèrcia es trenqui i que les inversions que es facin siguin més grans de les que es fan per poder recuperar un teixit comunicacional de transport que sigui positiu, funcional i utilitzable amb freqüència.

Les esmenes 215, 218 i 219 fan referència a l'article 30, que és l'article que parla dels avals a entitats o empreses mencionades dintre d'aquest article. Entre aquestes empreses se citen diverses concessionàries d'autopistes o de túnels. La problemàtica sobre autopistes i túnels de peatge és molt clara per a Esquerra Republicana de Catalunya, i l'hem expressada diverses vegades: és acceptable, que no vol dir que sigui imprescindible, que, a conseqüència de fer una infraestructura que és molt cara, s'estableixi un període de temps per ajudar a l'amortització d'aquesta infraestructura. El que pensem que no és possible que es faci i és del tot inacceptable és que, a mesura que passin els anys, és a dir, a mesura que hi ha hagut més temps per amortitzar aquesta obra, els peatges d'aquests túnels i aquestes infraestructures pugin per sobre del que puja l'IPC. Llavors, aquesta és una situació permanent en què ens trobem a Catalunya i que, sens dubte, representa un greuge comparatiu important amb la resta de l'Estat espanyol. Com vostès saben, si van més enllà de la nació catalana, de manera global i total, o, si no, es desplacen de la Catalunya central cap al País Basc, la resta d'autovies i la resta d'infraestructures viàries que hi ha en el territori, doncs, són gratuïtes. Per tant, nosaltres pensem realment que a sobre que són de peatge, a sobre que aquest peatge puja per sobre de l'IPC, que vostès ho incloguin en el capítol d'avals, amb unes quantitats més que substancials, doncs, és una mica exagerat. I en primer lloc, doncs, proposem una disminució de 500 milions, en el cas del túnel del Cadí, i 500 milions també en l'Aucat.

Nosaltres, també, diria que en línies generals, demanem, amb aquesta esmena, i com a sentit de fons, el fet que sigui urgent de procedir a fer una ordenació global del sector mitjançant l'elaboració d'un pla general i que, fins a aquest moment, doncs, es limiti el creixement dels conceptes pressupostaris aplicats a aquest sector. Per això nosaltres hem proposat la reducció referent als túnels del Cadí i a Autema i, a l'esmena 219, a l'article 202, demanem que..., concretament l'esmena que fa referència al, sota el nostre punt de vista, poc regular aval que es va donar a Autema aquest darrer any, doncs, que no pugui ser traslladable als pressupostos del 94, com marquen els pressupostos. I amb posterioritat, per les mateixes raons que estava dient, demanem que la possibilitat que es donin aquests avals hagi de tenir el reconeixement o el suport del Parlament de Catalunya i no que es puguin esbandir des del mateix Executiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Esmena número 63, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Farrés té la paraula per a defensar-la.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Acumularé la 63 i la número 280.

Hi ha una partida en els pressupostos, dintre del Departament de Política Territorial, que fa referència a la localització i actuació sobre teixits deprimits, ciutats de tercer nivell i presència comarcal. Nosaltres voldríem posar un èmfasi especial en aquesta partida, que la plantegem, efectivament..., que es plantegi la possibilitat que sigui un crèdit ampliable. Nosaltres pensem que una de les constants de la discussió i de la reflexió política d'aquests anys a Catalunya ha estat la de veure com es podia avançar, com podíem aconseguir una situació de reequilibrament territorial millor que el que tenim ara, que constatem que hi ha un veritable desequilibri.

Nosaltres pensem que no es pot reduir de cap manera Catalunya a Barcelona o a l'ex-Corporació Metropolitana, ni tan sols a la regió metropolitana, sinó que, si realment volem parlar d'euroregions en comptes d'eurociutats, hem d'aconseguir que el conjunt del territori de Catalunya pugui tenir un desenvolupament que pugui..., jo no dic pas que puguem aconseguir fàcilment la uniformitat, però sí una certa homogeneïtat.

Davant de la nostra sorpresa, hem vist que aquest darrer any s'ha presentat, finalment, després de deu anys de llarga espera, el Pla general d'ordenació territorial de Catalunya. Si mirem el conjunt del pressupost, no hi ha ni una sola partida –ni una sola partida– que pretengui o que possibiliti instrumentar conclusions del Pla d'ordenació territorial de Catalunya. I d'acord que hem passat tota la fase de consulta institucional i que en aquests moments suposo que la Conselleria deu estar, allò, treballant, vull dir, intentant sintetitzar les diferents opinions, intentant parlar amb els representants dels diferents grups polítics per poder fer un exercici important de consens al voltant d'una cosa que ha de ser patrimoni comú; però ens trobem –que segurament deu ser una infidelitat, doncs, del Departament d'Economia i Finances– que això, aquesta feina absolutament febril i enfervorida i que, a més a més, a tots els catalans i catalanes ens omple d'esperança, no té una traducció pressupostària. És clar, no se'ns pot dir que es continuarà el pla d'inversions de carreteres; no se'ns pot dir que continuarà el pla d'inversions en habitatge, que, efectivament, segur, de ben segur que són elements de reequilibrament territorial o que poden afavorir el reequilibrament territorial, que són condicions necessàries –que no suficients, necessàries–, però que, en definitiva, a pesar de les inversions que s'han fet aquests darrers anys, la situació de desequilibri, de concentració, de macrocefàlia de Catalunya continua d'aquesta manera tan accentuada com tenim en aquests moments.

I per tant, nosaltres enteníem que alguna porta s'havia de deixar que, si algun dia aquest Parlament, durant aquest any que ve, pot aconseguir tenir el goig de discutir el Pla general d'ordenació territorial de Catalunya, a part de la sorpresa, vull dir, i, podríem dir, de la..., no ho sé, de la situació estranya que ens produirà a tots plegats, hauríem de tenir algun instrument perquè, més enllà de la broma, poguéssim intentar començar a avançar i materialitzar alguna cosa.

Per tant, aquesta partida que deia: «Home, intentem localitzar teixits socials o urbans deprimits; fem localitzacions de ciutat de tercer nivell; intentem, d'alguna manera, reforçar el conjunt de la trama urbana de Catalunya.» Ens semblava un bon instrument –hi insisteixo–, més enllà dels 323 milions que per a aquest concepte consten en el pressupost, és a dir, que equivalen a un centre cívic i mig, eh? Amb això poc podrem intentar incidir i invertir les tendències d'acumulació d'activitat, de residència, d'habitatge, etcètera. I, per tant, nosaltres entenem que... I si no ens volen fer cas a nosaltres, doncs, no té més importància; però sí, per favor, dotin-se d'algun instrument pressupostari que faci creïble la reflexió, l'esforç i la il·lusió que molta gent ha posat al voltant d'aquesta qüestió.

I això ho lligo amb l'esmena 280, que és una d'específica que fa referència al Berguedà –al Berguedà–, perquè jo crec que, si algun exemple hi ha que en aquests moments s'estan produint aquests desequilibris tan grossos, és al voltant d'alguna d'aquestes comarques de l'interior; podria ser tranquil·lament el Ripollès, pot ser el Berguedà, podria ser fins i tot el mateix Bages –almenys en alguna de les seves parts–, que, realment, està sotmès a un procés de desindustrialització, de desertització o, en tot cas, de migracions internes, vull dir, i la tendència –encara que hi hagin alguns repunts– cap a la macrocefàlia barcelonina continua essent la força dominant. Posàvem –hi insisteixo– l'exemple del Berguedà perquè en aquestes darreres setmanes va donar-se la possibilitat que el conjunt de forces polítiques representades en aquest Parlament poguéssim tenir una llarga seguda amb el Consell Econòmic i Social, amb el Consell Comarcal i amb el mateix alcalde de Manresa, és a dir, amb els representants polítics del territori, però també amb els econòmics i socials, i poder arribar a un punt d'acord, allò de dir: «El conjunt de forces parlamentàries estan d'acord a fer una acció parlamentària comuna si vostès són capaços de formular un pla d'industrialització o de revitalització econòmica consensuat; si vostès són capaços de fer això, nosaltres ens comprometem, el conjunt de forces polítiques, a venir a discutir, a parlar-ne i a impulsar-ho conjuntament.»

I per tant, en aquest sentit, en aquesta línia d'intentar, a través d'accions concretes, puntuals però concretes, que afectin algunes d'aquestes comarques, avançar o tenir o començar a concretar les operacions de reequilibrament territorial; per això aquesta esmena 280 –que a més a més és consensuada amb altres grups i, per tant, no serà l'única vegada que la sentiran explicar–, la necessitat que es posi una disposició, una nova disposició addicional que, en el marc de les previsions pressupostàries, pogués dotar-se amb càrrec a aquest pressupost del 94 una partida que permetés aprovar un pla de reindustrialització de la comarca o, més que de reindustrialització, jo diria que de rellançament econòmic, que permetés, després, amb el suport..., tal com vàrem acordar en la seu del Consell Comarcal, intentar donar-hi l'esforç, el suport unànime del conjunt de les forces parlamentàries i, essent patrimoni de tots –essent patrimoni de tots–, poder d'alguna manera superar el que podria tenir de picabaralla política i veure com una comarca estratègica, com n'hi poden haver d'altres, comença a ser un pas concret per aconseguir o per avançar d'una manera positiva a fer possible el reequilibrament territorial de Catalunya.

Si m'ho permeten –i amb això acabo, senyor president–, jo crec, senyores i senyors de Convergència i Unió, que moltes vegades a mi em dóna la impressió que vostès estan massa obsessionats amb Barcelona –massa obsessionats amb Barcelona– i, encara que formalment vostès apareguin com els grans defensors de la Catalunya interior, en la pràctica, sigui per correlació de forces, sigui perquè, doncs, encara existim els altres –i quan dic «els altres» m'hi refereixo en el sentit més ampli–, a mi em dóna la impressió que moltes vegades aquesta obsessió per Barcelona o les discussions institucionals no els fan veure el que s'està produint en moltes de les comarques de l'interior de Catalunya. Vigilin que algun dia no tinguin un ensurt, perquè tot això té un límit, i precisament, en el cas del Berguedà, els mateixos, no ja els sindicalistes, sinó els mateixos empresaris del Berguedà fa ben poc que feien unes manifestacions referides a algun conseller de la Generalitat que em dóna la impressió que el president de la Generalitat, a més a més de tranquil·litzarlos, en aquest cas va tenir també de fer de bomber, en el sentit d'apagar focs, i mai tan ben dit, tota vegada que els bombers són de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 64, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Corbacho.

(Pausa.)

El Sr. CORBACHO: La 64..., no, més, més. Gràcies, senyor president. Agruparia les esmenes números 64, la 302, la 323, la 324 i la 325.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

El Sr. CORBACHO: Gràcies. La número 302 és una esmena que fa referència a la insuficiència financera del Consell Comarcal del Barcelonès. Al Consell Comarcal del Barcelonès se li van encomanar una sèrie de funcions, entre elles les expropiacions dels terrenys de les rondes; també va assumir la transferència que es va fer al seu dia –amb la desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona–, les funcions de l'empresa Regesa, i per tant, per fer front a aquestes funcions, el Consell Comarcal del Barcelonès, com no podria ser d'una altra manera, va haver de demanar crèdits. Avui, el cost dels interessos que paga el consell comarcal del Barcelonès és inferior a les ajudes que rep de la Generalitat de Catalunya. Per tant, jo crec que, donat que vostès van crear el Consell Comarcal del Barcelonès, en el

conjunt de la transformació de les lleis d'ordenació del territori, doncs, nosaltres no hi tenim res a dir, però sí que diem ara que el dotin de suficiència financera perquè pugui fer les funcions que, en definitiva, se li han encomanat a través de les lleis.

Entrant ja a la resta de les esmenes, fan totes elles referència al tema del transport. Algunes d'aquestes esmenes, any darrere any, les discutim en el Parlament, però no per molta reiteració perden la seva vigència ni perden la seva importància. És més, concretament, recentment vam celebrar un debat aquí, al Parlament, al voltant del tema del transport i, específicament, del seu finançament. Aquest debat feia referència al finançament del transport i, més concretament, al finançament del transport de l'àrea metropolitana o de l'Entitat Metropolitana del Transport. Si nosaltres insistim en el finançament de l'Entitat Metropolitana del Transport no és per un afany de discutir amb el Govern aquest tema, sinó perquè existeixen tres raons de fons que per nosaltres són molt importants i ens obliguen reiteradament a discutir-les.

La primera raó és que la Generalitat és propietària de les infraestructures del metro; la segona raó és que el Govern de la Generalitat va ser el responsable de la creació de l'Entitat Metropolitana del Transport, i la tercera és la importància que té el transport públic en l'àrea metropolitana de Barcelona i les responsabilitats que tenim les diferents administracions per garantir la qualitat d'aquest servei. Tres raons que justifiquen sobrerament la necessitat de tornar a insistir en el tema del finançament del transport metropolità.

Tornant breument a les tres raons, enumeraré breument cadascuna d'elles per a una major comprensió. Feia referència, la primera d'elles, a les competències que té el Govern de la Generalitat en matèria de transport. En primer lloc, la Generalitat és el titular del servei de metro i és el responsable del transport, d'acord amb la legislació vigent; per tant, no poden o no es pot continuar dient que no volen saber res d'aquest tema.

La segona raó és que el Govern de la Generalitat va desenvolupar tota la legislació en matèria de transport i és el responsable directe de la creació de l'Entitat Metropolitana del Transport; una responsabilitat que ve de lluny, ja que des dels anys vuitanta les competències de l'Estat en matèria de transport van ser transferides a la Generalitat de Catalunya; per tant, d'aleshores ençà vostès són propietaris d'aquest servei.

El 1987 vostès van crear una entitat per a la gestió del transport; una decisió dolenta, des del nostre punt de vista, per dos motius. El primer és que no es pot crear una entitat per gestionar un servei públic com és el transport –que tot el món sap, i vostès ja ho sabien, que era i és deficitari– i no preveure, a través dels pressupostos de la Generalitat, l'equilibri financer necessari, absolutament imprescindible per donar aquest servei. I el segon és que no es va abordar amb serietat i amb rigorositat el tema del transport, el seu finançament, la seva organització i la seva gestió.

Des del 1979, nosaltres hem vingut dient que el transport metropolità o de la Regió I necessitava una autoritat única o un consorci que agrupés les diferents administracions que tenen responsabilitat en matèria de transport, per coordinar aquestes funcions i també per abordar el tema del finançament; que era necessari abordar mitjançant una llei o qualsevol altra fórmula eficaç i duradora la problemàtica del transport públic i, fonamentalment, el seu finançament. I qualsevol de les fórmules que s'adoptés, pensem que en cap cas podria significar la no-participació del responsable del servei, del competent, com és el Govern de la Generalitat.

Des del nostre punt de vista, creiem que això hauria estat una forma seriosa d'abordar el tema de la problemàtica del transport a Catalunya el 1987, i no com es va abordar, creant una entitat per a gestionar un servei, no preveure quin és el seu finançament i no comprometre's, tampoc, en un pas més endavant, que és el tema de la necessària coordinació.

En canvi, de totes maneres –com diu la dita castellana «nunca es tarde si la dicha es buena»–, recentment, el senyor Cullell, aquí, en aquest Parlament, es va comprometre a posar en marxa el consorci per a la coordinació i per al tema de transport, el consorci metropolità que agrupés..., i, evidentment, va dir –paraules seves, estan en el *Diari de Sessions*– que en aquest Consorci hi hauria de participar, com no podria ser d'una altra manera, l'Estat, l'Entitat Metropolitana de Transport, altres empreses operadores del transport i, per fi, la Generalitat. Per tant, jo crec que, en aquest sentit..., confio que el compromís que va agafar el senyor conseller es porti a terme, i una bona manera per portar a terme aquest compromís seria que avui el Grup de la majoria donés suport a l'esmena número 64, i així hi hauria una garantia, realment, que això es portés a terme.

La tercera raó té el seu fonament i la importància en el transport i en la importància que té el transport en les grans ciutats; la importància que té aquest servei en l'economia, la importància en la qualitat de vida dels ciutadans i, finalment, en l'equilibri territorial. Mirin, la magnitud i la importància de l'Entitat Metropolitana vénen donades no solament pel nombre de municipis que afecta, sinó també pel nombre de viatgers que transporta. L'Entitat Metropolitana del Transport transporta 482 milions de viatgers l'any; vostès saben que això representa el 80% del transport que es realitza a Catalunya i que aquest transport afecta més del 50% de la població. Però si, a més a més, important és el nombre de viatgers que transporta l'Entitat Metropolitana del Transport, no menys important és la qualitat del servei. Avui, pràcticament, del conjunt dels vagons de metro, dels cotxes de metro, pràcticament quasi tots porten aire condicionat; també els autobusos. Però per arribar a aquest servei ha fet falta un gran esforç econòmic; un esforç econòmic que ha representat més de 40.000 milions de pessetes, que ha hagut de sufragar l'Entitat Metropolitana del Transport, conjuntament amb els ajuntaments. Tot això ha estat un gran esforç per part de l'Entitat Metropolitana, dels ajuntaments, que és el que permet avui que el nostre transport es

pugui comparar amb qualsevol transport europeu, amb qualsevol ciutat europea en el material mòbil, quant al que fa referència al material mòbil. Amb l'únic que no ens podem comparar és amb el nombre d'administracions que participen en el finançament del transport, ja que, mentre, per exemple –i ho deia abans–, a Madrid hi participa la Comunitat Autònoma, l'Ajuntament i l'Estat, a Catalunya solament hi participen –com ja he dit abans, també– els ajuntaments i l'Estat.

Per totes aquestes raons, jo espero i confio que avui vostès donin suport a aquesta esmena. I, si almenys no hi donen suport, que comencin a reflexionar que estem davant d'un servei absolutament imprescindible, que és un servei bàsic que s'està donant per una entitat creada per decisió de vostès i que necessita de la participació –de la participació– del Govern.

Les altres esmenes fan referència, concretament, a temes que tenen a veure amb el tema del transport. Per una banda, fan referència al tema de la necessitat de posar el transport a l'abast de tothom, no solament des d'un punt de vista econòmic, sinó també des d'un punt de vista d'adaptar el material mòbil. Avui en dia s'està transformant el que són els autobusos amb pis baix, per adaptar-los a les persones que tenen necessitats. Cada transformació d'aquest autobús significa una inversió de 8 milions de pessetes. Avui l'Inserso està participant en el 50% del cost que significa la modernització de tot aquest transport. Nosaltres demanem també, mitjançant una esmena, que el Govern de la Generalitat hi participi en el que és la transformació d'aquest autobús, d'aquests autobusos.

I després, finalment, l'altra esmena fa referència al tema de la tarifació social. La tarifació social..., vostès l'any passat havien posat en el pressupost 190 milions de pessetes, o 193. Aquest any, vostès han rebaixat aquesta quantitat a 140 milions de pessetes, per col·laborar i per cooperar en un programa, que és el Programa de la tarifació social. Solament a l'àrea metropolitana de Barcelona, solament a l'Entitat Metropolitana del Transport el cost de la tarifació social supera els 1.000 milions de pessetes. Realment, no es pot anomenar cooperació econòmica 140 milions de pessetes per a un programa que té un cost de més de 1.000 milions de pessetes en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport i de més de 1.300 milions de pessetes a tot Catalunya. Demanem, per tant, que si realment vostès volen cooperar i col·laborar en el tema de la tarifació social..., una manera directa de col·laborar i de cooperar en la tarifació social seria anar progressivament fins a arribar al 50% del cost del servei.

I, finalment, fem referència al tema, un altre tema no menys important, que és el tema del Programa intermodal del transport, del PIT. He dit abans que nosaltres teníem un material mòbil que es pot comparar amb qualsevol ciutat europea. Això és veritat quant al material mòbil, però encara estem molt lluny de poder comparar-nos amb les xarxes de transport a nivell europeu. Això no és imputable al Govern de la Generalitat; fins i tot estem disposats a reconèixer que el Govern ha fet un gran esforç últimament en el tema del que és l'ampliació d'algunes d'aquestes xarxes i que avui les nostres ciutats i el nostre territori està molt millor comunicat que estava feia quatre, cinc, deu anys; que el retard històric probablement és el retard que no és imputable al Govern i és el retard històric del nostre país, de les nostres ciutats, respecte als altres països, i té el seu fonament en una situació més històrica. Però, de totes maneres, vostès, en el seu dia, van prendre la decisió encertada, que és la decisió de fer l'encàrrec del Pla intermodal de transport, d'estudiar el PIT. Ja l'han presentat a l'opinió pública. I pensem nosaltres que el Pla intermodal de transport, en principi, conté les grans idees i les grans línies del que ha de ser i ha de prefigurar la planificació del transport en un futur. Hi ha mancances importants, des del nostre punt de vista, en el PIT, però almenys és un document important. Nosaltres demanem que deixin ja de passar de la publicitat i passin als fets; que seria bo que el conseller de Política Territorial no solament anés a Madrid a demanar diners per al metro de Nou Barris, sinó que vingués aquí també, avui, i donés suport a l'esmena que diu que s'ha de prioritzar el Pla de mínims del transport intermodal, entre altres coses, per portar a terme les ampliacions de metro que fan referència a Barcelona, a Nou Barris, entre altres, a Badalona, i també a zones del Baix Llobregat.

Per totes aquestes raons..., jo estic absolutament convençut que vostès van a votar en contra de totes i cadascuna d'aquestes esmenes; no he fet aquesta intervenció ni amb la il·lusió ni amb la idea que, realment, vagin a canviar el seu vot, però sí, finalment, he fet aquesta intervenció amb la idea concreta i a mode de síntesi de dir diverses coses molt concretes. Primera: que vostès han de participar d'una manera o d'una altra en el tema del finançament del transport, que són responsables, que el Govern d'aquest país és responsable en la matèria del transport –primera condició. La segona és que el Programa intermodal del transport no pot ser solament un titular de diari i que això s'ha de posar en marxa, i posar-ho en marxa vol dir posar partides pressupostàries; petites, probablement petites, perquè això és un pla a llarg termini, però s'ha de començar, i seria una bona notícia que es comencés el 1994.

Si vostès avui no donen suport a aquestes esmenes –i estic convençut que no els hi donaran– almenys comencin a reflexionar-hi, i confio i espero que durant la legislatura de 1994, a través d'altres instruments parlamentaris, puguin donar-hi suport i algunes d'aquestes coses signifiquin un canvi en l'actitud i en el comportament del que ha estat fins ara la situació del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Esmena número 65, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyor Farrés, té la paraula per defensar-la.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. La 65, que parla de la tarifació social, com a crèdit ampliable. La 67, que és el desenvolupament del transport de viatgers, també com a crèdit ampliable. I la 216, que fa referència a una operació d'avals de l'autopista Terrassa-Manresa.

Senyor president, senyores i senyors diputats, en la mateixa línia que intervenia fa un moment el diputat senyor Corbacho, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, també, i al voltant d'aquestes esmenes, volem posar l'accent, volem cridar l'atenció al voltant dels temes del tranport.

A veure, és evident –almenys al nostre criteri– que en aquests moments la congestió metropolitana, per una banda, i paradoxalment, també, el transport interurbà de la Catalunya interior fan que en aquests moments el transport sigui un veritable problema. En aquests moments, des del Govern de la Generalitat no es garanteix als ciutadans de Catalunya el dret a la mobilitat. I el dret a la mobilitat és un dret, també, d'aquells reconeguts i que va ser objecte de discussió per part d'aquest Parlament –o de comentari, si més no– amb motiu de la discussió del Pla de carreteres.

El que és evident és que en aquests moments la prestació del servei de transport no és ni un exemple de racionalitat –la manca de coordinació– ni un exemple d'intentar sortir al pas del que és una pèrdua constant de molts milers de milions de pessetes. Personalment, penso que no hi ha una política de transport; en parlarem més acuradament quan parlem del Departament de Política Territorial, però deixin-me'ls cridar l'atenció amb una dada que, d'alguna manera, posa en evidència això que dic: la Direcció General de Transports té un pressupost de 19.673 milions de pessetes, que transfereix a altres organismes, és a dir que no gestiona ella, de 15.621 milions de pessetes; és a dir que, per repartir 15.000 milions de pessetes, en necessitem 4.000 d'estructura perquè ho reparteixi. I mentre passa això –tal com deia el senyor Corbacho– disminueix la quantitat que està destinada a tarifació social, que l'any passat no és que fos una gran meravella, però em sembla que rondava al voltant de 190 milions de pessetes, i que aquest any ho deixen retallat a 140.

Mirin, la quantitat de pessetes que es destina a tarifació social, és a dir, a persones que no paguen la totalitat del bitllet, ja sigui mig bitllet o la totalitat, en funció també de si cobren el PIRMI o algunes de les prestacions mínimes o si tenen algun altre tipus de pensió, a la ciutat de Sabadell és superior a molt..., al doble o a tres vegades la xifra que hi ha per al conjunt de Catalunya. 140 milions de pessetes no resisteix absolutament cap tipus d'anàlisi des de qualsevulla perspectiva que s'analitzi.

I quan un veu que es dediquen 52 milions de pessetes per al desenvolupament del transport de viatgers, un pensa què es pot fer amb 52 milions de pessetes. I, paradoxalment, a l'altra banda, sense que mai s'hagi discutit seriosament en aquest Parlament quines són les estratègies que es feien o quines opcions es fan per garantir el dret de la mobilitat, amb una infraestructura que és utilitzada, fonamentalment, pel transport privat, com pot ser l'autopisa Terrassa-Manresa, se li dóna o es sol·licita i es concedirà un crèdit superior..., o un crèdit de 2.500 milions de pessetes d'aval.

I per això –i per això– ho portava i ho lligava junt amb el que es destina per promoure la tarifació social, per promoure el transport de viatgers, perquè tots plegats tinguéssim una idea de per on van les opcions i quina és la quantitat de diners que s'esmerça en cada lloc. Deixin-me dir-los que, curiosament, aquesta infraestructura, aquest aval és dels pocs que, any rere any, hi ha un punt i seguit i es diu: «I, addicionalment, també s'avalarà la resta de crèdits que no hagin materialitzat fins al 31 de desembre de cada any», perquè aquesta també és una crossa que, any rere any –any rere any–, es repeteix. I a més a més, una infraestructura que és motiu d'escàndol i de discussió sobre determinades circumstàncies que s'han donat, i pensàvem que ja havíem arribat al final, i aquesta setmana passada hem vist que no: que simplement era una etapa, perquè una vegada més s'ha posat en evidència la improcedència del traçat, la incapacitat per fer una infraestructura que resisteixi no ja el pas del temps, sinó allò, cinc o sis anys. Hi ha hagut un gran esllavissament que va, pràcticament, deixar-la tallada –tres carrils sobre quatre– i, a més a més, vam estar de sort que no es va morir ningú. Tones de roques al mig de l'autopista. Per tant, necessitaran fer més inversió per poder, d'alguna manera, amortitzar-la, haurem d'inventar-nos algun descompte, allargar el termini de concessió, i, a partir d'aquí, ja anirem fent avals, ja anirem intentant cobrir els desequilibris d'aquesta empresa.

I davant d'això –que un pot estar-hi o no d'acord–, 140 milions de pessetes per intentar afavorir la tarifació social dintre dels nostres pobles i ciutats, 52 milions de pessetes per intentar promoure el transport de viatgers. Per tant, diguin-nos-ho clar: vostès no estan per la tarifació social; vostès no estan per promoure de veritat el transport de viatgers; vostès no estan, realment, per afavorir les solucions col·lectives al transport. Estan –jo penso que molt lícitament– a favor d'altres mitjans de transport; llàstima que aquests altres mitjans de transport porten, en el nostre país i en altres, realment, al col·lapse, i sota el miratge que s'ha de garantir absolutament la llibertat individual del dret a la mobilitat, el que estem aconseguint és anar a la negació, un per un, però també col·lectivament, d'aquest dret a la mobilitat.

Per tant, nosaltres entenem que el tema del transport no és un tema marginal; és un tema fonamental en aquests moments, que no es pot amagar el cap sota l'ala del que està passant, dels dèficits acumulats que hi ha, de la disminució que s'està produint, del seu ús en aquests darrers anys, etcètera, i per tant, nosaltres entenem que hauria de tenir un altre tractament i, com a mínim, per tant, apunti's la possibilitat que siguin crèdits ampliables, parlem-ne seriosament, vegem quines possibilitats hi ha d'aplicar una política concreta per potenciar realment el transport col·lectiu i, a partir d'aquí, intentem donar la volta a aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 66, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, senyor president, faré una

acumulació bastant important que suposo que vostè agrairà i la cambra també: l'esmena 66, la 68, la 70, 72, 74, 318, 319, 320, 321, 322, 326.

El Sr. PRESIDENT: Els altres diputats també li ho agraeixen, senyor Oliart, no solament la presidència.

El Sr. OLIART: Em sembla que ho he dit, he dit «el conjunt de la cambra». Gràcies.

Bé, senyores i senyors diputats, aquestes esmenes tenen un fil conductor que és la política d'habitatge i obeeixen, doncs, als quatre eixos directius que nosaltres creiem que la política d'habitatge hauria de tenir i que creiem que no té.

El primer d'aquests eixos és la política general d'habitatge del Consell Executiu de la Generalitat, que està basada primordialment en el conveni del Pla d'habitatge 1992-1995, i que té l'estructura següent –i la dic perquè crec que és molt important perquè les senyores i els senyors diputats coneguin ben bé de què es tracta. El conveni que ha signat la Generalitat, la seva estructura interna és la següent: té el 52% d'habitages a preu taxat, el 29% de protecció oficial de règim general i el 7% de protecció oficial de règim especial, que és el que s'entén normalment per «habitatge social». Una comparació amb el que és la resta dels convenis de totes les comunitats autònomes farà veure les diferències substancials que hi ha. Per exemple, en preu taxat, la resta de les comunitats autònomes agafades en el seu conjunt té només el 17%. En protecció oficial de règim general, té el 54%, i en protecció oficial de règim especial, el 16%. Què significa, això? Doncs significa que el conveni de la Generalitat té tres vegades més preu taxat que qualsevol altra comunitat autònoma, però en canvi, i en contraposició, té la meitat de la protecció oficial de règim general i menys de la meitat d'habitatge social.

Jo vull recordar que, en un principi –i quan hi havia tota la crisi d'habitatge que encara continua–, tots estàvem d'acord que hi havia segments molt importants i amplis de la societat que n'estaven afectats, no solament els d'ingressos més reduïts. És a dir, també classe mitjana i classes mitjanes altes, és a dir, una sèrie de segments socials, doncs, de rendes d'aquest tipus, doncs, que estaven afectades. Però una cosa és admetre això i l'altra és després signar un conveni en què, pràcticament, doncs, es penalitza tots aquells segments de la societat que tenen els ingressos més baixos.

Necessitat, doncs, senyores i senyors diputats, de canviar aquesta política. Per tant, s'hauria de variar el conveni i adaptar-lo a les necessitats reals. Jo, aquí, voldria fer esment de la perplexitat que aquest diputat va tenir en una resposta que se li va donar en Comissió, en un debat similar al que en aquest moment, doncs, estem tenint. Se'm va contestar d'una manera com si diguessin «el conveni és imposat des de Madrid i no es pot variar». Bé, cap d'aquestes dues coses són veritat. El conveni hauria pogut ser un altre, qualsevol, molt diferent d'aquest, com ja he tingut ocasió de demostrar-los amb xifres, però és que hi ha una altra cosa molt important: el conveni pot ser alterat, pot ser variat, i això està previst en el mateix conveni.

Es preveu, doncs, la possibilitat de variar-lo, i bé, doncs..., a més a més he de dir una altra cosa: el Pla d'habitatge de la Generalitat, el que ens van presentar, és contradictori amb ell mateix, perquè, si bé les xifres finals són aquestes que jo els he dit, el fet és que anava acompanyat d'un programa de les necessitats que tenia la societat catalana, i si vostès ho miren veuran que no hi ha, que no tenen res a veure les necessitats que el mateix Pla diu que té la societat catalana amb les solucions que es donen en la signatura d'aquest conveni.

Aquest primer conjunt d'esmenes, doncs, va encaminat a corregir aquestes diferències. Per exemple, una d'elles diu que «totes les obres d'urbanització residencial de l'Incasol siguin destinades en la seva totalitat a construir-hi habitatges de protecció oficial». Què menys? Tenint en compte, doncs, que un dels problemes principals és precisament la carestia de sòl que es pugui vendre o que es pugui adquirir a preus raonables per poder edificar habitatges de protecció oficial, el lògic és que sigui la Generalitat, que sigui l'Administració pública la que tingui un paper subsidiari en aquest tema, doncs, i si la iniciativa privada no ho pot cobrir, que sigui l'Administració la qui ho faci.

Una altra de les esmenes que presentem en el mateix sentit de variació d'aquesta política general és que el 30% dels habitatges construïts per l'Incasol siguin de règim especial. És clar que la iniciativa privada tampoc no arriba, pel que es veu, a fer el suficient règim especial, i a part que nosaltres volem que es variïn les quantitats del conveni, com a mínim respectar –respectar– i garantir que les quantitats que estan en el conveni es construeixin, cosa que no està passant en aquest moment. I, lògicament, els únics que ho poden fer, també, són les administracions públiques i, singularment, especialment, l'Incasol.

Una altra de les esmenes és que el 35% de les subvencions per a adquisició d'habitatge es reservin, coherentment amb aquesta política que estem demanant, com a mínim per als adquirents de règim especial, és a dir, que un 35% de totes les subvencions s'adrecin als adquirents de règim especial.

I per últim, tornar a insistir en un tema que ja va ser dut aquí al Parlament amb la presentació d'una Proposició de llei, que és la de la creació d'un fons especial de solidaritat per garantir les hipoteques dels adquirents d'habitatge social, perquè com que en aquell moment ja es va dir, i ara ho torno a dir, doncs, els adquirents, sobretot, dels règims més socials d'habitatge, tenen problemes en el moment que se'ls concedeix un crèdit hipotecari, per manca de garanties o d'avals.

L'altra línia és la de la promoció pública. La promoció pública, senyores i senyors diputats, la Generalitat –com vostès saben– té competències completament exclusives; fins i tot aquí, en aquest Parlament, es va elaborar i es va aprovar una Llei de l'habitatge i així allà es determina i es contempla. La Generalitat, doncs, és la que pot actuar en matèria de promoció pública. Se'm podrà dir que hi ha hagut un augment important en les consignacions del progra-

ma en relació amb l'any passat –això és veritat– pràcticament del doble, però jo voldria fer unes matisacions. Es partia d'uns pressupostos que en aquesta qüestió de promoció pública nosaltres havíem denunciat contínuament que eren completament insuficients. I donaré unes xifres –molt poques, molt entenedores–, i és que en els últims cinc anys de promoció pública de la Generalitat, del Consell Executiu, s'han construït només 900 habitatges –900 habitatges de promoció pública– de mitjana cada any durant els últims cinc anys, ho repeteixo.

Nosaltres hem dit sempre que era necessari, com a mínim, i a mi em sembla que, a més a més, vull dir, no és que fos necessari únicament, perquè segurament que necessaris en serien encara molt més, però que, com a mínim, era necessari que es construïssin, doncs, al voltant de 4.000 habitatges de promoció pública anuals. No és una xifra fora de les proporcions, fora de les proporcions del mateix Pressupost de la Generalitat i, a més a més, si ho comparem amb altres comunitats autònomes que, per les seves característiques socials i també per la importància dels seus pressupostos, es podrien comparar, com seria la Comunitat Autònoma de Madrid i la Comunitat Autònoma d'Andalusia, veurem que en aquestes dues comunitats autònomes aquests 4.000 habitatges de promoció pública es fan. I, per tant, és, com a mínim, el que nosaltres, doncs, voldríem.

Ara, dins d'aquesta promoció pública hi ha un aspecte que el Consell Executiu, bé, que la política del Govern, i sobretot de l'Incasol, doncs, té una mica de costat, que és l'habitatge de lloguer. Considerem que, fins ara, aquest programa pràcticament, o aquesta política, ha estat pràcticament inexistent. Fora d'alguns habitatges pertanyents a Adigsa, que han estat reconvertits i rehabilitats i que potser alguns d'ells s'han dedicat al règim de lloguer, tot el que ha construït l'Incasol ha estat en règim de venda i no en règim de lloguer. Nosaltres hem fet aquesta denúncia –i no solament nosaltres, sinó el Grup d'Esquerra Republicana, recordo, precisament, que és un dels temes, com també Iniciativa per Catalunya, un dels temes que constantment hi estem insistint–, però és que mai veiem realment que en els Pressupostos de la Generalitat hi hagi un programa en aquest sentit.

La seva necessitat... S'ha dit aquí ja tantes vegades que a mi fins i tot em fa una mica de vergonya de ser tan reiteratiu, però, sobretot, sobretot va adreçat als joves i tots sabem la necessitat que en tenen: permet una mobilitat que no permet l'habitatge de propietat i, a més a més dels joves, hi ha uns segments de rendes molt baixes que tampoc no poden ni arribar al que és l'habitatge social, el que tècnicament s'entén per règim especial. Per totes aquestes raons és necessari, doncs, un programa d'habitatge de lloguer que no hi és, i per això nosaltres demanem que, de tota la promoció pública, de tota la consignació de promoció pública hi hagi un mínim de promoció que sigui dedicada a lloguer, a règim de lloguer, i fixem aquest mínim en el 25% del total. De la mateixa manera –ho repeteixo– que demanem que tota, tota la consignació en la seva globalitat sigui ampliada per permetre la construcció de 4.000 habitatges anuals de promoció directa o concertada.

El tercer eix de la política d'habitatge és la política de localització de sòl residencial. He de dir que s'han prioritzat, en aquest sentit, els municipis petits; he fet també una mica el seguiment de totes les urbanitzacions que estan en construcció o que estan en període d'elaboració, de totes les memòries de l'Incasol, i he tret una xifra que és molt indicativa del que estic intentant comunicar: sols la cinquena part –sols la cinquena part– del sòl urbanitzable s'ha localitzat a les ciutats de més de 50.000 habitants, quan les ciutats de més de 50.000 habitants són les que tenen els tres milions i mig d'habitants, és a dir, superior a la mitjana, i que, a més a més, lògicament, és on hi ha, precisament, els majors problemes per trobar sòl adequat per poder construir els habitatges que es demanen en aquests llocs.

Necessitat, doncs, d'actuar en aquestes grans concentracions urbanes o mitjanes concentracions urbanes, i és per això que el crèdit corresponent a la transferència de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge a l'Incasol per a adquisició de sòl sigui ampliat per a l'aplicació d'un programa d'adquisició de sòl residencial a les grans ciutats.

La quarta de les línies que ha de tenir un programa, una política d'habitatge és la remodelació dels barris i, junt amb la remodelació dels barris, les patologies estructurals. L'habitatge, senyores i senyors diputats, el lloc de residència, és un dels factors determinants d'exclusió. Motius històrics han determinat l'existència de barris sencers i de polígons socials amb greus problemes de qualitat en urbanisme i en els habitatges; en alguns casos, això encara s'ha agreujat amb l'aparició de les patologies estructurals, i cal, doncs, una acció molt decidida i totalment concertada entre les administracions per actuar tant en els aspectes de rehabilitació i remodelació com en el de la millora urbanística.

En un i altre aspectes, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha mostrat passivitat. Molts convenis amb els ajuntaments es retarden injustificadament en la seva execució. El conveni signat, per exemple, entre la Generalitat i l'Administració central, l'any 1991, sobre la rehabilitació d'habitatges afectats de patologies estructurals i que finalitza –i això és important recalcar-ho– l'any 1994, és a dir que aquest pressupost que ara estem estudiant és l'últim –és l'últim–, doncs, porta un retard increïble en la seva execució; diria que de totes les quantitats que allà estaven indicades que s'havien d'haver invertit en aquests últims tres darrers anys, segurament que no s'ha arribat ni al 10%, ni al 10%, i, per altra banda, dos decrets successius no han estat suficients per impulsar-ho.

En el pressupost d'enguany es comptabilitzen –ho he comptat tot, totes les partides que hi ha en aquest concepte– 1.225 milions de pessetes, quantitat irrisòria, senyores i senyors diputats, si es té en compte que en el mateix conveni es preveuen 9.000 milions de pessetes per a 1994, a part de la part proporcional que la mateixa Generalitat, el mateix Govern de la Generalitat havia dit que invertiria en els polígons d'Adigsa; és a dir, separant fins i tot això, es preveien,

segons el conveni, per a aquest any, 9.000 milions i només se'ns en consignen 1.225 milions. Sí que se'ns dirà que totes aquestes partides tenen caràcter obert; molt bé, el tenen, però que només representin el 10% del total que ja estava compromès a invertir a nosaltres ens sembla que això indubtablement no és gens coherent.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, nosaltres demanem el seu vot favorable a totes aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Esmena 69, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la defensa el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia la 69, que fa referència a la promoció pública; la 71, dels convenis amb els ens locals; la 73, patologies estructurals; la 240, que fa referència també a l'habitatge, i la 241, que és l'endeutament que s'autoritza a l'Incasol.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, tal com fa un moment el senyor Oliart parlava, l'habitatge és un tema cabdal. Tant és així que el mateix conseller d'Economia, quan fixava quatre objectius –o quatre pretesos objectius– del pressupost d'enguany, un d'ells –feia referència a les infraestructures, al rellançament industrial– era l'habitatge.

Què és el que se'ns està proposant en termes d'habitatge? En primer lloc, i començant potser per la darrera referència que feia el senyor Oliart, jo ara li preguntava d'on li sortien els 1.000 i escaig milions de pessetes per aluminosi, perquè jo m'ho he estat mirant i la veritat és que no em surten, i en aquests moments, segons les meves xifres, aquest any es destinen menys recursos, és a dir per al 94 hi han menys recursos per a tot el que és la diagnosi referida al tema de l'aluminosi que no al mateix any 93. Jo els ho dic amb tota la cordialitat, i en tot cas després tindré interès a comprovar-ho i reconèixer que..., a mi em surt una xifra que ronda per la meitat.

Mirin, en aquests moments el tema de l'aluminosi –i d'això hem tingut ocasió de parlar-ne– és un veritable problema nacional català, és d'unes dimensions que justificarien un pressupost extraordinari, perquè no hi ha solament el parc públic d'habitatge, sinó que, en aquests moments, blocs que temps enrere es van examinar i que en princpi no havien donat positiu –podríem dir, amb aquest llenguatge ja col·loquial–, en aquests moments hi han seriosos problemes de dubtes sobre si estan afectats o no de patologies estructurals. I no pot ser que, en aquests moments, no hi hagi no ja més recursos, sinó un veritable pressupost extraordinari –per intentar donar en termes evidentment..., agafin-me la idea, no l'expressió concreta–, un pressupost específic –si n'hi vol dir d'aquesta manera, senyor Escudé– per poder abordar totes aquestes qüestions.

Segona consideració: el tema de l'habitatge. A veure, un mira els pressupostos i formalment ha de dir: «Sí, aquest any es fa molt més habitatge» o «es farà molt més habitatge.» L'any passat en el programa de promoció pública de l'habitatge hi havia previstos 7.718 milions de pessetes; aquest any, 13.143: no solament un increment, sinó un increment notable, molt notable, i per tant si jo em quedo amb aquestes xifres tindria de sortir aquí i dir-los: «No solament retiro les esmenes, sinó que els felicito i els encoratjo que continuïn així.» Però això és una fal·làcia. És una fal·làcia perquè –i espero que quan parlem departament per departament ho podrem demostrar– aquest pressupost, a més a més de no ser un pressupost real –i els repto des d'ara ja a examinar conjuntament la liquidació d'aquest pressupost quan es conegui: unes partides absolutament increïbles per part de qui les ha escrit, qui les ha mecanografiat, qui les ha rumiat i qui no les ha rumiat, de creure-se-les–, a més a més, aquest pressupost si alguna cosa té és que és un pressupost per pagar deutes, no per fer coses, per pagar deutes, senyores i senyors diputats!

Vostès saben que de les inversions en habitatge de l'Incasol, si agafem tot això, tota la inversió, estan previstos 22.000 milions de pessetes d'inversió, i un diu: «Carai, ara sí que realment reaccionaran l'empresa privada, la pública i la semipública, les que siguin», i llavors un s'ho mira amb calma i diu: «Escolta, mira, 18.173 milions, és a dir el 76,4%, són factures anteriors o despesa plurianual ja compromesa, per tant obra adjudicada, no obra de nova licitació, i només 4.292 milions de pessetes, només el 23% es destinarà realment a nova actuació, a nova contractació i, per tant, daixò» i moltes de les despeses aquestes no és que siguin d'obra que s'està executant, no!, no és que sigui una despesa plurianual que encara s'està realitzant!, són obres absolutament no solament acabades, sinó que com a mínim el primer arranjament, la primera reparació –com vulguin dir-ne– segur que ja s'ha realitzat. I això és el que està passant en l'habitatge.

El que passa és que parlant d'habitatge, és una situació que jo diria que els diputats, el conjunt de diputats i diputades de l'oposició, hauríem d'anar en compte, perquè com que en aquests moments un no sap si la Direcció General d'Habitatge, d'Arquitectura i Habitatge existirà o no existirà l'any que ve, si és veritat o no és veritat que el Departament de Política Territorial tindrà alguna cosa a dir sobre el tema de la política d'habitatge, com que un sent parlar que definitivament tot el tema d'habitatge..., perquè algú s'ha comprat un *plotter* i comença a encarregar algun projecte, espera que ràpidament passi aquest debat i que algú signi i que es traspassin tots els habitatges cap a una altra banda, doncs, no sap massa qui serà el responsable polític i, per tant, quina política tirarem endavant.

I segona: política d'habitatge. Algú pot contestar-nos o explicar-nos què és el que ha passat amb el responsable o responsables que els tocava de fer les gestions administratives –que no polítiques, administratives– per aconseguir els crèdits del sòl que té la qualificació provisional de la mateixa Generalitat? És que la Direcció General va tramitar, un cop passat per una comissió que la integra la mateixa Gene-

ralitat, davant dels organismes bancaris i, per tant, hem anat del cantell d'un duro que des de Madrid no se'ns retalli el programa d'habitatges perquè no s'havien aconseguit els objectius mínims en relació amb el sòl que s'havia de qualificar i amb les operacions concretes, les operacions o els crèdits per poder realment executar? Què és el que de veritat s'ha fet en habitatge aquest any? Ja ho veurem al final i veurem també les dates en què algú a cuita-corrents ha hagut d'agafar el *puente aéreo* i anar a veure si endreçava aquesta qüestió.

Si l'any que ve continuen aquest tipus d'actuacions en habitatge, no podrem dir que la política d'habitatges hagi sigut una de les prioritats d'aquest Govern. I els números que en aquests moments consten en el pressupost, les pràctiques que hi han en les diferents conselleries i les perspectives nebuloses que hi han al voltant d'aquesta qüestió molt em temo que ens faran arribar a la conclusió que no sé si les infraestructures, no sé si la potenciació de la indústria o altra cosa, però segur que l'habitatge no haurà estat una de les prioritats reals, tangibles d'aquest pressupost que estem discutint.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El Grup d'Iniciativa continua en l'ús de la paraula per a defensar l'esmena 75.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. FUENTES: L'esmena 75 la donem per defensada en els seus propis termes, la 76 la vàrem retirar, la 77 i la 78 també les donem per defensades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. La 79, del Grup Socialista. El senyor..., té la paraula.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permet, la 79 i la 81.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VILALTA I OLIVA: En aquestes dues esmenes plantegem la possibilitat de considerar crèdits ampliables al que fa referència al Fons de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya i al Fons forestal de Catalunya. Són dues propostes que ja vam tenir ocasió de plantejar en el pressupost de l'any passat, que no van ser ateses com a tals per la majoria i que –suposadament– tindran la mateixa acollida avui.

La defensa de considerar un crèdit ampliable al fons destinat a la reestructuració del sector cooperatiu agrari de Catalunya podria fer-se dient que fem nostres i assumim les declaracions reiterades del mateix conseller, que en diversos mitjans de comunicació d'arreu de Catalunya, quan parla del tema, que és un dels grans projectes, efectivament, que empeny en aquest moment el Consell Executiu, assenyala la migradesa dels recursos que en aquest moment hi estan destinats. «En aquest moment» vull dir en el pressupost proper, que són exactament els mateixos recursos que s'hi destinaven en el pressupost actualment vigent, que són 900 milions de pessetes; 900 milions de pessetes que podrien servir al seu moment per a començar, perquè faltava encara crear tots els mecanismes per a l'estudi de la reestructuració i per a l'arrencada del projecte de reestructuració, però que un cop s'està treballant en el tema es fa evident, es veu d'una forma molt clara que 900 milions –els que hi havia– i 900 milions que es preveuen per a aquest any que ve són una quantitat absolutament insuficient si realment volem assumir amb tota la profunditat i amb tota la seriositat que cal la reestructuració d'una part tan important de l'estructura agrària de Catalunya com és el món cooperatiu agrari.

El mateix conseller ho diu, nosaltres fem nostres les seves declaracions, ens sembla que caldria actuar d'una forma decidida en aquest tema i que no és suficient l'apreciació que el conseller fa en aquestes declaracions reiterades quan diu que en el curs de l'any, en qualsevol cas, serà possible transferir recursos d'altres partides a aquestes.

A nosaltres ens agradaria veure des del primer moment una voluntat decidida i clara d'actuar amb la profunditat que cal en el tema, de prendre-se'l seriosament, perquè això mateix seria un element d'estímul i de recolzament al mateix sector si veiéssim en el Consell Executiu i, en definitiva, en aquest mateix Parlament, una voluntat clara i decidida d'actuar en el tema. Per tant, jo crec que és òbvia, és evident la necessitat de considerar ampliable aquest crèdit –900 milions no donen per a res– si realment es vol actuar seriosament.

I respecte a l'esmena 81, al Fons forestal de Catalunya, assenyalar que en el pressupost..., en la proposta de pressupost hi ha simplement una partida simbòlica de 1.000 pessetes per a obrir partida. El que deia per a les cooperatives agrícoles podria dir-ho per a aquest fons forestal i jo crec que els dos temes són tan clars que no necessiten més paraules per a la seva defensa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, esmena 80.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Les esmenes 80, 82 i 83, les donem per defensades en els seus propis termes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Segueixi, la 84. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo agruparia la 84, 85, 86, 87, 102, 115, 117, 283, 291 i 292.

El Sr. PRESIDENT: A veure, 117, després de la 117...

La Sra. MAYOL: 283, 291 i 292.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. MAYOL: Gràcies. La primera esmena que jo voldria defensar, la 117, fa referència també als crèdits ampliables i té a veure amb la demanda del Grup d'Iniciativa de fer crèdit ampliable, també, la dotació per a la supressió de barreres arquitectòniques. Aquest matí la companya del Grup Socialista Rosa Barenys ja ha plantejat aquesta qüestió; nosaltres també preguntem per quins motius els 225 milions que hi ha per a aquest tema en el pressupost no s'han augmentat; si aquesta partida es correspon al fons que pre-

veu la Llei. També preguntem, tal com feia ella molt encertadament, per què no es correspon, si això és el fons, per què no es correspon amb el criteri que sortia a la Llei d'un 50% per a les entitats municipals i un 50% per a les entitats privades i famílies; i també, seguint el debat que tenia el senyor Escudé aquest matí, quan li plantejàvem clarament com s'aplica la disposició addicional segona, que fa referència a la inversió pròpia que ha de fer la Generalitat per al tema de la supressió de barreres arquitectòniques en el seu mateix funcionament i en els edificis que en depenen, el senyor Escudé contestava que no coneixia exactament com s'aplicava aquesta partida.

Jo li he de dir que nosaltres tampoc ho coneixem i vull que consti aquí en acta, i ho voldria transmetre al senyor Escudé perquè ho sàpiga, que aquesta diputada va fer exactament el dia 17 de febrer del 93 dues preguntes sobre el tema, en què preguntava: quines són les previsions que tenen els departaments de la Generalitat en relació amb els plans d'adaptació i supressió de barreres arquitectòniques en edificis i instal·lacions d'ús públic de la seva titularitat, o sobre els quals disposa el dret d'ús. L'altra pregunta que jo feia era: quines modificacions pensa fer el Consell Executiu en els edificis de la Generalitat per tal que siguin accessibles a les persones amb mobilitat reduïda? És a dir, jo preguntava aquestes dues preguntes per veure com es donava compliment a aquesta disposició addicional segona de la Llei de barreres arquitectòniques. A hores d'ara –han passat molts mesos, estic parlant del febrer i estem al mes de desembre–, aquesta diputada no ha tingut resposta a aquestes preguntes.

Per tant, em temo molt que aquesta ignorància, que expressava aquest matí el senyor Escudé amb relació si el Govern ho aplica o no ho aplica, em temo molt que la resposta és que no, perquè quan aquesta diputada li pregunta al Govern, la resposta no existeix i ja han passat deu mesos.

Les altres esmenes que jo defensaré, n'hi ha un conjunt d'elles que fan referència al món del treball i per això les defensaré conjuntament.

En primer lloc, faig referència a dues esmenes, la 85 i la 86, que plantegen la dotació de crèdit d'ampliació per al tema dels plans d'ocupació i per a programes per fer front a l'atur. Nosaltres dèiem ja insistentment a l'esmena a la totalitat, quan fèiem l'esmena a la totalitat al pressupost, que hi ha en aquest moment unes 515.000 persones aturades el setembre del 92 a Catalunya, amb una previsió malauradament d'increment d'aquestes persones aturades; per tant, qualsevol pressupost de la Generalitat en aquest moment que fes qualsevol govern, també el de l'actualitat, hauria de tenir com a objectiu prioritari fer front a l'atur. Fer front a l'atur, com ja discutíem en aquell moment, no vol dir només plans d'ocupació, vol dir política industrial activa, vol dir foment de la inversió productiva, però també vol dir plans d'ocupació. Per això nosaltres plantegem aquestes dues esmenes que el que pretenen és incrementar la partida de plans d'ocupació i la partida ha de fer un pla especial per fer front a l'atur.

Hi ha una altra esmena que jo vull defensar, en la mateixa direcció, perquè té a veure amb el que estem plantejant, que és una disposició addicional, però si em permeten la defensaré aquí perquè crec que dóna coherència al que estic plantejant, i és que nosaltres demanem que el Consell Executiu elabori durant l'any 94 un programa experimental sobre el foment del treball socialment útil dins de les previsions pressupostàries. Per què ho plantegem això en aquests moments? Ho plantegem perquè la crisi que avui estem vivint, més enllà de ser una crisi conjuntural, planteja temes de fons de caire estructural que situen sens dubte el debat del treball socialment útil. Què volem dir quan diem aquesta expressió? Aquí ja n'hem parlat altres vegades, però creiem que és important també parlar-ne en el moment del pressupost.

Els avenços tecnològics el que han produït, entre altres coses, en aquests moments és que amb molt menys temps és possible fer la mateixa producció. Això crea clarament un problema d'ocupació, crea un problema de futur, de veure com orientem aquest tema; però el que plantegen amb força és com és possible avui fer front a un conjunt de necessitats que tenen les persones, que no tenen a veure amb el treball productiu, sinó amb el treball socialment útil; com són capaços de treballar, perquè de feina n'hi ha molta, en aquest treball socialment útil. El que nosaltres diem és que la Generalitat hauria de contribuir també, a aquesta reflexió i a aquesta anàlisi, fent un programa experimental de foment del treball socialment útil, veient tots plegats com avancem en aquest discurs que fem constantment, en el sentit de dir: hi ha molt treball a fer, queda molt treball socialment útil a fer, cal que l'impulsem també des del Govern de la Generalitat.

Altres dues esmenes que fan referència al tema econòmic, al tema laboral; una d'elles té a veure amb l'ampliació d'un crèdit, que nosaltres demanem, per a les cooperatives i les societats anònimes laborals.

Miri, nosaltres pensem que el Govern de la Generalitat és poc sensible en tot el que fa a les empreses d'economia social. Aquest és, al nostre parer, un tema molt mal tractat a nivell pressupostari. En aquests moments també aquest sector, el sector de les cooperatives, de les societats anònimes laborals, és un sector que també està en un procés de reestructuració, en un procés, en part, de crisi. Per aquest sentit, per això, cal un ajut financer a la seva reconversió. I la comparació..., per exemple, vostès que sempre parlen, quan ho fan al seu favor sempre parlen que si comparem el que es destina a Catalunya en relació amb altres comunitats autònomes, vostès hi surten guanyant, quan parlen d'altres temes, els he de dir que en aquest cas la comparació entre els diners que es destinen, per exemple, a la Comunitat Autònoma d'Andalusia o a València en relació amb la que es destina a Catalunya està molt per dessota de les altres comunitats autònomes. Per tant, que aquestes comparacions també les hem de poder fer servir quan no van a favor seu.

En aquest sentit els he de dir que la Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya i la Federació de

Societats Anònimes Laborals a Catalunya ens han plantejat a tots els grups parlamentaris, també al de la majoria, l'increment d'aquestes partides per realment poder respondre millor a les seves necessitats; demanen més recursos, més suport. I nosaltres, amb aquestes esmenes que hem plantejat, el que volem és donar compliment a aquesta demanda, que al nostre parer és justa i encertada.

També voldria defensar en aquest moment dues esmenes, que eren dues disposicions addicionals, que fan referència a la situació laboral, en aquest cas especialment de les dones; una, el que planteja és que la Generalitat assumeixi i faci una campanya d'informació adreçada especialment a les treballadores de l'economia submergida. Com vostès bé saben, en un moment de crisi l'economia submergida tendeix a créixer, i moltes dones són les que realment viuen les conseqüències del que és l'economia submergida. Nosaltres el que plantegem és que la Generalitat agafi el toro per les banyes, plantegi clarament una campanya d'informació, perquè aquestes dones coneguin els seus drets i, per tant, tinguin possibilitat de sortir de la situació, o, com a mínim, de fer-hi front en millors condicions.

I l'altra esmena addicional, que també té a veure amb la situació de les dones en el món del treball, en un tema ben diferent –però ho plantejo ara perquè penso que té coherència per al tema que estic abordant–, seria el que ja plantejàvem un dia en una moció subsegüent a una interpel·lació, que és la necessitat de fomentar des del Govern de la Generalitat la presentació de denúncies en el casos d'assetjament sexual en el món de l'empresa. En aquell debat el conseller de Treball reconeixia –jo crec que en aquest cas ens vam posar d'acord– que aquest era un tema preocupant, que estava molt amagat, que sovint hi havia molt més assetjament sexual del que pot semblar a les empreses –en aquest cas, el patien especialment les dones–, i que llavors calia fomentar que quan es donés un comportament d'aquests es denunciés. Dèiem en aquell moment, i ara no ve a compte, que era bo que es pogués resoldre per la via informal, però en qualsevol cas si això no era possible que agafés un caire més judicial. En aquest sentit, el que plantegem nosaltres és que s'obri una oficina d'informació gratuïta i d'assessorament perquè les dones sàpiguen què han de fer quan això succeeix i perquè se'ls doni suport.

Per últim, i per acabar amb el bloc del tema laboral, l'última esmena que plantegem, la 84, fa referència a la necessitat d'impulsar, d'ampliar el crèdit corresponent als programes de seguretat i salut laboral. És ben conegut per tothom en aquesta cambra que avui dia l'Estat espanyol és un dels països que té..., un dels estats –perdó– que té més gran nivell de sinistralitat laboral a tot Europa. Catalunya, malauradament, també és un dels països a Europa que té una de les més importants sinistralitats. També és conegut per tothom –no estic dient res de nou– que en una situació de crisi i de precarietat els accidents laborals augmenten; augmenten per la precarietat, augmenten pel neguit, augmenten per l'estrès. Fa uns anys vostès, el Govern de la Generalitat, van signar uns acords amb els sindicats per fer programes de salut laboral; malgrat aquest acord, això s'ha incomplert reiteradament i la situació en aquests moments està agreujada pel fet que el Govern central ha deixat de traslladar, no ha complert una directiva que s'hauria hagut d'aplicar abans del 92 a l'Estat espanyol, que feia referència al tema de la sinistralitat laboral.

En aquest sentit, les previsions pressupostàries d'aquest any són insuficients. Jo els he de dir només una petita partida; l'any 93 hi havia 35 milions per a «Programes de seguretat i salut laboral»; aquest any aquesta partida són 28; han fet una reestructuració de les partides d'aquest tema on posen el tema de la salut laboral barrejat amb altres qüestions, que fa molt difícil analitzar exactament quina partida va a això, dels altres aspectes. I, en qualsevol cas, jo simplement voldria fer una dada comparativa, que és que a vegades a vostès els irrita però que em sembla que és molt il·lustrativa; hi insisteixo: 28 milions per a «Programes de seguretat i salut laboral», 42 milions al Departament de Treball per a «Despeses de publicitat i propaganda». Penso que això defensa bastant bé el que jo intentava expressar.

I, per acabar amb aquesta intervenció, dues esmenes que tenen a veure amb l'EAJA; una que demana la supressió d'un crèdit que diu que els ingressos de l'EAJA aniran a parar a Benestar Social. Nosaltres ja ho hem dit insistentment: no estem d'acord que els diners de l'EAJA vagin a parar a Benestar Social; segurament no estem d'acord que existeixi l'EAJA i, a més a més, pensem que això el que fa és una funció reparadora, de treure la mala consciència d'una administració que fomenta el joc i que, per no tenir mala consciència, diu: «Aquests diners, quan arribin» –si és que arriben alguna vegada, perquè amb tanta mala gestió segurament no hi arriben– «que vagin a parar a Benestar Social.»

En aquest sentit, l'altra esmena, la 115, el que planteja és que no estem d'acord, evidentment, amb aquest crèdit ampliable, perquè ja que tenen mala gestió, com a mínim, el que no podem anar assumint any rere any és que hi hagi un crèdit ampliable per a l'EAJA; com a mínim que programin bé i gestionin bé, ja que no estem d'acord amb el fons de la qüestió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. L'esmena 88, del Grup Socialista: el senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Faria una altra agrupació: les esmenes 88, 89, 90 i 94.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Bé, les tres, la 88, 89 i 94, són..., fan referència a crèdits sobre despeses corrents d'assistència a la infància, als centres d'acolliment de menors i als centres penitenciaris. Tots ells tenen caràcter ampliable, però ho tenen en funció del nombre d'interns, però no obstant es manté fix el mòdul individual de l'any passat. Nosaltres demanem que, a més a més d'aquest criteri, que és lògic, en funció del nombre d'interns, es tingui també en compte un criteri molt important que és l'increment de l'IPC, de l'IPC anual que

correspongui, naturalment. I per què? Home, perquè la raó principal és que aquests crèdits ampliables en la seva major part fan referència a l'alimentació dels interns, a l'alimentació dels infants i a l'alimentació dels acollits en els centres de menors. Per tant, si no s'acceptés aquesta esmena, hi hauria una reducció lògica substancial d'aquesta partida, és a dir, de l'alimentació d'aquestes persones.

I l'esmena número 90 és una esmena que fa referència al crèdit destinat a inversions en centres penitenciaris, i el que demanem és que tingui caràcter ampliable per aplicar a la descongestió i tancament de les presons de la Trinitat i de la Model.

Bé, la motivació és complexa però és vària, no? La primera és que, si vostès miren el pressupost d'aquest any i el comparen amb el de l'any passat, resulta que el capítol d'inversions reals d'aquest departament es redueix a la meitat, es redueix a la meitat, senyores i senyors diputats. I la veritat és que, per molt restrictiu que sigui aquest pressupost en les seves xifres globals, doncs, no hi ha res que justifiqui aquesta reducció a la meitat de les inversions en centres penitenciaris. Voldria dir més: de tots els pressupostos de la Generalitat des de l'any 1984, any en què van ser traspassats els serveis penitenciaris, fins ara és el més restrictiu de tots quant a inversions en nous centres penitenciaris i en rehabilitació i remodelació dels existents.

Però és que si, a més a més, es mira la memòria d'inversions, es veu que no està consignat cap nou centre penitenciari per a la descongestió de la Model ni de la Trinitat. Bé, jo vull recordar que en una interpel·lació que aquest diputat va tenir ocasió de fer al conseller de Justícia i també en una compareixença a la Comissió de Justícia per part del director general de Serveis Penitenciaris, hi va haver un compromís explícit que es faria com a mínim un centre nou per a descongestió de la presó Model. I ha estat una gran sorpresa per al nostre Grup i per a aquest diputat, que, com vostès saben, segueix aquest tema molt de prop, doncs, la inexistència d'aquesta promesa. Aquesta promesa no té una consignació, per tant, s'incompleix i s'incompleix d'una manera molt clara.

Si vostès em diguessin: «Bé, és que s'ha fet un esforç molt considerable des de l'any 1984 fins ara, i ara, en aquest moment, doncs, algun departament havia de patir el problema aquest o la realitat aquesta de la necessitat d'una reducció global de pressupost», encara es podria acceptar; però és que jo vull recordar una cosa molt important, i és que si mirem les places construïdes des de l'any 1984 fins ara i mirem l'increment de la població, veurem que hi ha hagut un increment del dèficit de 3.000 places, de 3.000 places des de l'any 1984. És a dir, que ni des del punt de vista objectiu de quines són les necessitats de tots els centres penitenciaris a Catalunya es podria aguantar ni es podria justificar aquesta constatació que nosaltres fem en comparar els dos pressupostos i veure quin és el de l'any 1994.

També recordar, senyores i senyors diputats, que hi ha una sèrie de centres penitenciaris de Catalunya que són vells i obsolets i que, per tant, d'acord amb la reforma del sistema penitenciari i la Llei general penitenciària que el contempla i que li dóna suport, doncs, hi han diversos centres penitenciaris que tots estàvem d'acord que s'havien de renovar, com a mínim, havien de ser substituïts per altres centres nous. Doncs, també constatem, i suposo que no escau que jo ho digui, però és l'ocasió de tornar-ho a recordar: no s'ha tancat cap centre vell d'aquests que totes les forces polítiques estàvem d'acord que s'havien de tancar. Ni la Model, ni la presó de Tarragona, ni la presó de Figueres, ni la presó de la Trinitat, ni la presó de Wad-Ras.

Recordar, per exemple, que la presó Model de València, que era un centre similar a la presó Model de Barcelona, doncs, està ja en vies de tancament si no està ja completament tancada en aquest moment.

Necessitat, doncs, senyores i senyors diputats, inajornable de tirar endavant la reforma penitenciària, i necessitat encara més inajornable de descongestionar i tancar els centres de la Trinitat i la Model. Jo ja sé que se'm pot recordar que la política que en aquest moment té el Consell Executiu de la Generalitat és de no tancar la presó Model de Barcelona, de no tancar ni substituir la presó de la Trinitat; en diferents preguntes i interpel·lacións això ja s'ha dit. No és qüestió ara aquí de recordar, doncs, que hi havien unes promeses al començament dels anys 1980, de la necessitat de fer això; però sí que és evident que, encara que no es vulgui tancar, el que sí que és evident és que s'han de descongestionar; i per tant, en construir un centre per descongestionar la presó Model i un altre centre per descongestionar la presó de la Trinitat a mi em sembla que, independentment que la política sigui de tancar-los definitivament o no, són, doncs, unes necessitats peremptòries, inajornables, com en aquest moment, doncs, recordo i vostès mateixos jo crec que íntimament en la seva consciència hi estan també completament d'acord.

Vull recordar una resposta que se'm va donar a Comissió, en el moment en què vaig fer també la defensa d'aquestes esmenes però en l'estat de despeses, i se'ns va dir que en l'any 1995-1997 hi ha el compromís del Consell Executiu d'invertir en nous centres penitenciaris 5.500 milions de pessetes. Bé, jo vull recordar que la promesa era de fer-ho en aquest pressupost i no en el que ve, i molt menys en dos pressupostos que correspondrien ja a una legislatura diferent d'aquesta, després d'unes noves eleccions; per tant, a mi em sembla que no es pot fer un compromís en aquest sentit, ni molt menys, però està molt clar que un centre penitenciari necessita tres anys, com a mínim, des del seu inici per acabar de ser construït i que, per tant, doncs, no val aquesta raó. La raó és que en aquest pressupost hi havia d'haver aquesta consignació, com a mínim per complir la promesa que s'ha fet aquí, en aquest Parlament, i que veiem que no hi està reflectida.

Per tant, em sap greu de dir-ho, sobretot en absència del senyor conseller de Justícia, però vostès recordaran –els qui hi eren– que en la interpel·lació que vaig tenir de fer-li, doncs, el vaig acusar, i vostès podien considerar en aquell moment que era una acusació injustificada, perquè encara

els fets potser no donaven –diguem– satisfacció a aquelles acusacions meves, però jo el vaig acusar, per les seves declaracions que havia fet a la premsa, que tenia, doncs, molt poca sensibilitat i molt poc interès per la política penitenciària, malgrat que la política penitenciària representa com a mínim, tant des del punt de vista quantitatiu com des del punt de vista de la seva importància, el 70% de les responsabilitats del seu Departament.

Doncs, bé, en veure aquest pressupost, que s'ha reduït –ho repeteixo– en el seu capítol d'inversions, que és on es pot veure, realment, l'interès que hi pugui haver a fer una política, s'ha reduït a la meitat –ho repeteixo–, en què s'incompleix una promesa feta en aquest Parlament, aleshores jo, en aquest moment no tinc més remei –no tinc més remei perquè els fets m'obliguen a dir-ho i a recordar-ho– que... –ho repeteixo–, jo crec que al conseller actual de Justícia li falta interès, com a mínim, li falta interès per tirar endavant la política penitenciària. Per què? I voldria recordar-ho –i amb això acabo–, voldria recordar que precisament el que un conseller ha de fer per tirar endavant una política penitenciària és defensar el pressupost en el moment que el pressupost s'està elaborant en el Consell Executiu i, per tant, si hagués tingut aquest interès s'hauria barallat amb el Consell Executiu per tenir més partida pressupostària del que finalment se li ha concedit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Esmena 91, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, molt breument. Com comprendran les senyores i els senyors diputats, en la defensa a l'esmena a la totalitat de retorn del Departament de Consum, Comerç i Turisme el nostre Grup basarà la seva argumentació en la manca de suport, justament, a comerç i a consum pel que fa a comparativament a turisme; justament, en aquest sentit vam presentar esmenes d'altes i baixes a l'estat de despeses, i ara aquesta esmena a l'articulat, que, senzillament, demana que preveient una evolució de la crisi, especialment d'especial incidència en el sector del servei i del consum no referent a les grans superfícies sinó referent al comerç petit i mitjà, es pugui albirar un intent de suport mitjançant l'ampliació d'aquest crèdit referent a l'ajut a les PIME d'aquest sector.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Esmena 99, del Grup Socialista, ha estat defensada? Ha estat defensada, no? 100, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre medi ambient, es dóna per defensada? I la 101? La 101, també d'Esquerra Republicana de Catalunya, també la dóna per defensada. Perfectament. I la 103? *(Pausa.)* El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies. És per defensar aquesta esmena 103, de supressió de la lletra n de l'apartat 3 de l'article 6, que fa referència al finançament de diversos serveis de Benestar Social per part dels beneficis produïts per l'EAJA, per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Simplement, per manifestar que defensem aquesta supressió perquè creiem que, al marge de la discussió en què podríem entrar en algun moment sobre si un govern ha de potenciar el joc i, en definitiva, la ludopatia entre la població o no, ens sembla que de cap manera es pot relacionar el joc d'atzar amb el benestar social o amb els serveis socials.

No es pot deixar..., no es pot fer servir la línia, ens sembla que hipòcrita, de dir a la gent que jugui perquè així hi haurà més serveis. Els pressupostos de Benestar Social o dels serveis socials han de ser fixos, estables, definits en el projecte de pressupostos i no es pot deixar –i mai tan ben dit– a l'atzar d'uns ingressos que mai se saben si s'arribaran a produir i que, per la pràctica, també s'ha demostrat que no són cap cosa especial ni cap cosa de l'altre món. En qualsevol cas, doncs, demanem la supressió d'aquest apartat del Projecte de pressupostos.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Esmena 105, del Grup Socialista, senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Per defensada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 110, del Grup d'Iniciativa, que és la darrera que tenen en aquest article.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè entenem que és simptomàtic que no hi ha cap partida del Departament de Medi Ambient que sigui ampliable.

De les poques competències que té i de les poques que encara li queden després de passar-li tot el tema dels residus a la Junta de Residus, una de les qüestions que preocupen cada vegada més i a mesura que hi ha més detectors, més sensors del nivell de contaminació atmosfèrica, veiem que la declaració de zones de protecció especial i, en definitiva, tot el tema de la contaminació atmòsferica va sensiblement en augment i, per tant, creiem que les partides destinades tant a corporacions locals com a empreses són manifestament insuficients tal com estan plantejades als pressupostos. Per això creiem que seria bona la seva ampliació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. I ara queda només la 112, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Senyor president, 111 i 112, segons les meves anotacions.

El Sr. PRESIDENT: 111, jo la tenia per defensada, però vaja. La 111 és d'Iniciativa, de moment.

El Sr. CARNICER: Doncs, el senyor Daniel Font, la 112.

El Sr. FONT: La 112 era per introduir a l'articulat la cobertura..., és a dir, el tema que a nosaltres ens preocupa tradicionalment respecte a la política sanitària, que és la cobertura poblacional respecte a la reforma de l'atenció primària. Ens ha semblat que s'havia d'establir un tractament de crèdit ampliable, en aquest cas, donat que existeix una situació de forta preocupació, tant en el sector com entre la població afectada pels problemes, que l'abast i el ritme a què s'està implementant respecte a aquest punt, perquè sembla que no compleix les perspectives o les expectatives establertes en el marc legal existent d'ordenació sanitària.

De fet, al 92 hi ha hagut un incompliment. També al 93. Hi ha uns compromisos establerts per al 93 i el 94 que no lliguen amb aquests objectius de la Llei, però que, en qualsevol cas, suposen, aquests compromisos, una minva; és a dir, suposen un dèficit de plantejament respecte al que originàriament ens semblava que havia de ser; consegüentment, hem volgut incorporar aquesta esmena de cara a aquests dos crèdits ampliables i incorporar, per tant, el tema de l'atenció primària de cara que pugui gaudir dels recursos necessaris per fer front a les necessitats i als compromisos establertes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Torn en contra. Té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Em sembla que convindrem, senyores i senyors diputats, que el torn de rèplica que ara inicio i que procuraré que sigui breu, però que em temo que serà llarg, tindrà un cert to –hi coincidirem tots– surrealista, perquè, és clar, és un debat que, si recorden, l'hem començat –o l'han començat vostès– aquest matí cap allà a quarts de dues, i ara, suara, l'han acabat vostès. Aleshores, al llarg d'aquestes hores d'explicació els diversos diputats d'altres grups ens han defensat, a vegades abrandadament, amb aires gairebé d'esmena a la totalitat, els departaments corresponents, ens han defensat de l'ordre de les cent quaranta esmenes, o sigui, aproximadament la tercera part de totes les esmenes que hi ha a l'articulat. I ara em pertoca a mi intentar, dintre de les limitades possibilitats d'aquest diputat, el torn en contra a totes aquestes esmenes.

Dic que és surrealista perquè, realment, podria anar fent explicacions, perquè molts de vostès i dels membres del nostre Grup no identificarien per l'explicació de què es tracta, si no és que també ho anem explicant, perquè ja hem perdut tots una mica la noció de què anaven les esmenes.

Per altra banda, observo que la majoria de senyores i senyors diputats que han intervingut són presents a la sala, però alguns no, i aleshores també faré un debat amb un absent, que també és difícil.

Jo voldria començar per fer una confessió que és ben lògica i que vostès comprendran perfectament –i vostès fins i tot hi han especulat, perquè en alguns casos han parlat de la consciència i que apel·laven al nostre sentiment i al nostre esperit–, i aleshores la confessió que haig de fer és que, com saben, aquest any i els anys anteriors nosaltres sempre hem proposat fer el debat..., millor dit, la rèplica a les esmenes globalment, article per article, perquè això, evidentment, agilita el debat; en molts casos hi ha esmenes dels diversos grups que són paral·leles o coincidents i, per tant, evita la repetició de la nostra argumentació poder-ho fer conjuntament. Però –i aquí és la confessió– no és aliè, en aquest desig nostre, de fer la resposta global a la problemàtica d'aquest article, article 6, l'article dels crèdits ampliables; perquè, en definitiva, moltes..., en molts casos no, que quedi clar, però també en molts casos, moltes de les esmenes que vostès han defensat en aquest primer gran paquet d'esmenes a l'article 6, el nostre sentiment, el sentiment dels nostres companys hi està d'acord.

Però el pressupost, i vostès ho saben, i el dia que tinguin responsabilitats de govern, o allà on tenen responsabilitats de govern..., vostès saben que els pressupostos es fan amb el cap i no amb el cor. I per això, doncs, fem una rèplica conjunta, perquè aleshores nosaltres donarem unes pinzellades genèriques, perquè en molts casos –hi insisteixo– és..., des del punt de vista humà, de la sensibilitat i la consciència, és molt difícil d'oposar-se que unes partides, unes necessitats... –i aquí s'ha explicat abundantment–, que no sigui convenient, necessari, fins i tot essencial, en alguns casos, el caràcter ampliable. Però, com dic, els pressupostos es fan amb el cap, i com hem dit al llarg del matí, i no ens cansarem de dir quan convingui, les partides ampliables tenen un contingut ben específic. Tota aquella partida ampliable de despesa que no vagi de forma paral·lela acompanyada per una partida ampliable del corresponent estat d'ingressos, que nodreix aquell estat de despeses, és dèficit pur. I no hi ha alternativa. És dèficit i no una altra cosa.

Per això aquest matí, al senyor Martí Carnicer, quan li explicava, li deia: «Sí, sí...» El senyor Martí Carnicer demanava austeritat, rigor, etcètera, i jo li deia: «Sí, sí, però després sortiran tots els seus companys –i així ha anat passant– que ja ens explicaran la necessitat que, de tots aquests diners que es diuen, doncs, que molts més.» Evidentment, jo no he pogut fer la valoració d'aquestes peticions, perquè n'hi ha algunes que més o menys estan xifrades o raonablement es podrien xifrar; ara, moltes, recordo –vostès que les han formulades ho recordaran més que jo–, «tot allò que sigui necessari, allò que faci falta per subvenir als drets de tots els municipis, de tots els ens de no sé què...» És clar, això és difícilment xifrable, però em sembla que cautelarment i prudentment podríem valorar-ho en diverses vegades la totalitat del pressupost de la Generalitat. I, per tant, aquí s'ha de fer una opció. I l'opció, com va explicar –i ja hi he insistit jo aquest matí– l'honorable conseller, hi ha unes partides concretes que per raons tècniques o per raons de decisió política, de sensibilitat social, el Consell Executiu ha decidit que, malgrat tot, siguin ampliables. La resta no ho poden ser.

Però, bé, dintre d'aquest criteri general, que justifica que votem en contra de totes aquestes peticions –que insisteixo que, des del sentiment, compartiríem en molts casos–, deixin-me dir algunes pinzellades, si no de totes, de la majoria d'aquestes esmenes que vostès han presentat.

L'esmena 26, ja ho hem parlat al matí, és el tema que va lligat... El senyor Fuentes ja ens ho defensarà després, quan parli de la funció pública.

L'esmena 27 i... Perdó, aquestes ja han estat defensades al matí, perquè es tractava –el senyor president ens ho recordava– d'esmenes negatives, en el sentit de suprimir. Doncs anem a l'esmena 32, que em sembla que és la primera que és de sentit positiu: d'addició. I la senyora Imma Mayol ens ha fet una gran defensa de la necessitat de declarar ampliable aquesta partida de l'Institut Català de la Dona. Des del punt de vista –hi insisteixo– de la racionalitat pressupostària, això no pot ser viable. Jo li voldria recordar –no

és present en aquests moments a la cambra– que ella mateixa, posant-se també una mica la bena abans de rebre la pedregada, ja ens ho ha explicat, ella mateixa ho ha reconegut, que va ser de les poquíssimes esmenes, crec que les úniques, en el Departament de Presidència, que el meu company, senyor Codina, va transaccionar en comissió, i aquesta partida es va ampliar amb 8 milions: el Grup d'Iniciativa en demanava 20, el Grup Socialista en demanava 9 més, em sembla que Esquerra Republicana en demanava una dotzena més, però bé, en definitiva es va fer un esforç; ara, declarada ampliable, el principi que jo he explicat és vàlid per a aquesta i per a totes.

Esmena 33. L'Institut de les Terres de l'Ebre. Aquí em sembla que és evident: hi ha una partida a Presidència, la partida 02.01.410.04, que és una partida oberta, no ampliable; és una partida oberta per rebre dels departaments implicats i afectats en les matèries de desplegament d'aquesta Llei que hi aportin els diners i, aleshores, fer una dotació pressupostària única, i, per tant, doncs, ja existeix aquest mecanisme pressupostari per dotar, dintre de les possibilitats pressupostàries, aquesta institució.

Esmena 34 –d'Iniciativa, que l'anterior era socialista. Demana que a Presidència, també als centres relacionats amb la Presidència, s'apliqui l'adequació, o el compliment, de les lleis i decrets que regulen la política de normalització lingüística. Aquesta partida, com indica el seu nom, és genèrica. Altres vegades s'ha demanat, i ho hem donat, en comissió, i al marge del Ple els la podem donar, la llista de totes les entitats que s'han acollit en aquesta partida global i genèrica, que està centrada, pel seu caràcter global i genèric, en el Departament de Presidència. Hi ha moltíssimies entitats, algunes d'aquestes a les quals vostès han presentat esmenes en l'estat de despeses que, de forma complementària i global, s'acullen a aquesta partida de Presidència. I és evident –i no hi insistiré més– que les partides de normalització lingüística, fonamentalment –que no exclusivament, òbviament; fonamentalment–, estan en el Departament de Cultura.

El tema de l'esmena 35, socialista, és el tema de corporacions locals: una partida molt modesta que hi ha, de transferència des de Presidència a les corporacions locals, la demanen ampliable. Podríem dir que forma part de tot aquest reguitzell del finançament, però no crec que el finançament dels ajuntaments i ens locals quedés salvat per l'assignació d'aquesta modesta –hi insisteixo– partida, encara que fos ampliable, perquè l'ampliabilitat seria pràcticament nul·la.

L'esmena 36, també d'Iniciativa, és una esmena que nosaltres entenem limitativa, perquè encara que diu «d'addició», és d'addició al text articulat, però el que pretén no és afegir res, sinó que és precisament canviar una partida que hi ha a Secretaria General d'Esports, que va destinada a l'adaptació d'instal·lacions esportives..., perdó, «Subvenció per a instal·lacions esportives d'ens locals», els ajuntaments. Demanen vostès que es canviï la destinació i que sigui només per a adaptació d'instal·lacions esportives destinades a persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials. És clar, ens hem passat tot el matí escoltant els cants de sirena, de dir que els ajuntaments han de rebre els diners incondicionats i que després, en la seva sapiència, ja els distribuiran adequadament a les necessitats de la seva població; aleshores, aquí, vostès, el que ens estan fent és, una partida que és per a instal·lacions esportives, se'ns demana que es traspassi, efectivament, sí, als ajuntaments, però només –només– amb la finalitat d'adaptar-les a les persones amb discapacitats físiques. Nosaltres tenim confiança en la correcta apreciació de la realitat per part dels ajuntaments: la Generalitat, el Departament de Presidència, Secretaria General d'Esports, a través d'aquesta partida, amb una dotació important, a través de les opcions públiques de subvenció, doncs, les assigna als ajuntaments, i l'ajuntament sabrà, en cada cas i en cada moment i en cada zona, quin tipus d'instal·lació esportiva s'ha de fer, si ha de ser en aquestes condicions o unes altres o amb caràcter complementari.

Esmena 37, del Grup Socialista. Aquesta és una esmena un xic emblemàtica, i la veritat, personalment, no veig el perquè –i fins i tot recordo que el senyor Ferran, que no el veig en aquest moment, el senyor Ferran ha sortit a defensar *exclusivament* aquesta esmena. Aquesta esmena és una esmena que ha sortit en el debat de l'estat de despeses en comissió, que més endavant suposo que sortirà amb Iniciativa per Catalunya, que té una esmena similar, i és l'esmena de l'aplicació d'una partida molt concreta de Presidència, la 02.09.480.03, a l'ajut al Tercer Món. Aleshores, com ja va explicar el meu company en comissió, el senyor Codina, el que ha fet Presidència és establir un criteri uniforme de coherència, que és tot el capítol 4 de Presidència, en aquest afany d'austeritat real, ha estat reduït al 20%. I aquest 20% de reducció s'ha aplicat a totes les partides de totes les entitats, d'aquesta atenció, de la Creu Roja i del que sigui. De totes les entitats. Aleshores, si declaréssim ampliable aquesta partida, el que significaria tècnicament és que aquest objectiu a llarg termini, del 0,7%, ja s'assoliria de cop, perquè en ser ampliable, doncs, podria arribar a aquests límits.

Jo voldria dir una cosa, a part de tot el que es va dir en comissió, i que els membres de la comissió i els diputats presents coneixen, que és un tema que s'ha mitificat tant, aquesta partida, que em dóna la sensació, sincerament, que molts de vostès creuen que l'ajut al Tercer Món, per part del Consell Executiu, està limitat a aquesta partida. I aquesta és la partida global i genèrica del Departament de Presidència.

Jo tinc aquí una nota, que no els llegiré, perquè és llarguíssima, però la postil·laré, sobre ajuts d'altres departaments de la Generalitat a aquesta finalitat. I, així, per exemple, vostès veurien que una de les entitats més benemèrites en aquest camp, prou coneguda per tots vostès i que participa de l'assignació d'aquest fons, que és l'entitat Intermón, doncs, no sé si vostès saben que Intermón rep diners també –parlo de l'any 93–, ha rebut diners també del Departament de Medi Ambient, n'ha rebut del Departament de Sanitat, n'ha rebut del Departament de Justícia i n'ha rebut del Departament d'Ensenyament. Aleshores, els podria ex-

plicar que des de Benestar Social s'han donat quantitats a associacions com Entre Pobles, o el Comitè de Solidaritat de Catalunya amb el Líban. Des d'Agricultura s'han dedicat diners a capacitar tècnics agrícoles. Des de Cultura s'han donat diners a una sèrie d'entitats que estudien aquestes matèries –el Centre d'Estudis Africans, el Cidob. Medi Ambient ha donat diners a l'International Council of Scientific Unions, de la Unesco, o al World Wildlife Fund. Sanitat ha donat *molts* diners a la Creu Roja Internacional –no la Creu Roja de Catalunya: la Creu Roja Internacional– per a Romania, Creu Roja Internacional per a Guatemala, Creu Roja Internacional per a Croàcia, Amics de les Missions per al Perú, Metges sense Fronteres per als refugiats del Kurdistan, Medicus Mundi per a Bolívia, més quantitats del Grup de Promoció de la Salut d'Intermón per a Bolívia, Perú i Equador, associació Arrels d'ajuda a Costa d'Ivori, Caravana Catalana per a la Pau, Església evangelista de Badalona –per als nens de Txernòbil–, el projecte Bioforce de Tanzània, donant diners per crear una vacuna sintètica contra la malària... La Direcció General de Recursos Sanitaris, que és una direcció general, doncs, relativament modesta, té precisament una partida, si vostès la busquen, amb aquest mateix nom genèric, d'«Ajuda al Tercer Món», que vostès diran és poca cosa: són 7 milions i mig de pessetes, d'acord, però pensin que és el 25% del capítol 4 d'aquesta direcció general. Fins i tot departaments que a primera vista sembla que no hi tinguin relació... Citaré el Departament d'Indústria, doncs, que dóna diners, i importants, a una entitat que es diu Task Force Photovoltaic, del Magreb, per ajudar-los a establir fonts energètiques alternatives, i ha finançat tota una sèrie d'estudis d'energia a altres països sud-americans.

Realment, no té relació directa amb la partida que discutim, però voldria esvair, d'una vegada per totes, aquesta espècie d'obsessió que sembla que de forma interessada es diu que només hi ha aquesta partida, i que és a Presidència.

Volia dir encara una altra cosa, però com que suposo que després el Grup d'Iniciativa tornarà insistir per reblar el clau, hi ha un argument especial de cara a Iniciativa, que ja l'utilitzaré després. *(Remor de veus.)* Si s'escau. *(Pausa.)* Home, no sols el senyor Farrés té el dret a fer teatre. *(Rialles.)*

Aleshores, i perdonin, l'esmena 38. L'esmena 38, d'Iniciativa, parla d'una partida de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, de corporacions locals, per al Pla interdepartamental d'immigració. Això ja ho hem discutit abans. El Pla interdepartamental, i això ja es va explicar en el seu moment, i s'ha reconegut, no sé si per part de la senyora Mayol, crec, quan ens ha dit que sí, que hi havien partides que ja es deia que no eren addicionals, però que hi havien alguns casos que sí... Aquest no és el criteri del Govern: el Govern creu que aquest pla pot ser finançat amb les partides que ja hi ha.

L'esmena..., en la línia que dèiem, l'esmena 39 parla de transferències corrents a entitats locals. És una esmena que ja hem vist abans en el Grup Socialista, i la resposta és la mateixa.

A l'esmena 40, a la Direcció General d'Universitats, creació de noves places universitàries en el marc de la lluita contra la massificació, l'educativa... Saben vostès, senyors d'Iniciativa, el cost que té això? El cost desmesurat que té això? No pot ser ampliable, aquesta partida.

Continuen insistint en el terreny d'universitats en l'esmena 41. Després fan el mateix amb les dotacions de la CIRIT. En tot això –hi insisteixo– hi podríem estar d'acord; ara, no hi ha, des del punt de vista racional, possibilitats de finançament addicional amb unes dotacions que nosaltres entenem que, dintre les limitacions i les opcions globals, són les correctes.

El mateix, concretat en el terreny de beques i ajuts, podríem dir a l'esmena 43, del Grup d'Esquerra Republicana. I aquí podríem precisar que la idea del Govern és que aquest increment, que nosaltres també desitgem, ha de procedir del traspàs de fons de l'Estat, i no d'increment del dèficit que generaria l'acceptació d'aquestes esmenes.

Aleshores, hi ha l'esmena 44, que és una esmena que fa referència al finançament de Ciutat Badia –Ciutat Badia. Aquí, el senyor Farrés... –i dispensi, senyor Farrés, si li he fet una broma–, és clar, vostè, si em permet, en aquest tema –i després en una altra esmena que surt més endavant, a les disposicions addicionals– segurament vostè el que està fent és posar el carro davant els bous, perquè vostè ens parla, en aquests moments, ens parla d'una entelèquia: hi havia uns compromisos polítics de l'Administració de la Generalitat, que hi són i que són ferms, que l'any passat van tenir unes dotacions pressupostàries i que aquest any les tornen a tenir; aleshores, vostè això ho vincula amb una iniciativa parlamentària –a la qual vostè s'hi oposa en rodó, sigui dit entre parèntesis– que està en tràmit en aquesta cambra però que en aquests moments no és res, és una ombra. En aquests moments, aquest Projecte de llei, saben les senyores i els senyors diputats que per decisió del Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra Republicana –decisió, doncs, molt legítima– està en mans del Consell Consultiu; no sabem quan aquest Dictamen estarà fet, no sabem quan es podrà fer l'aprovació final d'aquesta Llei, ni sabem –ni sabem, senyor Farrés– si aquesta aprovació es podrà fer, per raons de contingut. Perquè em sembla que és evident que el Grup de Convergència i Unió, amb raríssimes excepcions –amb raríssimes excepcions–, sempre hem fet cas de les recomanacions dels criteris del Consell Consultiu. I, per tant, jo no descarto que pels seus arguments de tipus estatutari en contra de la viabilitat i estatutarietat d'aquest Projecte de llei el Consell Consultiu ens digués que, efectivament, aquesta Llei no és vàlida, i el nostre Grup l'eliminaria.

Per tant, no correm; ja veurem, si arriba..., veurem, quan arribi, què diu; veurem si s'hi han de presentar esmenes i quines esmenes, i sempre encara quedaria el recurs, finalment, si tan negatiu fos el Dictamen del Consell Consultiu, que al moment d'arribar al Ple aquest Projecte de llei el nostre Grup, amb tota tranquil·litat, votaria article per article en contra i la Llei desapareixeria. Per tant, no correm, ja arribarà. Hi ha mecanismes, alguns dels quals el senyor Curto,

don Josep, aquest matí ens criticava: deia del Consell Executiu que feia aprovar un pressupost i després ho podia canviar tot; doncs, faci cas del senyor Curto: si finalment vostè tingués raó, no en les crítiques, que crec que no la té, sinó en aquestes insuficiències que vostè apunta de finançament, això podria trobar solució.

Per altra banda, vostè feia referència, en l'altra esmena, feia referència al tema d'un informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes. Tornem a estar en el mateix: aquest Informe ha arribat, ha estat distribuït d'una manera un xic exòtica, però, bé, tots els grups el coneixem. Aquest Informe no ha passat per la Comissió, no ha estat aprovat. Efectivament, parla d'una sèrie d'insuficiències i limitacions, però també parla d'unes recomanacions de millora del finançament, del centre cultural, un centre cívic, d'una sèrie de coses que dóna unes recomanacions que potser podrien compensar aquestes diferències que vostè denuncia i que apunta el Consell Consultiu.

En tot cas, que quedi clar, li recordo que aquí, precisament en aquest tema vam fer un petit invent –no havia passat mai– que, com que d'ofici no feia la Sindicatura de Comptes aquest Informe perquè, en principi, no té per què obligar-se-la a fer-lo, va ser necessari fer, per analogia, una cosa que em sembla que hi ha molts pocs parlaments del món que s'hagi fet, que és posar-nos d'acord que el Govern presentés una proposició no de llei, perquè aquestes peticions, com sap, per Reglament, s'han de fer segons proposició no de llei, i això el Govern ho va fer. Per tant, el primer interessat, com és lògic, per conèixer l'abast exacte d'aquestes insuficiències, d'aquestes deficiències econòmiques del polígon que diu vostè de Badia, és la mateixa Administració de la Generalitat.

Per tant, quan també aquest Informe sigui debatut en comissió, i l'aprovem o hi fem les modificacions que convingui, serà el moment de plantejar això. Per tant, de moment, creiem que és correcta la situació de les partides pressupostàries avui per avui; si avui haguéssim aprovat ja la Llei de Badia, suposant que l'aprovéssim, aleshores vostè tindria tota la raó d'apuntar les insuficiències del Projecte de llei. En tot cas, esperi uns dies a fer aquesta crítica.

L'esmena 46 és el tema del Fons de cooperació local de Catalunya, també d'Iniciativa; n'hem parlat prou aquest matí.

L'esmena 47, del Grup Socialista, exactament el mateix.

La 48, socialista –Pla únic d'obres i serveis–, també anava lligada amb el debat que ja hem fet.

La 49, també del Grup Socialista, de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, també –demanar que aquestes transferències als municipis siguin partida ampliable– em sembla que n'hem parlat prou...

L'esmena 50 demana que el crèdit del Fons de cooperació es faci d'acord amb un article que ja veurem al seu moment si l'aprovem o no –jo ja anticipo la intenció de votar-lo negativament. Per tant, en tot cas, quedaria condicionat a l'aprovació d'aquest article 19 bis que pretén el Grup Socialista, que, en definitiva, és per un altre camí, l'enèsim camí de plantejament de creació del Fons de cooperació municipal.

L'esmena 51, aquesta, en aquest cas, demana la supressió de la lletra, i que nosaltres entenem que la lletra és correcta perquè és al Departament d'Ensenyament i parla dels concerts educatius. Ja sé que vostès tenen una certa prevenció, sembla; no dic que..., amb l'evolució ideològica de tothom, tot això canvia, però sembla que tinguin una certa prevenció en contra dels concerts educatius. I, bé..., i no somriguin altres grups, perquè el Grup Socialista, doncs, en comissió, el meu company de ciutadania, el senyor Magí Cadevall, doncs, també finançava totes les escoles públiques de Terrassa traient-les dels concerts de l'escola privada; per tant, també hauríem de repartir les crítiques per part nostra.

A l'esmena 52 –també al Departament d'Ensenyament–, d'Iniciativa, nosaltres voldríem dir que hi ha unes dotacions pressupostàries per a aquest Pla de formació permanent i que el Departament està força satisfet perquè aquest Pla –sembla, entenc jo–, amb les dotacions en les quanties corresponents, va ser aprovat unànimement pel Consell Escolar de Catalunya. El Grup Socialista també demana transferències a corporacions locals, dintre de partides de Cultura, per a la promoció d'activitats culturals, però des de l'ajuntament..., tornem a estar a la sempiterna cançó de la transferència de tota o de la major part de recursos econòmics de la Generalitat als ajuntaments, que ells sí que saben fer-ne una bona administració.

A l'esmena 54 –convenis de llars d'infants–, és clar, aquesta és una partida –del Grup d'Iniciativa–, és una partida que nosaltres hi estem d'acord, i per això té una dotació; ara, hem d'aclarir que es tracta d'un nivell, aquest de les llars d'infants, que no és un nivell obligatori, i que, per tant, la Generalitat creu que no pot fer un esforç addicional perquè no podrà disposar, evidentment, ja que no està contemplat a la normativa legal obligatòria, doncs, de finançaments addicionals, i aniria al dèficit.

Exactament igual el que demana l'esmena 55, socialista, també sobre la promoció de la premsa i el llibre en català.

Del tema de l'esmena 56, d'Iniciativa, també d'Ensenyament, sobre el Pla de seguretat, ja hi ha una partida, que és la que vostès volen declarar ampliable, i nosaltres entenem que dintre de les disponibilitats pressupostàries és la correcta. El diputat d'Iniciativa que ha intervingut parlava de «gasiveria». Bé, no sé si és gasiveria; jo diria que és seny, és adequació a les possibilitats.

A l'esmena 57, també al Departament de Cultura, des d'un altre punt de vista, el Grup Socialista també demana, per segona vegada, unes partides ampliables per al foment del llibre i la lectura, la premsa i les publicacions en català, i, per tant, doncs, totalment d'acord, evidentment. Hi ha unes dotacions pressupostàries importants, hi ha un fons que prové del que en dèiem els «serrells lingüístics», però, bé, hi ha el que hi ha i no es pot incrementar.

A l'esmena 59, aquí és un cas una mica diferent, perquè parla d'esmenes de Sanitat i Seguretat Social; ens diu Iniciativa que és per procedir a impulsar la reforma de l'assis-

tència primària. És clar, aquestes dues partides suposo que vostès hauran vist que és una quantitat importantíssima, perquè en cada una d'aquestes dues partides, la 08.06.421.02 i 08.06.721.02, precisament es finança gran part de les despeses del Servei Català de la Salut, no només del Programa d'atenció primària, sinó dels altres programes, que no li escaparà a la senyora Mayol, que, encara que, doncs, és una gran especialista en temes de serveis socials, potser no ho és tan de finançament sanitari –però el senyor Fuentes i algun altre diputat la podrien complementar en els seus coneixements–, sap el que hem dit sempre: el criteri pervers del finançament sanitari, eh? I, aleshores, fer això que diu vostè ens privaria, precisament, de rebre després uns diners, perquè el que compta no és la desviació, el dèficit que féssim nosaltres, sinó el dèficit que faci l'Insalud, i el dèficit que fa l'Insalud, diguem-ne, nosaltres, maliciosament, demoníacament, hauríem de desitjar que fos el màxim possible, que llenci la casa per la finestra, allà que sigui alegria, que tot sigui ampliable, perquè, en definitiva, després, nosaltres a l'exercici següent rebríem la partició adequada.

Estem d'acord, suposo, senyora Mayol, que aquest és un sistema totalment pervers, però bé, el senyor Trias, que em va dir que arribaria a les vuit, que és a Bilbao discutint aquests temes i quins serveis en contrapartida d'aquest finançament hi ha d'haver, doncs, li podria acabar d'explicar la impossibilitat que nosaltres, a nivell nostre, declarem ampliables les nostres. Estem a remolc de l'ampliabilitat de les seves. Tant de bo tinguéssim un sistema de finançament de la Seguretat Social que ens permetés un major... Sí, decidirem, però encara no; esperi's, home, no ens faci córrer.

Bé, després, l'esmena 60, d'Esquerra Republicana, bé, que ens parla del desplegament de la LOGSE per a l'educació infantil..., bé, de fet, el representant d'Esquerra Republicana ens ha fet..., jo no diré el discurs de la seva vida, perquè encara espero tenir vida, ell i jo, suficient per sentir-li grans discursos com el que ha fet avui; ens ha vingut a dir, en un text filosòfic, que o hi ha finançament de la LOGSE o que no parlem de la Logse. Jo crec que el senyor Bargalló té més raó de la que jo estic en possibilitat de donar-li, però, bé, en definitiva, en el tema pressupostari nostre, doncs, tot això que vostè diu ens està molt bé però aquesta partida, avui dia ampliable, amb les mancances que..., a conseqüència de la mancança que vostè diu, no té finançament addicional.

L'esmena 61, exactament igual. Després ja veurem, per això, que el senyor Bargalló ara l'elogio, però després comença a contractar mestres a dojo, i això ja veurem que no pot ser.

Bé, després, l'esmena 62, de Política Territorial..., i aquí el que passa és que en l'esmena d'Esquerra Republicana hi ha uns punts que, de bell antuvi, m'han semblat correctes i estàvem disposats a dir que sí, però després he repassat..., i és que aquests punts són els que ja diu el Projecte de llei; el que fan és que l'amplien amb altres matèries; sí, sí. El punt cinquè i sisè, dic: «Home, això està bé.» Però, és clar, llavors ho miro i ja hi és, ja és ampliable pel Projecte de llei de pressupostos. En la resta, dintre d'aquesta línia, i malgrat que suposo que vostè i els meus companys del Departament, millor dit, els meus companys que defensaran també abrandadament el pressupost, el no-retorn de la totalitat del Departament corresponent, que crec que és Política Territorial, ja li explicaran les grans quantitats que es destinen a aquestes activitats que vostè demana... Concretament, el tema de la rehabilitació de patologies estructurals, doncs, hi ha alguna esmena del Grup Socialista molt específica sobre això, i que, les xifres que hi han, aprofitaré per donar-les allà.

A l'esmena 63, el Grup d'Iniciativa pretén ampliar una partida, la 09.02.731.04, quan el Departament diu que hi ha fins a la 06 i que totes les partides conjuminades, dintre de les possibilitats pressupostàries, donen una base suficient en aquestes tasques que demana, de localització en els teixits deprimits, ciutats de tercer nivell i presència comarcal, per transferir-les a l'Institut Català del Sòl.

L'esmena 64, encara que estem en el Departament de Política Territorial, ha estat el tema que ha defensat el senyor Corbacho. És clar, el senyor Corbacho ha dit que no podia ser el que deia ell que no podia ser; òbviament, jo li dic que sí, que ha de ser el que ell diu que no pot ser, perquè, és clar, el finançament d'aquesta Entitat Metropolitana, entenem nosaltres –ho entén el Govern i nosaltres hi estem d'acord– que no té per què fer-lo la Generalitat. Els ajuntaments hi han de fer unes aportacions; hi ha una recaptació del recàrrec sobre l'IBI. Jo crec que ara potser vostè em dirà: «Oh, és que hi ha el síndic de Greuges, que no sé què ha dit...» Jo em vaig quedar una mica alarmat perquè em debilitava una mica el raonament, però mirant, almenys a nivell periodístic, la informació que hi ha parla que ell no troba correcta la mecànica que se segueix, no el principi, per tant, entenem que continuen sent vàlids. I, a més a més –i aquí sí que és inevitable per part del nostre Grup–, hi ha la necessitat d'uns recursos addicionals de l'Estat, que, precisament, els ajuntaments que pertanyien a aquesta zona reben en funció d'aquesta antiga pertinença. Per tant, no tenim per què considerar aquesta partida ampliable.

El senyor Corbacho ens deia: «És que la Generalitat ha de ser conscient que hi ha de participar.» La Generalitat crec que és conscient que hi ha de participar però previs la negociació i l'estudi i l'examen de la situació econòmico-financera d'aquesta entitat, que està per veure com, en definitiva, es pot perfeccionar.

L'esmena 65, d'Iniciativa, parla del tema de tarifació social; aquesta és una qüestió que ha sortit en diverses ocasions. És clar, jo recordo que el senyor Farrés ha dit que en el seu propi municipi ja hi havia 140 milions de necessitats. No ho sé..., aquí, senyor Farrés, jo hi veig una total contradicció d'informacions entre la que ens ha donat vostè i la que a mi m'ha donat el Departament, i no és el primer any que es dóna; recordo, de dos o tres anys anteriors, que vostès i el Grup Socialista crec que també, que han fet esmenes en aquest sentit, la resposta del Departament sempre és la mateixa: que la quantia de la partida actual, la que està prevista en els pressupostos del Departament, ha permès aten-

dre totes les demandes presentades. Això és el que se'm diu. Bé, si vostè té peticions formulades i rebutjades, aleshores li donaria tota la raó, però, en principi, el Departament em diu, com en els anys anteriors, que no s'ha esgotat encara en cap anualitat aquesta partida, i, per tant, no té sentit fer-la ampliable, que, per altra banda –hi insisteixo, i no hi insistiré més– significaria dèficit.

Esmena 66... Pensin, senyores i senyors diputats, ja sé que em faig pesat, però vostès han estat de tres a tres hores i mitja explicant aquestes esmenes. Esmena 66, del Grup Socialista; el senyor Oliart ens n'ha parlat, de l'adquisició de sòl residencial a les grans ciutats; demana l'ampliació de la partida corresponent. El Departament entén –sempre dintre de les possibilitats i l'austeritat pressupostària– que està dotada correctament. El Departament em comenta –i crec que té raó– que hi ha altres camins també d'adquisició de sòl, que és que l'Ajuntament implicat cedeixi sòl, la qual cosa permetria que l'Institut Català del Sòl centrés el seu esforç en la part constructiva. Ens entenem, no?, senyor Oliart. *(Rialles.)*

L'esmena 67, el mateix: una partida molt genèrica que ja demana que sigui declarada ampliable la subvenció per al desenvolupament del transport de viatgers. Ja sabem que aquest és un tema que es va elaborant, és un tema complex, però, en definitiva, el que no es pot fer és, avui per avui, ja donar per ampliable aquesta partida.

L'esmena 68, del Grup Socialista: que sigui ampliable «una partida del Fons especial de solidaritat per garantir l'acció social» –deu ser l'accés social– «a la propietat de l'habitatge». Aleshores, aquest és un tema que vostès coneixen perfectament, tant com a diputats com a integrants del Grup Socialista: hi ha una sèrie d'iniciatives públiques i privades en aquest terreny, o quasi privades. L'Estat, en col·laboració amb els organismes executius autonòmics, està desenvolupant un projecte de fons de garantia per als préstecs hipotecaris, precisament per a aquests habitatges de protecció oficial de règim especial. La Generalitat participa en aquesta negociació i esperem que arribi a port, i aleshores, una mica amb el que deia el senyor Farrés, tingui vostè la paciència..., reconec que és un tema punyent, però tingui la paciència d'esperar els fruits que esperem que doni aquest projecte de fons de garantia i que, aleshores, en la part còngrua, la Generalitat, evidentment, hi aportarà. I si, aleshores, hagués de ser ampliable, doncs, suposo que el senyor conseller no tindria més possibilitat que accedir, ja que seria fruit d'un pacte amb l'Administració de l'Estat.

L'esmena 69, del Grup d'Iniciativa, que demana que sigui ampliable un determinat crèdit, la resposta és que ja ho és –entén el Departament–, perquè en una altra lletra d'un altre apartat –si ho volen comprovar, senyors d'Iniciativa per Catalunya–, em diu el Departament –no he tingut temps de comprovar-ho, aquesta és la veritat– que l'article 6, apartat 2, lletra a, ja preveu el caràcter ampliable d'unes partides, el que es pot considerar aquesta actuació. Suposo que és així perquè m'imagino que deu lligar amb aquella explicació que ens deia l'honorable conseller d'Economia i Finances, en presentar el Projecte de llei, de la declaració d'ampliable del tema de l'habitatge.

Esmena 70, del Grup Socialista: el tema de Ciutat Vella, la rehabilitació de Ciutat Vella. És clar, aquí, el juliol del 93, o sigui, d'enguany, fa uns pocs mesos, el Ministerio de Madrid va publicar un nou decret que modifica l'anterior, amb una sèrie de canvis; per tant, doncs, s'ha d'aplicar tota aquesta actuació d'acord amb la normativa nova, i val a dir que el Departament continua aplicant les rehabilitacions d'un decret que ja existia, el Decret 150, de l'any 88, de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge –aquella Direcció General que tan crític s'hi mostrava el senyor Farrés–, que té una partida, la 781.01, en què, doncs, hi ha dotació necessària i suficient per la part que li correspongui a la Generalitat, perquè, molt encertadament, el Grup Socialista demana que aquest finançament sigui fruit d'un conveni de col·laboració entre la Generalitat, el Ministerio i l'Ajuntament de Barcelona, i la informació d'últim moment que em passen, o de l'últim moment de quan se'm va passar, és que fins al dia 28 de novembre, o sigui, fins fa unes poques setmanes, s'havien aprovat, per a aquest concepte de rehabilitació de Ciutat Vella, 2.790 expedients de subvenció, per un import de 409 milions de pessetes.

L'esmena 71, d'Iniciativa, és similar a l'anterior, no a aquesta, a l'anterior a aquesta, del Grup Socialista, sobre el tema de l'habitatge. La resposta és la mateixa.

L'esmena 72, del Grup Socialista, és una esmena una mica peculiar, perquè diu que s'augmenti en l'import necessari, o sigui, no que sigui ampliable, sinó «el necessari». Però ni el Grup Socialista ni a ningú ens concreten quin és aquest import necessari, i el xifra, pel cantó de l'habitatge, en 4.000 habitatges. Facin vostès números de l'import de 4.000 habitatges, se suposa, addicionals als que ja estan previstos i comprendran que això no és possible. En tot cas –en tot cas–, una vegada més –hi insisteixo–, l'article 6, apartat segon, lletra a, doncs, ja dóna unes condicions molt favorables, d'ampliació d'uns crèdits lligats a l'habitatge.

Esmena 73: demana la creació d'un punt nou sobre patologies estructurals, per a ens públics; també una mica en la línia que he explicat, ja hi ha un altre apartat, l'article 6, el mateix article 6, evidentment –perquè sempre parlem de partides ampliables–, la de l'article 6, apartat tercer, lletra e, segon paràgraf, ja preveu aquesta circumstància.

Esmena 74: se'ns demana per part del Grup Socialista que es facin ampliables unes partides que s'esmenten, tota una sèrie de partides, per fer la remodelació dels habitatges afectats de patologies de dos determinats barris de Barcelona: el barri de la Pau i de Via Trajana, de Verneda baixa.

Aleshores, saben vostès que el Departament té precisament una intensa activitat en aquest camp, el que passa és que hi ha dos camins diferents de cara a aquesta petició concreta. El barri de la Pau és d'Adigsa i el barri de la Via Trajana, de Verneda, és del Patronat Municipal d'Habitatge; per tant, la forma d'enfocar aquests dos problemes, encara que és el mateix problema, administrativament és diferent. En el cas d'Adigsa el que sabem és que està redactat ja el

PARLAMENT DE CATALUNYA · BIBLIOTECA ·

projecte i, en tot cas, en tot cas, se m'informa que la Comissió de Programació d'Habitatge Públic de Catalunya, en la previsió d'habitatges públics per a l'any 94, l'any que interessa, estan previstes totes dues, totes dues actuacions; el que passa –i no voldria enganyar ningú– és que prèviament caldrà formalitzar amb l'Ajuntament de Barcelona la cessió de les finques, i que s'està en fase de negociació, però almenys a mi no m'ha arribat que en aquests moments s'hagi arribat a un acord per poder edificar en aquests solars.

L'esmena 75, també d'Iniciativa, parla del desenvolupament..., bé, de l'Institut de Desenvolupament i Promoció de les Comarques de l'Ebre. Ja n'hem parlat abans en una altra esmena del Grup Socialista. Per altra banda, el Grup la va donar per defensada en absència del representant territorial. Ja he explicat, senyor Gimeno, que hi ha una partida oberta, no ampliable, d'acord, és una partida oberta, que permetrà incorporar-hi les dotacions de tots els Departaments. Per tant, li faig la mateixa eplicació que he fet prèviament a la senyora Vandellós.

Anant avançant –encara ens en queden una trentena, més les quaranta de les disposicions addicionals–, l'esmena 76 ja entra en el Departament d'Agricultura; Iniciativa per Catalunya demana que se suprimeixi l'apartat segon, precisament, que demana o concedeix que un crèdit sigui ampliable; aquí Iniciativa juga al revés; en aquest cas, nosaltres entenem que perquè s'està en condició de valorar exactament la incidència de canvi de condicions del mercat, el tipus d'interès, que ho hem comentat al llarg d'aquest matí, amb les peticions que s'han formulat i que s'estan formulant entén el Departament que cal fer una petita previsió d'aquesta ampliabilitat i, per tant, no es pot suprimir.

L'esmena 77, d'addició, els programes de desenvolupament en zones d'actuació –també d'Iniciativa per Catalunya–, les tres partides que vostès demanen que siguin declarades ampliables, el Departament m'informa que creu que no cal, perquè l'anàlisi de la sèrie històrica de les peticions i concessions que hi ha hagut amb càrrec a aquestes partides fa que la dotació d'enguany sigui suficient per atendre, probablement, amb tota probabilitat, les peticions que, seguint aquesta sèrie històrica, es puguin proposar, es puguin sol·licitar durant l'exercici del 94.

Hi ha dues esmenes, la 78 i la 79, una d'Iniciativa i una altra socialista, que pretenen el mateix: la declaració d'ampliabilitat d'unes partides del Pla de reestructuració de cooperatives agrícoles. El Departament, que precisament recordo que els seus alts funcionaris em van manifestar la seva satisfacció i el seu orgull per les dotacions que hi han pogut aportar, en van fer una anàlisi que en resum els puc dir, tant al Grup d'Iniciativa, òbviament, al Grup d'Iniciativa com al Grup Socialista, que les partides aquestes, que continuaran existint amb el nostre vot, com és lògic, continuaran sent no ampliables; permetrà, amb el seu lliurament a la pagesia, un volum d'inversions de 10.000 milions i, per tant, sembla, avui per avui, que això és suficient.

L'esmena 80, que tampoc s'ha defensat però ja que hi és..., l'esmena 80, del Grup d'Iniciativa, demanant un crèdit ampliable pel crèdit que existeix, per al programa d'ajuts als pre-jubilats. Aquí val a dir que la Generalitat no hi aporta la totalitat, sinó que entre la Generalitat i l'Estat –suposo que el senyor Gimeno ho coneix perfectament, molt més que jo– n'aporta el 50%, i l'altre 50% l'aporten els diversos fons de la Unió Europea. I, per tant, tenint en compte que només hi ha una participació parcial, també el que deia abans, l'anàlisi estadística de les sèries que hi ha de peticions ens fan creure que el ritme de pre-jubilacions continuarà sent el previst i que, per tant, la partida serà suficient.

El mateix passa amb l'esmena 81, del Grup Socialista, sobre el Fons forestal, i la 82 i 83, d'Iniciativa, sobre les comunitats rurals en àrees naturals protegides, la primera, i sobre el programa Life, la segona.

Entrant al Departament de Treball, aquest és un tema que la senyora Mayol ha defensat amb molt d'encert, que el nostre cor estava amb les seves paraules, però aquí sí que nosaltres entenem que, tot i sent molt importants aquests temes, doncs, no hi ha possibilitats econòmiques i, per tant, ens hem d'oposar al seu caràcter d'ampliabilitat, tot i que dintre de les partides concretes, doncs, hi ha unes dotacions de certa consideració, i voldria aprofitar per coincidir amb el que ha dit la senyora Mayol, quan ha parlat, en l'esmena 86 –crec recordar–, que la lluita contra l'atur no passa purament amb ajuts semibenèfics, sinó que és l'expansió..., totalment d'acord, i per això –no m'hi estendré– hi ha molts departaments de la Generalitat –no sols, evidentment, ni de bon tros, el Departament de Treball– que impulsen, amb la seva acció decidida de promoció dels sectors productius catalans, la lluita contra aquest atur.

A l'esmena 87, el mateix que hem dit per a la de cooperatives.

L'esmena 88, del Grup Socialista, que demana que..., millor dit, que accepta el caràcter d'ampliabilitat de les partides del Departament de Justícia, però demana que s'incrementi amb la quantia de l'IPC; el mateix demana l'esmena 89, per a les mesures judicials d'internament; l'esmena 90..., no, l'esmena 90 no parla de l'IPC. Bé, el tema d'IPC, doncs, entenem que, com que sempre és una partida que ja és oberta, la del 12.03.228.02, si hi hagués més incidències, sigui l'IPC o alguna altra matèria, doncs, és això, és ampliable, i, per tant, no cal incloure-hi la definició del mòdul unitari del cost de l'any 93.

L'esmena 90, sí que..., jo anava a tenir un lapsus, perquè aquí no parla de l'IPC, sinó que és un dels grans temes de preocupació, des de fa molts anys, del senyor Oliart. I, aleshores, sí que, evidentment, les coses són com són, i el senyor Oliart les coneix, i, per tant, l'única informació que veig que disposo és la que ell mateix ja ens ha explicat que se li havia donat en comissió. Evidentment, els meus companys en comissió li van donar la informació fidedigna que existeix i jo no n'hi puc donar una altra. I l'únic aspecte favorable, diguem-ne, remotament, de la negativa a aquest caràcter d'ampliable és el fet que en el trienni 95-97, efectivament, està prevista una inversió en aquest tipus d'instal·lacions penitenciàries de 5.370 milions de pessetes.

Quant a l'esmena 91, d'Esquerra Republicana, al Departament de Comerç, Consum i Turisme, doncs, les partides actuals es mantenen al nivell del 93. El Departament creu que dintre de tot el ventall d'opcions, d'ajuts que comporta el seu pressupost no hi pot posar més diners, en aquestes partides, però vostè sap, el representant del Grup d'Esquerra Republicana coneix perfectament que el Departament té altres partides en la mateixa Direcció General o Secretaria General que permeten l'accés a tracte favorable de les petites i mitjanes empreses comercials i de serveis.

Aleshores, les esmenes 92 i 93, em sembla recordar que són esmenes que ja hem discutit al matí, perquè són de supressió i no d'afegiment.

L'esmena 94 torna a parlar que s'incrementi –i ara estem a Benestar Social, estem acabant– a Benestar Social, i aquí ens demana el Grup Socialista, també de forma paral·lela, com feia abans, que hi hagi un increment de l'IPC. Aquí, la resposta és més matisada, perquè se m'explica –suposo que el senyor Oliart o la senyora Barenys, no sé qui dels dos, ara, en aquests moments, ha defensat aquesta esmena, la 94..., el senyor Oliart–, doncs, a l'esmena 94 se m'explica, des del Departament de Benestar Social, que el mòdul de revisió que es fa servir té dos elements, i un element és el fet que no s'incrementi el..., o sigui, que hi hagi un increment zero en matèria de personal, i això afecta –ho reconec– de forma important perquè afecta el 75% del mòdul. Ara, el segon element del mòdul és l'increment de l'IPC que afecta el 25% restant. Vol dir que s'hi té en compte en la quarta part; però més no s'hi pot fer, dintre de les disponibilitats pressupostàries del Departament.

L'esmena 95, encara que és del Departament de Benestar Social, doncs, de forma concreta incideix en el tema d'aplicació de la LOGSE. Ja ho hem comentat abundosament, que anem a remolc d'un desplegament i d'un finançament que avui per avui no està totalment a les nostres mans.

L'esmena 96 demana que siguin ampliables els convenis del Departament de Benestar Social amb uns determinats ajuntaments –els de més de vint mil habitants– en matèria de serveis socials. Doncs, nosaltres entenem que el Departament fa una tasca immensa, i vostès, doncs, la comenten amplíssimament, aquí i fora d'aquí, i, per tant, doncs, em sembla que incideix suficientment, i, per tant, no cal declarar-la ampliable –imaginin-se que, a més, fos ampliable.

Aleshores, tenim l'esmena 98, també en el mateix terreny, del mateix Grup Socialista. No acabo de veure'n massa la diferència... Ah!, sí, aquí no fa la distinció dels vint mil habitants.

I aleshores hi ha l'esmena 97, que me l'havia saltat, que és que...

El Sr. PRESIDENT: Se les pot saltar perquè ja han estat votades en l'article primer.

El Sr. ESCUDÉ: Llàstima, senyor president. Bé, doncs, amb el seu permís, continuaré endavant.

L'esmena 99, també..., aquesta sí que ha estat votada perquè era de supressió, i les esmenes 100 i 101 són partides que el Departament de Medi Ambient vol ser objecte d'ampliació per part del Grup d'Esquerra Republicana. Ja hem explicat... I l'estona que durarà encara, senyor Curto; perquè suposo, senyor Curto, que, si jo passés lleugerament sobre totes les esmenes i que les donés per defensades, vostè potser no seria el primer, però segur que seria el segon a protestar del menysteniment. Molt bé, doncs, aquestes dues esmenes, la 100 i la 101, ja hem explicat a bastament el fet que el Departament de Medi Ambient té unes dotacions, molt més importants si tenim en compte la globalitat d'actuació del Departament, comptant-hi els organismes autònoms, i per tant, doncs, ja hi fa un esforç importantíssim.

Les esmenes 102 i 103 són de supressió –que ja les hem debatudes i probablement votades, com em deia el senyor president–, igual que la 104, que és de modificació.

I aleshores entrem en l'Institut Català d'Assistència i Serveis, que, en definitiva, el que fan –per passar-ne una mica més de via– la 105, la 106, la 107 i la 109, totes elles del Grup Socialista, que tradueixen també el que abans s'ha dit de Benestar Social, ara es diu l'ICASS..., que siguin ampliables. Evidentment, senyora Barenys, vostè sap que, començant pel meu company senyor Codina i acabant per l'últim diputat o diputada del nostre Grup, tots estem al seu costat en el nostre cor, en aquest tema, però ja he explicat que el pressupost és un tema de cap.

I l'esmena 108, que és també del Grup Socialista, i sobre l'Institut Català, també, i parla de la xarxa bàsica de serveis socials. I aquí sí que voldria..., per això ho he destacat una mica, perquè el Departament creu que amb les partides que hi ha en aquest moment hi ha una consignació suficient, sobretot si s'hi incorporés –com creiem que s'hi ha d'incorporar– la transferència del dit Plan concertado de l'Estat.

L'esmena 110, d'Iniciativa, lliga amb aquelles que parlàvem d'Esquerra Republicana, del Departament de Medi Ambient, i, doncs, la resposta és la mateixa: el Departament entén que, d'acord amb la Llei 22 de l'any 83, article 15, les partides per al desplegament d'aquest article són suficients, sempre, evidentment, dintre de les disponibilitats pressupostàries.

Anem a l'esmena 111 –i ara estem al Servei Català de la Salut–; sí, aquesta esmena de supressió no sé si l'hem debatuda o no, millor dit. No, no, senyora Mayol... És clar, aquesta és una esmena que molts anys la presentava el senyor Daniel Font, i veig que aquest any l'ha presentat d'una altra manera, o no l'ha presentada, perquè, és clar, el tema de la farmàcia, aquest és un tema que no depèn de la nostra voluntat; no depèn de la nostra legislació. No, senyora Mayol, no. Això depèn de l'article 149, apartat c, del text refós de la Llei general pressupostària, que la declara ampliable a nivell d'Insalud. I, per tant, nosaltres, doncs, amb el seguidisme sanitari que ens caracteritza, hem d'anar a remolc i hem d'esperar a veure quina desviació –i esperar que sigui una gran desviació de producte farmacèutic– té l'Estat, perquè, *a posteriori*, i a vegades amb un *posteriori* molt gros, nosaltres puguem eixugar els deutes que tenim en aquesta matèria amb els proveïdors.

Realment, coincidirem, suposo, senyora Mayol, que és una situació angoixant i angoixosa, però aquesta és la situació. I per això, si n'hem parlat molt i hem fet debats sobre el finançament genèric de la Generalitat, hi ha aquesta gran assignatura pendent del finançament sanitari. Si el finançament global de la Generalitat era un tema dolent, el tema de Sanitat, doncs, excusi'm de qualificar-lo, perquè és extraordinàriament pitjor.

A l'esmena 112, del Grup Socialista, aquí sí que el senyor Font en demanava el caràcter ampliable, però en altres camps més greus; perquè demana –evidentment per a corporacions locals, no per a altra finalitat, no fos cas...–, demana que la construcció, la reforma de centres d'atenció primària, doncs, siguin ampliables, d'acord amb la legislació. És clar, aquí tornem a estar en el mateix: nosaltres hem de ser extraordinàriament escrupolosos en l'aplicació de les nostres partides i pregar que l'Estat no ho sigui i que aleshores rebem *a posteriori* el mannà d'aquesta desviació. Realment, és una situació totalment insòlita, però és el que hi ha. Per tant, nosaltres no ens mourem ni una coma ni un punt ni un gra de comí de les disposicions pressupostàries; ja, després, vindrà l'Estat i ens permetrà solucionar aquest rigorisme pressupostari.

Ja anant per acabar, l'esmena 113, d'Iniciativa...

El Sr. PRESIDENT: Ja ha estat votada.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, és el que anava a dir, senyor president, igual que la 114.

I, no ho sé, perquè aquest matí em sembla que n'hem parlat amb el Grup d'Iniciativa –esmena 115– i amb el Grup Socialista –esmena 116–, sobre el tema de la supressió del caràcter ampliable dels ingressos de l'EAJA. Però és que jo recordo que la senyora Imma Mayol ha acabat una de les seves dissertacions dient que tant de bo..., aquí, res de res, eh?, i que desaparegués l'EAJA; per tant, suposo que l'ha tornat a defensar. Bé, en definitiva, el nostre punt de vista és clar i net; l'hem defensat sempre: hi ha una normativa que permet, un escreix d'ingressos, donar-los a aquestes atencions sanitàries. Que és una fórmula dolenta? Totalment d'acord; però, si vostè agafa la realitat de molts *Länder* alemanys o de províncies canadenques, veurà que, dissortadament, el joc, aquesta addicció que a vostè la preocupa molt i que ja hem vist que vostè ha presentat proposicions no de llei i mocions subsegüents a interpel·lacions, és una realitat: hi ha qui beu, doncs, i hi ha qui juga. Aleshores, el poder públic, el que fa *(remor de veus)*, no, no, el que fa el poder públic és, aquesta fragilitat humana, utilitzar-la –almenys en el que és possible– de forma positiva.

I amb això, bé, amb això acabaríem, amb l'esmena 117, tot el que fa referència a l'article 6, amb una esmena d'Iniciativa sobre barreres arquitectòniques. Jo ja la deixava perquè, senyora Mayol, òbviament, no li puc dir a vostè més del que ja hem dit a la senyora..., millor dit, que ja s'ha dit ella mateixa, la senyora Barenys, de la dotació de 225 milions. Aquestes són unes esmenes que surten cada any; jo recordo que sempre hem defensat –i em sembla que és lògic– que la Llei de barreres arquitectòniques, aquesta disposició que em sembla que és la transitòria segona, doncs, dóna uns marges de temps bastant llargs i que el Departament creu que, dintre de les possibilitats pressupostàries, va seguint el ritme que permetrà, al llarg del termini fixat per la Llei, doncs, que hi hagi la solució d'aquest problema.

Bé, i ara, per acabar, hem de passar a la quarantena llarga d'esmenes *(remor de veus)* –sí– que vostès han anat defensant, junt amb aquestes de l'article 6, en altres articles. N'hi han dues, d'aquestes esmenes, que ha defensat la senyora Martí, que són matèries molt concretes, i per això hi dedicaré una atenció diferent de les altres.

La senyora Martí ens ha defensat l'esmena 141 i l'esmena 148. A l'esmena 141 demanava la supressió de la paraula «activitat». Aquest és un tema, el règim de concessió de subvencions, que saben, suposo, o recordaran, senyores i senyors diputats, que ha estat un tema de gran conflicte, a l'entorn, fonamentalment, d'un Departament. Però, bé, aquests són principis generals. Aleshores, nosaltres entenem que suprimir –com demana la senyora Martí– aquesta paraula «activitat» el que faria és que no podria rebre un tracte específic la promoció de concurrència quan hi hagués en tot el sector un únic cas, i, per tant, entenem que és bo que continuïn existint els tres elements quan el cas particular sigui l'empresa, la persona i l'activitat.

L'esmena 148 és una esmena que la senyora Martí no ha defensat; no ha defensat potser perquè li passa una mica... –com explicava jo abans al senyor Curto–, de la mateixa manera com jo tinc una obsessió amb les esmenes 27 i 28, la senyora Martí suposo que em reconeixerà que té obsessió amb aquesta esmena 148 –que altres anys té altres números–, que és aquest famós tema que la Generalitat es comprometi a no intentar compensar als ajuntaments les subvencions que siguin superiors al milió de pessetes. Sí, sí, això és el que diu l'esmena, senyora Martí, perquè vostè el que fa és afegir-hi: «excepte que al particular, doncs, que degui més d'un milió de pessetes la Generalitat no li pugui donar altres subvencions abans no compensi», però la senyora Martí, o el Grup Socialista –perdó– ens demana: «i el destinatari no és una administració pública», quan precisament el cas en què es necessita més és quan el destinari és una administració pública, perquè sabem que les administracions públiques tenen un estatus preferent que fa molt difícil de cobrar les quantitats degudes si no hi ha una possibilitat de compensació.

Dit això, passem a un conjunt d'esmenes –ja dic, una quarantena– que són les disposicions addicionals al pressupost. Ja al matí n'hem parlat d'algunes, però molt poquetes; ara –hi insisteixo– n'hi ha una quarantena, i potser a diferència d'altres anys, en què recordaran que parlàvem que si era una carta als reis i, doncs, sortien tots vostès dient: «No, no és una carta als reis sinó que és una necessitat», o avui jo no sé què..., ah!, l'alegria, quan parlava dels crèdits ampliables, i ara han sortit: «No, no és una alegria», doncs ara no voldria encunyar una frase nova que ens permetés a partir d'ara defensar totes les disposicions addicionals, que n'hi han centenars –n'hi han centenars– i ens hi podem estar

molts dies, encara, debatent-les una per una –no hi tenim pas cap inconvenient–, doncs, que ara jo expliqués alguna cosa genèrica i els permetés dir: «Ah!, doncs, mira, ara seguirem la brometa.»

Molt bé, per tant, aquesta vegada, potser amb la secreta esperança que sigui el darrer any que això passi, jo faré una explicació... –sí, amb la secreta esperança que això sigui l'últim any que passi–, que per això els llegiré... Bé, el senyor Ferran i Serafini em diu que no. Espero que tingui més problemes que enguany per presentar disposicions addicionals, perquè, és clar, el senyor Ferran no sé si sap que el nostre president de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos va muntar un cert conflicte amb els grups parlamentaris limitant-se o irrogant-se el dret a deixar d'admetre una pila d'aquestes esmenes addicionals.

Si volen, jo els diré que en part hi estic d'acord, en part no hi estic d'acord; ara, en tot cas, com a mínim ha servit perquè alguna d'aquestes disposicions addicionals, com recordo la número 32, del Grup d'Esquerra Republicana, alguna mà caritativa l'hagi fet desaparèixer. Per exemple, aquesta esmena demanava que el Projecte de llei digués que es donaria un fax a una entitat. Realment, s'ha arribat a extrems molt considerables. Jo recordaré que aquest tema de les disposicions addicionals va ser un gran invent –m'imagino– del nostre company, el senyor Martí Carnicer, ara deu fer tres o quatre exercicis –o almenys a l'àrea socialista, diguem-ne, per entendre'ns–, i ha estat seguida per altres grups fins arribar a... –no diré la *débacle,* sinó que és al revés–, doncs, a la gran profusió d'esmenes que enguany ha presentat Esquerra Republicana –amb gran sorpresa meva, ha presentat més de tres-centes esmenes, quan n'acostumava a presentar sobre la dotzena. I aleshores, hem vist que pràcticament totes són en aquestes disposicions addicionals.

Aleshores, els deia, enguany els llegiré una cosa que no he fet jo –ja he dit que en part hi estic d'acord, en part no hi estic–, que tampoc ho ha fet el president de la Comissió, sinó que –legítimament crec que hi havia arguments per fer-ho, amb la idea del precedent– els grups afectats –ho saben perfectament, si més no els seus portaveus– van recórrer a la Mesa del Parlament, i la Mesa del Parlament, amb una sèrie de consideracions, va fer tornar a readmetre pràcticament totes aquestes esmenes de disposicions addicionals. Per tant, jo els prego que atribueixin al criteri de la Mesa que ara hàgim de destinar unes hores a debatre aquestes esmenes. Però jo el que els voldria llegir, mirin, és el següent.

La disposició, la resolució motivada que fa la Mesa diu: «S'han presentat diverses esmenes que sota la fórmula d'addicionar disposicions addicionals al text articulat, en realitat inclouen determinacions que afecten directament l'estat de despeses.» Per tant, queda clar que la ubicació pressupostària de moltes d'aquestes disposicions addicionals no és aquí, sinó a l'estat de despeses, estat de despeses que es debat i es va debatre en Comissió.

Continua explicant més coses, i més avall diu: «Del conjunt de criteris expressats es dedueix clarament que, si bé és admissible una esmena a l'articulat que comporti una alteració de l'estat de despeses, la mateixa esmena ha de contenir la modificació de l'estat de despeses i no es pot aprovar l'esmena de modificació del text articulat si no s'aprova l'alteració de l'estat de despeses que l'esmena comporta.» Jo reconec que alguns de vostès ho han fet bé i, paral·lelament a les disposicions addicionals, van presentar esmenes a l'estat de despeses, però esmenes a l'estat de despeses que en aquest moment ja estan closes i ja estan fixades. Per tant, tampoc seria correcte debatre-ho aquí.

Més avall –més avall– diu la resolució motivada que «un cas diferent el constitueixen les esmenes que sota la fórmula d'ampliar les disposicions addicionals proposen determinades directrius de política econòmica de caràcter general», i aquí és un camí obert perquè es plantegin disposicions addicionals de caràcter genèric. Però immediatament es diu: «Les prioritzacions sectorials, com poden ser la demanda de plans de reindustrialització comarcal...», i per exemple, recordaré, només així, que el Grup d'Esquerra Republicana –ja tindrem ocasió, suposo, de parlar-ne– només en aquest tema demana que del deute se'n treguin 135.000 milions de pessetes, que és una quantitat molt més elevada ja no que el crèdit que s'emet, el deute que s'emet, sinó el deute viu que hi haurà. Diu: «Només són admissibles en el seu lloc natural, que és l'estat de despeses.» És a dir, les esmenes que proposen l'addició d'una disposició addicional que comporta una despesa no imputable a una política global no són admissibles al text articulat, sinó que únicament poden ser formulades a l'estat de despeses.

Dit tot això –dit tot això–, aleshores entenc que, amb tota correcció, la Mesa diu: «Bé, però com que això s'ha anat admetent al llarg dels any» –aleshores es diu– «exclusivament pel que fa al Projecte de llei de pressupostos per a l'any 94, acorda admetre a tràmit tot aquest reguitzell d'esmenes.»

Per tant, senyores i senyors diputats, espero que aquesta sigui la meva salutació final a aquestes disposicions addicionals de cara a exercicis posteriors. Però enguany, per decisió que accepto i comparteixo de la Mesa, doncs, les hem de discutir i les discutirem.

Anem a pams: esmena 215. El Grup d'Esquerra Republicana demana que les operacions financeres d'avals del túnel del Cadí i a Autopistes de Terrassa a Manresa –després sortiran altres grups, immediatament–, demana que es redueixi la seva quantia. Aleshores, com hem dit, cada any aquesta és una esmena que es repeteix... *(Remor de veus.)* Si em permeten, senyors diputats, és que els diputats que han presentat les esmenes estan interessats a saber la resposta. Doncs, els voldria dir, com en anys anteriors, que la Llei 8 de l'any 72, de 10 de maig, de construcció, conservació i explotació d'autopistes en règim de concessió, establia aquest aval, aquestes condicions. La llei actual, evidentment, no ho preveu, però es manté per a les autopistes concedides en virtut de la legislació anterior. Aleshores, aquestes quantitats avalades estan en consonància –em diu el Departament– amb les necessitats d'equilibri econòmic i financer d'acord amb la fórmula de finançament que preveu el plec de concessió d'aquestes autopistes.

Esmena 216: el mateix per part d'Iniciativa, l'únic que Iniciativa concentra els seus esforços només en l'autopista Terrassa-Manresa.

L'esmena 217 no ha estat defensada –ja la discutirem en el seu moment, suposo–, i sí la 218. La 218, d'Esquerra Republicana, incideix amb el tema de la possibilitat d'acumular el romanent d'aval de l'any anterior a l'any present. Aleshores, ja anticipo que la resposta és la mateixa que en el seu moment, si ho desitja, rebrà el Grup Socialista quan defensi l'esmena 217, que és idèntica, que és que l'article 10 del Decret 351/86 estableix que l'aval no pot ser superior a una tercera part dels recursos aliens de la concessionària i, per tant, en funció d'aquests topalls hi ha aquesta normativa.

L'esmena 219 és el tema d'avals de la Generalitat de forma global, d'altres tipus d'avals, i, aleshores, el que preveu fonamentalment aquesta esmena, que també és d'Esquerra Republicana, és que han de ser autoritzats pel Parlament a proposta del Govern. És clar, això, evidentment, no és possible –entenem nosaltres, i em sembla que amb fonament– perquè l'article 65.1 de la Llei de finances públiques de Catalunya diu específicament que la Llei de pressupostos ha de fixar l'import total dels avals. Per tant, no es pot deixar que uns avals quedin que després el Parlament els aprovi per un altre mecanisme a proposta del Govern.

L'esmena 240, del Grup d'Iniciativa, nosaltres entenem –i així ho vaig manifestar en comissió– que ens semblava que aquesta esmena era sobrera, perquè nosaltres estem d'acord –i ho vam explicar aleshores– amb la filosofia d'aquesta esmena, perquè el text originari, el text del Projecte de llei que va fer arribar a aquesta Cambra el Govern, parlava dels habitatges, programes d'habitatges de preu taxat. I això és insuficient perquè és una part. Aleshores, aquí hi va haver una doble línia esmenatòria. El Grup d'Iniciativa ha suprimit el preu taxat, perquè no s'especifiqui, i nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, vam presentar una esmena afegint-hi l'habitatge ordinari de protecció oficial. És clar, ara el text ja diu les dues coses. Per tant, crec que seria bo que es retirés, perquè en definitiva els números són els números, el pressupost és el pressupost i, és clar, jo voldria recordar que precisament de cara a aquestes partides el preu taxat hi val el 22,6% dels habitatges, els diners per habitatge d'aquest tipus, i el 52,6 va a protecció oficial. Molt bé, moltes gràcies, senyor Fuentes.

Tenim a continuació l'esmena 241, que aquí parla..., ah!, sí, de suprimir la fixació de la quantia per a hipoteques. Aleshores, aquí el Departament em diu que la previsió és la formalització, aproximadament, d'uns 10.000 milions de pessetes en hipoteca; el que passa –que potser per això Iniciativa va suggerir la idea de retirar la quantitat de fixació màxima–, el que passa –em sembla que és lògic– és que la fomalització d'aquests 10.000 milions de pessetes previstos no es fa de la nit al dia; es fa al llarg del temps, perquè la major part de durada d'aquestes obres és superior a l'any i, per tant, el càlcul que fan els tècnics del Departament és que amb aquests 5.575 milions de pessetes és la quantitat prevista que s'hi podrà materialment destinar durant l'any natural. Per tant, estem d'acord amb el fons, el que ens sembla que no es necessari, per aquests motius que he dit, suprimir aquest topall que preveu aquesta lletra c sobre préstecs hipotecaris.

Esmena 272... Esmena 272, que és una d'Iniciativa sobre la rehabilitació del nou col·legi públic Sant Antoni, a Sant Vicenç dels Horts; no és que s'hagi defensat molt directament, però s'ha donat per defensada, i aleshores jo el que voldria dir és que he intentat saber la situació d'aquest col·legi i el Departament d'Ensenyament m'ha informat que s'han iniciat les actuacions per tal d'adjudicar aquestes obres durant l'any 94, però que entén –jo comparteixo el criteri– que no és una matèria per posar una disposició addicional al text articulat de la Llei de pressupostos, perquè així hauríem pogut anar posant totes les escoles de prevista construcció o de rehabilitació durant l'any.

L'esmena 274, també d'Iniciativa, que parla del tema d'analfabetisme –n'hem parlat en alguna altra ocasió–, nosaltres entenem que no és necessari posar aquesta disposició addicional perquè, aquest pla que demana, el Govern ja l'ha aprovat, el Pla de lluita contra l'analfabetisme, en aquest exercici que som, i, per tant, no procedeix tornar-lo a crear. No sé si es ben bé crear, perquè parlen vostès d'endegar i endegar ja sabem que és un concepte que potser no s'acaba d'utilitzar correctament moltes vegades en català per indicar exactament què vol dir endegar. En tot cas, el Pla existeix, el Pla està aprovat.

Esmena 278, també d'Iniciativa..., ah!, bé, és aquella que ha defensat abans el senyor Farrés junt amb l'esmena del crédit ampliable, la 44, sobre Ciutat Badia, i ja he explicat aleshores quina era l'argumentació negativa.

L'esmena 280..., ah!, sí, és aquella esmena que tres o quatre grups –potser tots no, però tres, segur– de la cambra han presentat; n'hi ha una del Grup Popular, n'hi ha una d'Esquerra Republicana, em sembla que també n'hi ha una del Grup Socialista, idèntiques, i que responen a una petició que van i vam rebre i que nosaltres, doncs, no vam donar-li seguiment perquè..., per raons òbvies, perquè entenem que..., i això en el debat de totalitat va sortir abundosament, quan es van debatre en comissió els pressupostos a l'estat de despeses d'Indústria i suposo que quan es debatin les esmenes de totalitat del Departament d'Indústria sortirà que hi ha una colla de partides ampliables d'Indústria, precisament de cara a aquesta reactivació. I jo voldria recordar a la cambra –almenys nosaltres no tenim cap escrúpol a sentir-nos satisfets de l'esforç que vam aconseguir– que, junt amb el Grup Socialista, vam presentar unes esmenes tendents a millorar aquesta circumstància.

Per tant, doncs, i a més amb tots els respectes –i això li vaig dir al senyor president del Consell Comarcal d'aquesta comarca, que com saben vostès, doncs, almenys aparentment, en el terreny ideològic no està allunyat de les meves posicions–, doncs, que la problemàtica d'aquesta comarca, molt sensible –que nosaltres la coneixem perfectament; el Govern la coneix encara més–, no és diferent, per desgràcia,

de tota una altra sèrie de comarques, i no creiem que sigui exempt de demagògica fer una menció especial només d'aquesta comarca, quan en podríem citar, evidentment... –i després, en algunes altres disposicions addicionals, alguns de vostès, a títol individual, com a grup, han estat llençant..., Esquerra Republicana, ja dic, en parla de nou o deu, de comarques–, doncs aleshores, creiem que no tindria sentit només destacar –la situació és greu, ho coneixem de primera mà–, però destacar exclusivament la comarca aquesta.

Per altra banda, com ja va explicar en una sessió informativa el conseller d'Indústria, en nom del Govern el conseller d'Indústria va venir a presentar el foment de la competitivitat de la indústria catalana 1993-1996, i aquest és el camí que entenem nosaltres que és el correcte per endegar –ara, sí–, per endegar aquestes activitats de redreçament de la situacio sòcio-econòmica d'una colla d'indrets de casa nostra.

Aleshores, tenim l'esmena 283, el tema del treball útil. És un tema molt elàstic; jurídicament, què vol dir el treball útil? No es concreta en absolut quines són les característiques que ha de tenir aquest programa. La senyora Mayol, crec que era, ens l'ha defensat molt, però el treball socialment útil... *(Remor de veus. Pausa)* Sí..., perdoni'm, perdoni'm; no era el meu desig provocar la seva ira, senyora Mayol.

L'esmena 291, també d'Iniciativa... Sí, aquest és un tema que recordo que la senyora Mayol ha defensat; ho hem comentat amb el meu company, el meu copilot pressupostari, senyor Francesc Codina..., té tota la raó, senyora Mayol. Ara, el problema –el problema– és la infraestructura. Perquè, és clar, els recordaré, senyores i senyors diputats, que el que ens demanava, amb tota la raó, és el tema dels treballadors, i especialment les treballadores, de la indústria, de l'activitat econòmica submergida. És clar, aleshores, es fa molt difícil, per definició, entrar en contacte amb aquestes persones..., sí, a través dels mitjans d'informació, i aleshores, quan el Departament de Treball té unes partides de publicitat i propaganda per explicar això, vostès ens engalten crítiques severíssimes perquè diuen que podien destinar-se a altres coses més útils. *(Veus de fons.)* 40 milions, em diu el senyor Codina que hi ha per a aquesta partida. Per tant, totalment d'acord. Jo recordo que ja fa uns anys –em sembla que era l'any 86– el Govern de la Generalitat va editar un llibre molt interessant, fet per uns professors universitaris de fora de Catalunya, sobre l'«economia irregular», que deien ells. I, realment, és una tema, doncs, difícil de lluitar-hi. Bé, no cal dir que en aquest esplet de parlamentaris d'Iniciativa veig que hi ha dos diputats de la meva mateixa comarca i han sofert ells, a la vida política i professional, a la seva carn, doncs, la immensa problemàtica que en una indústria com el tèxtil o la confecció comporta el treball submergit. Totalment d'acord, però no podem trobar un mecanisme que no sigui aquest, la denúncia a la Inspecció de Treball, etcètera.

Esmena 292 –ja només ens quedaran totes les esmenes de la sèrie 300; ah!, sí, i algunes de la 400; sí, me les deixava–, l'esmena 292, que és el tema de l'assessorament de l'assetjament sexual. Senyora Mayol, aquest és un tema molt seriós, i jo voldria..., i em costa molt, accepti-m'ho, no ironitzar amb aquesta esmena. Perquè, és clar, obrir una oficina –jo ja m'ho imagino–, una oficina que digui –un gran rètol–: «Oficina d'informació d'assetjament sexual», vull dir, amb tots els respectes, això és poc viable. Vostè ha parlat, recordo, fonamentalment –m'ha semblat–, en el terreny laboral..., en el terreny laboral hi ha el mecanisme de la Inspecció de Treball, clarissim; en el terreny general, l'Institut Català de la Dona, de forma complementària, de forma secundària, en tot cas, de forma marginal, dóna informacions de tot tipus, i entre elles sobre aquesta matèria, que convenim amb vostè que és importantíssim. Vostè sap que li hem aprovat, d'un reguitzell que va presentar una vegada, recordo, nou proposicions no de llei seguides sobre aquesta matèria, doncs, nosaltres li vam donar suport en algunes, després hem donat suport a altres, perquè entenem que és un tema d'actualitat, aquí i fora d'aquí. Ara, ens sembla que crear una oficina amb aquest títol i esperar que les persones, homes o dones, vulguin recórrer a aquesta oficina lliurement, em sembla una mica difícil. I, per tant, per altra banda, això es podria fer, entenc jo, amb càrrec a partides de l'Institut Català de la Dona, i no creiem que en la Llei de pressupostos calgués crear, preveure la creació d'aquesta oficina.

Passem a l'esmena 302. L'esmena 302 –o tres-centes dues, ja que és esmena– és una esmena del Grup Socialista que parla del Consell Comarcal del Barcelonès. Bé, jo lamento molt aquella situació angoixant que ens ha explicat el diputat socialista, però el finançament de les obligacions derivades de les actuacions de l'antiga Corporació han d'anar a càrrec de les mateixes fonts que li nodrien l'estat d'ingressos; fonts que encara existeixen, i aquest ja sé que políticament és un problema que tenim, almenys el Grup Socialista i el nostre Grup, però aquest és un problema de distribució d'uns diners que existeixen i que es vol negar que tinguessin aquesta finalitat. Bé, és un debat polític que no té res a veure amb aquesta qüestió pressupostària. Per tant, els diners hi són i per tant s'hi han de destinar, però no procedeixen, evidentment, de la Generalitat.

L'esmena 308, del Grup Socialista, és el tema del crèdit 07.01.226.12. És clar, aquest és un tema de la qüestió de televisió, o de ràdio i televisió, la Corporació Catalana. Al llarg del dia d'avui, les partides de la Corporació, especialment pel que fa referència a aportacions des del Departament de Presidència, han estat objecte de crítiques importants per part de vostès. El senyor Codina està preparat amb un munt d'arguments, per quan entrem en el debat de totalitat de la Corporació Catalana, per explicar fil per randa tot això; crec que a través dels mitjans informatius ja hi ha també molta informació sobre aquesta matèria. Ara, en tot cas, a mi em sembla, sincerament, que aquest tema es pot plantejar a molts llocs, però no en aquesta partida, perquè aquesta és una partida –que ja està fixada i denominada– que va destinada a accions de difusió cultural i que consisteix en les subvencions que dóna el Departament per-

què tota una sèrie d'entitats de recursos escassos –que a casa nostra n'hi han moltes, en els dos casos: moltes entitats culturals i totes elles sense recursos econòmics– puguin difondre el missatge cultural de les seves activitats a través de la televisió, de la Corporació Catalana. Per tant, no es pot destinar aquesta partida a la finalitat que es demana de revistes especialitzades; a part que aquí tindríem un conflicte entre la cultura icònica i la cultura literària.

A l'esmena 310, entén el Departament que fer ara un pla de difusió de la premsa és una matèria que no és pressupostària. Potser ara hem de ser més estrictes que en anys anteriors, perquè, com saben, existeix des de fa molt poc temps una jurisprudència del Tribunal Constitucional que limita dràsticament la possibilitat de, via pressupostos, establir condicions de matèries no pressupostàries. I per això també ens hi oposarem.

L'esmena 311 és un tema similar: el foment de lectura entre joves. Equival a dir, de forma addicional, que el que pretén el Grup Socialista és modificar o canviar la destinació d'una partida de Presidència, quan aquest tema és obvi que és un tema de Cultura o d'Ensenyament, que tenen les partides adequades.

Esmena 318: una petició del Grup Socialista de revitalització urbanística. Aleshores, evidentment, la Direcció General d'Urbanisme ja disposa d'un programa i del crèdit, des de fa molt de temps, en el qual hi participa l'Incasol i els ajuntaments i que, des de fa anys, vénen realitzant actuacions de renovació urbana en diversos municipis. Molts de vostès, almenys diversos dels nostres diputats són testimonis d'excepció que aquestes coses es vénen realitzant des de fa anys amb les partides de què disposen, i, per tant, no cal incloure-ho en la Llei de pressupostos.

A l'esmena 319, passa el mateix amb el Grup Socialista en el tema de l'habitatge de protecció oficial, que diu que el crèdit d'una determinada partida serà destinat a habitatge de protecció oficial. Aleshores, és clar, això en part és veritat. Ja he explicat abans, quan ho comentàvem amb els representants del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que les actuacions de promoció del sòl residencial de l'Incasol tenen diverses destinacions, entre elles de forma important –ja ho he dit, el 52,6%– per a l'habitatge de protecció pública, però també hi ha un 22,6 per preu taxat i la resta per a altres tipus d'habitatge. Per tant, no es pot admetre que la totalitat de la partida vagi a protecció oficial. Entenem que les de preu taxat també tenen un gran interès i, per tant, no poden ser suprimides.

L'esmena 320 parla de Ciutat Vella, des d'una altra perspectiva, d'una partida concreta, i aleshores, sobre aquesta partida concreta, jo crec que els representants del Grup Socialista ho podrien o potser ho deuen saber, però l'Incasol destina part d'aquesta partida a la construcció dels habitatges en conveni amb una empresa municipal barcelonesa, Procivesa, en la mesura que aquesta... Aquesta potser és una mica la pedra d'ensopec amb tantes administracions municipals, que és el terreny del solar, el terreny del sòl. Procivesa aporta solars i l'Incasol hi construeix.

Abans, quan parlava d'actuacions en barris degradats d'una sèrie de ciutats, m'ha semblat que el Grup d'Iniciativa, en la persona del senyor Farrés, feia alguns senyals facials de desconeixement o..., sí, de desconeixement. Bé, en aquest cas concret, disposo de xifres. Aquesta actuació a Ciutat Vella, doncs, miri, en aquest moment, amb obres..., llistant edificis: el carrer Peu de la Creu, número 48; Basses de Sant Pere, 48; Sant Rafel, 28; Nou de la Rambla, 112, i l'any 94 s'edificarà al carrer Valldonzella, 18, hi haurà cent setze habitatges als carrers Santa Elena, Riereta i Cortines, Portal Nou i passatge de la Pau. Per tant, doncs, em sembla que són xifres ben concretes. Hi insisteixo: si hi ha solar, hi ha edificació.

Una altra esmena, la 321, també del Grup Socialista, demana que la promoció d'habitatges amb règim de lloguer d'una determinada partida d'Incasol sigui del 25%. Bé, aleshores, jo els he de dir que és innecessària aquesta fixació perquè és menys que la realitat, ja que segons el Pla d'habitatge 92-95 de l'Incasol el 40% dels habitatges es dedicaran a règim de lloguer.

Esmena 322, una cosa similar. La mateixa partida demana que un 30%, com a mínim –també del Grup Socialista–, es destini a habitatges de protecció especial, habitatges oficials de règim especial. L'Incasol..., vaig demanar-ne la informació, i em diu que és el 45%. Per tant, amb escreix cobreix la petició del Grup Socialista. En tot cas, tant és el 45 com el 30; com que això ja està programat i previst, no cal incloure-ho com a disposició addicional, enguany, en la Llei de pressupostos.

Esmena 323, una altra esmena del Grup Socialista, que ha defensat el senyor Corbacho, sobre la substitució dels autobusos. Totalment d'acord; ara, el que em diu el Departament és que la Llei fixa un termini de quinze anys, quinze anys per fer aquesta adaptació a les persones amb capacitat disminuïda dels autobusos. Aleshores –i aquí ve la part que potser el senyor Corbacho no hi tindrà consens amb la meva explicació– és que el Departament entén –i el nostre Grup considera que té tota la raó– que la responsabilitat de finançar la transformació correspon al concedent dels serveis; per tant, quan es tracti d'un servei que el concedent sigui un ajuntament, és l'ajuntament qui ha de fer aquest finançament. La Generalitat, per exemple, té previst fer-ho amb els Ferrocarrils de la Generalitat i amb la xarxa de metros, que estem d'acord que és de la Generalitat. Autobusos que siguin concessió d'un ajuntament..., no ho sé, per dir una cosa, l'Ajuntament de l'Hospitalet, ha de ser l'Ajuntament de l'Hospitalet i no el 75% a càrrec de la Generalitat, com demana la disposició addicional.

Passant a l'esmena 324, també del Grup Socialista, el senyor Corbacho ens ha explicat moltes coses; jo no recordo, la veritat, que ens hagi explicat amb detall aquesta esmena, perquè és una esmena molt detallista, perquè parla de totes les línies de metro des de Badalona-centre, la perllongació de la línia 3 fins a Canyelles..., bé, tot un programa d'actuació de la línia de metro. En tot cas, com sap perfectament el senyor Corbacho, hi ha un programa de mínims, del PIT,

que encara no ha estat aprovat per la Comissió del Pla; una vegada que aquest Pla sigui aprovat s'haurà de buscar un conveni de finançament; però, és clar, el problema sempre és la segona part: qui finança? Hem estudiat –és molt important, hi estarem d'acord– l'allargament de totes aquestes línies de metro, aquestes connexions dels Ferrocarrils de la Generalitat, de la Renfe, d'autobusos, etcètera, però, és clar, el cost. Com dic, l'estudi no està acabat, però els indicis, els primers indicis, bastant fiables, que se'm dóna giren a l'entorn dels 100.000 milions de pessetes d'aquest Pla. És clar, aleshores, per via d'una disposició addicional, disposar d'uns compromisos de l'ordre d'uns 100.000 milions de pessetes és molt fort, més perquè ens sembla obvi que en el finançament d'aquest Pla –com ha estat norma fins ara i creiem que ha de ser– un cop aprovat aquest programa la Generalitat, els ajuntaments i l'Estat, les tres parts, han de distribuir-se còngruament les aportacions per fer front a aquest Pla, raó de més, per tant, de no recollir-ho enguany en aquesta partida estrictament en el pressupost de la Generalitat.

Esmena 325; és el tema de tarifació social, i aquí, a diferència del Grup d'Iniciativa, que anava per quanties –demanava que es demanés ampliable–, aquí el que es demana és que la subvenció passi al 50%. En aquests moments, la Generalitat en funció d'un decret, el 193 de l'any 90, finança –si no ho recordo malament– el 20%, i el Departament m'informa que no creu convenient modificar-ho en un sentit d'un increment tan important com per arribar al 50%.

Esmena 326 –anem acabant, senyores i senyors diputats–, l'esmena 326 parla..., torna a sortir el tema, la qüestió dels habitatges de protecció oficial, una partida més o menys paral·lela a les que abans hem discutit, i aquí el que es demana és un mínim del 35% per a les subvencions d'adquisicions d'habitatge de protecció oficial. Ja hem dit quina és la situació en unes altres esmenes; aquí tinc uns elements addicionals de caràcter legislatiu, l'aplicació del Reial decret 1932 de l'any 91, etcètera. Ara, una precisió que em sembla necessària: el problema –ens diuen els tècnics que he consultat, i hi estic d'acord–, el problema d'aquest tipus d'habitatge no és la compra, és la promoció; el problema és la promoció, i no la compra. Per tant no és aquí el camí que s'ha de seguir per estimular la construcció d'aquest tipus d'habitatge.

Esmena 377, esmena 377... Oh, senyors diputats, és que si vostès, tots, haguessin estat aquí durant el debat haurien vist que una sèrie de senyors i senyores diputades les han defensat una per una i amb molt més abrandament que no pas jo, que evidentment ho faig amb la serenitat i cautela que em caracteritza.

L'esmena 377, d'Esquerra Republicana –inevitable–, torna a parlar del tema de la LOGSE, i és d'aquell conjunt d'esmenes que hem lloat la magnífica descripció que ens ha fet de la problemàtica el representant d'aquest Grup Parlamentari, però li hem dit que en aquests moments hi ha el que hi ha i la LOGSE té la situació que té i, per tant, no considerem que hi hagi cap possibilitat d'acceptar-ho, més per com aquí sí que –fixin-se, senyores i senyors diputats– aquí ja no se'ns demana un desplegament, sinó que diu: «En vistes al desplegament...», eh? Si tenen la bondat de llegir-se aquesta esmena, veuran que «per tal d'assolir un efectiu desplegament de la LOGSE, de moment el Departament d'Ensenyament efecturarà una ampliació de l'oferta pública d'ocupació de 2.000 places de docents», o sigui, per començar, 2.000 mestres més; després ja en parlarem.

És clar, aleshores, a part del cost econòmic, evidentment intolerable, que això suposaria, com suposo que sap el senyor Bargalló perquè se n'ha parlat molt, el Departament creu..., amb raó o no, no ho sé, però el Departament creu que en funció de la distribució d'escoles, de l'evolució de la corba demogràfica de casa nostra, que es pot redistribuir els actuals efectius sense necessitat d'ampliar aquests efectius de forma global. En tot cas, quan s'acabi d'aplicar la LOGSE veurem què és el que cal, però, evidentment, a hores d'ara encara vostè no ens ha donat ni el més petit argument per justificar que són 2.000 ensenyants, o 10.000, o 200.

L'esmena 378..., a la 378 Esquerra Republicana baixa del cimal, del cim de la LOGSE per baixar a l'escola d'un poble, del poble d'Albanyà, de l'Alt Empordà. *(Remor de veus.)* Ah, no s'ha defensat? Bé, doncs, quan la defensin ja la contradirem. Em sap greu, perquè jo la tenia apuntada. Bé, de moment els estalviem el torn en contra d'una esmena.

La 380, també d'Esquerra Republicana, el que fa és reproduir una moció del Parlalment de Catalunya. Nosaltres entenem que no cal afegir..., no afegeix res a la força que pugui tenir una moció, una resolució del Parlament de Catalunya, reproduint-la tal qual, literalment, en la Llei de pressupostos.

Entrant, per acabar, en les esmenes de la sèrie 400, tenim l'esmena 426. L'esmena 426, també d'Esquerra Republicana, que aquí és on, des d'aquesta perspectiva, se'ns treu el tema de les situacions d'habitatge caracteritzades pel concepte d'aluminosi, i s'ha parlat del Turó de la Peira, perquè, concretament, aquí es parla exclusivament dels veïns d'aquest barri. L'any passat en vam parlar i, per tant, ara el que voldria afegir és la situació que hi ha en aquest moment. Cadascú, cada Administració té els seus compromisos; el Govern de la Generalitat, com es demana, l'any 84, tan bon punt es disposi del solar del terreny, que crec que és la zona de Fabra i Puig, hi farà 230 habitatges. Ara, el terreny ha d'estar cedit per l'Ajuntament, de la mateixa manera que l'Ajuntament –de Barcelona, s'entén– ja va cedir el solar de les Basses i allà s'hi han edificat 27, o s'hi estan edificant 27 habitatges.

En tot cas, la Comissió de Programació d'Habitatge Públic de Catalunya té programats aquests habitatges per un acord de no fa gaire, del dia 21 de setembre d'enguany. Per tant, així que es disposi –com en el cas anterior s'ha disposat– efectivament del solar, l'Administració de la Generalitat construirà aquests habitatges per suplir els danyats per aquesta «patia» de la construcció que és l'aluminosi.

Esmena 431 –tota la sèrie de 400 és del Grup d'Esquerra Republicana–, l'esmena 431 és sobre construcció..., ah, sí, allò que el senyor Bargalló n'ha fet molta incidència, el tema de les aules prefabricades. Aleshores, la resposta, si ho vol el senyor Bargalló, no és excessivament brillant, però la respota que em dóna el Departament és que les actuacions arquitectòniques que són derivades de la necessitat de substituir edificis prefabricats formen part d'un conjunt d'actuacions més ampli, que inclou tot tipus d'edificació escolar; és una partida molt més àmplia i, per tant, entén que no és adequat ni és útil destriar, engrunar aquesta partida –molt important, per cert– que hi ha per a aquest tipus d'activitats.

L'esmena 433, sobre una sèrie de partides que es facin en consens amb la comunitat educativa, especialment els sindicats... Aquesta sí que s'ha defensat o...? Sí? Molt bé. Aleshores, nosaltres entenem que el consens ha d'existir allà on cal i allà on cal és a l'elaboració del Pla de formació permanent que es va aprovar per unanimitat al Consell Escolar de Catalunya, i no en el moment del control dels crèdits. Aquest és un tema d'execució del Pla que correspon a la Generalitat, evidentment, amb el control del Parlament, i no directament de la comunitat educativa, els sindicats docents, entitats científiques pedagògiques, etcètera.

En tot cas, si vostè, amb tranquil·litat, si vol que comentem el contingut d'aquesta esmena, veurà que té un redactat molt envitricollat, de difícil comprensió. Però, bé, en definitiva, la nostra posició, en qualsevol cas, és negativa.

L'esmena 434 és similar a aquella que he comentat –un xic càusticament– abans, quan parla també de la previsió de desplegament de la LOGSE. Aquí parla del cas de l'educació secundària, que encara va més endarrerida, com ens acusava –i amb raó– el senyor Bargalló, i aquí es conforma amb posar 1.500 ensenyants; per tant, després suposo que jo li pregaré que m'expliqui a títol personal –*off the record*– a veure a què obeeix aquesta diferència entre l'ensenyament primari i el secundari. En tot cas, de totes formes veig que el Departament em diu que com que aquí no es dóna encara aquesta circumstància demogràfica que apuntava abans, sí que hi ha hagut unes necessitats addicionals, i el Departament em manifesta que el present projecte de pressupost recull un augment de 450 places en aquest tipus d'ensenyament. 1.050 de diferència, però, és clar, és una quantia, em sembla, molt respectable.

L'esmena 435 torna a ser el tema de la LOGSE –em sembla que ja n'hem parlat prou– i, finalment –sí, senyores i senyors diputats–, finalment, en aquesta intervenció, l'esmena 346, també és una esmena d'Esquerra Republicana similar a alguna altra –em sembla– d'Iniciativa per Catalunya, de què hem parlat abans, que és un pla de rehabilitació urbanística social i econòmica dels barris més necessitats de les diferents ciutats i pobles catalans. És clar, això vol dir molts diners, i fins i tot Esquerra Republicana, que en una sèrie d'esmenes que ja en tindrem ocasió parlen de milers de milions, aquí no s'han atrevit a donar cap xifra perquè, realment, és una quantia molt important.

En tot cas, com ja explicava abans als nostres contrincants del Grup d'Iniciativa, es fa una feina –aquí se'ns especifica, veig que en aquesta resposta se m'especifica–: des de fa sis anys la Direcció General d'Urbanisme, juntament amb l'Incasol, en col·laboració amb els ajuntaments –com deia abans– estan desplegant un programa d'aquestes característiques, amb una modèstia d'acord amb les necessitats pressupostàries, però en definitiva van en aquesta línia.

Per tot aquest divers i «variopintat» argumentari, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà una resposta negativa a l'adopció de totes les esmenes que han estat contradites ara a l'article 6, i en el seu moment –o ara, si vostè ho prefereix– a aquest conjunt d'esmenes a disposicions addicionals que hem debatut al llarg del final d'aquest matí i d'aquesta tarda.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passarem ara a un torn de votacions. En primer lloc, farem les votacions corresponents a l'article 4.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

El Sr. FUENTES: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí. Vol alguna votació separada? Són les esmenes 15, 21 i 23.

El Sr. FUENTES: 15, 21 i 23?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. FUENTES: Ah, perdó, no, no. No, jo volia demanar votació separada de la 27 i la 28. *(Pausa.)* Perdó, no, no. És l'article 6; sí, sí, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Estem a l'article 4, eh? Doncs, les del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena d'Esquerra Republicana, que és la número 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 4 del text articulat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 4 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

A continuació es vota l'article 5, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 5 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Es passa ara a les votacions de l'article 6. En primer lloc, esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Parlamentari Popular. *(El Sr. Fuentes demana per parlar.)* Sí, el senyor...

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...Fuentes demana votació separada de?

El Sr. FUENTES: 27 i 28.

El Sr. PRESIDENT: 27 i 28, conjuntament?

El Sr. FUENTES: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc es voten 27 i 28, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions.

A continuació es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 6, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 6 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 7, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem, seguidament, al debat de l'article 8. Esmena número 118, del Grup Parlamentari Popular. El senyor Curto i Casadó té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, les esmenes, senyor president, de l'article 8 són quatre, una a cada un dels apartats, que, en realitat podria ser una sola de supressió, les donem per defensades i defensarem, senyor president, les esmenes 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132 i 133.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Que és d'addició de nous articles. I per mediació d'estes vuit esmenes, lo Grup Popular intenta que tots los articles referits a la contractació d'inversions en projectes d'obra, en la disposició de la dubtosa i famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics», i a les activitats docents, intentem, deia, lo Grup Popular, que tots estos articles de pressupostos d'exercicis anteriors apareguin al text articulat de 1994 amb la redacció corresponent i, al mateix temps, desaparegui la disposició final segona, que preveu la vigència de cinc articles de 1992 i de tres articles de 1993.

La primera de les esmenes se refereix a l'article 9 de 1993, que autoritza la contractació directa d'obres fins a un límit de 75 milions de pessetes, i la modificació que proposa el Grup Popular és que este límit no superi los 50 milions de pessetes, en primer lloc perquè estem parlant d'una contractació directa d'obres, la qual quantitat de 50 milions de pessetes ens sembla suficientment important i significativa, i en segon terme per donar compliment al que disposa l'article 37 de la Llei de contractes, de l'Estat, que, per alguna raó, deu fixar un límit de 50 milions de pessetes per a aquest tipus de contractacions directes.

És cert i es pot afirmar per part del Grup de la majoria que el límit de 75 milions de pessetes és el mateix que el de la Llei de pressupostos de 1991, del 92 i del 93, amb un creixement zero respecte de les autoritzacions d'exercicis anteriors. Això és cert, però també és veritat que el límit de 50 milions de pessetes que proposa el Grup Popular no impedeix que qualsevol departament de la Generalitat pugui contractar obres en quantia superior a 50, 75 o 100 milions

de pessetes, d'acord amb la necessitat del moment i d'acord amb la naturalesa del projecte en qüestió.

En tot cas, esta esmena persegueix tres objectius, que, des de la nostra opinió, los considerem fonamentals. Primerament, obtenir un major control dels projectes d'obra i caure o evitar caure en la sistemàtica de la contractació directa; en segon terme, aplicar una major difusió de les condicions de l'obra a executar, independentment del compliment del principi de publicitat i del principi de transparència, i, per últim, l'obligatorietat del Consell Executiu d'informar trimestralment el Parlament de Catalunya sobre aquells projectes d'inversió que, en règim de contractació directa, s'hagin autoritzat en el moment corresponent.

I en lo mateix ordre de comentaris, al text articulat del pressupost de 1994 se mantenen los criteris d'eliminar progressivament –no sabem per què– la referència als contractes d'obra menor, als estudis simplificats, a les reparacions menors, a la supervisió de projectes i al cofinançament dels contractes. Resulta estrany que només en tres exercicis pressupostaris desapareguin articles o, millor dit, desapareguin vuit articles que es mantenen en vigor a través d'una disposició final segona, sobretot perquè en termes generals sempre van tenir estos articles el suport de la majoria de grups parlamentaris, al marge d'esmenes puntuals, que en cap cas mai van desnaturalitzar lo contingut de tot un capítol segon, que preveu, d'acord amb la seva denominació, normes sobre gestió pressupostària i normes sobre despesa pública.

I en ordre al més elemental principi de control i de transparència, val la pena que es consideri, per part del Grup de la majoria, l'oportunitat i la conveniència de retornar al Projecte lo redactat d'estos vuit articles, perquè en moments de crisi econòmica i de competències de mercat agressives, a vegades, diríem, competències de mercat deslleials, resulten inevitables les sospites que generen comentaris de desconfiança, sobretot quan el que estem discutint es refereix fonamentalment a la contractació directa d'obres fins a un límit, des de la nostra opinió, exagerat de 75 milions de pessetes.

En tot cas, volem afirmar que l'aprovació dels pressupostos de qualsevol Govern, l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, constitueix l'acte inicial del Consell Executiu amb uns programes i amb unes prioritats, en este cas per a 1994, que s'han de fonamentar –com no podria ser d'altra manera– en lo principi d'especialitat quantitativa, en lo principi d'especialitat qualitativa i en lo principi d'especialitat temporal.

I deia el senyor Escudé, a tres quarts de sis de la tarda, que els pressupostos s'han fet amb lo cap i no amb lo cor, i nosaltres diem: «I tant! I, a més, amb lo cap ben clar.» Perquè, al marge de la discrepància en la declaració de prioritats o al marge de la discrepància en la utilitat del pressupost per a problemes que de forma tradicional discutim majoria i oposició, apareix també en tota discussió pressupostària i apareix també en tota confecció i elaboració d'un pressupost, apareix lo rigor en les formes, la transparència en les xifres i la serietat en los fets, com a condicions permanents en la conducta política de qualsevol govern i en l'exercici de les seves funcions.

Doncs, bé, com de seguida demostraré –com de seguida demostrarem lo Grup Popular–, a més de prepotència, de vanitat i d'arrogància, denunciats per este portaveu al debat de les esmenes a la totalitat, a més, lo Govern de la Generalitat, ni rigor ni transparència ni serietat en l'administració de diners que són de tots los catalans.

I és així perquè en analitzar la famosa partida, la dubtosa partida d'«Estudis i treballs tècnics», hem pogut constatar que la tècnica legislativa de mantenir la vigència de vuit articles de 1992 i de 1993 sense expressar lo contingut literal del seu redactat al pressupost de 1994 té com a finalitat confondre l'opinió col·lectiva dels ciutadans, té com a motiu despistar els mitjans de comunicació i té com a estratègia desorientar els mateixos diputats en una acció que depassa tots los límits de la vulgaritat, de la inconsistència i de la incapacitat. Mentres el 1993 la partida d'«Estudis i treballs tècnics» va sumar 2.240 milions de pessetes, per a 1994 s'han consignat 1.694 milions de pessetes, amb una reducció substancial de 546 milions de pessetes equivalents al 24%.

I davant d'este fet tan positiu i a la vegada tan insòlit, la pregunta també era tan immediata com evident: serà possible –nos vam preguntar–, serà veritat que al final de tots los debats de pressupostos lo president de la Generalitat i el conseller d'Economia i Finances s'«apreten» lo cinturó d'estes maneres tan «agobiants» incorporant a la vegada mesures de rigor, de consistència i de responsabilitat per a reduir este tipus de despesa corrent improductiva de dubtosa justificació corresponent a «Estudis i treballs tècnics»?

Doncs, ni és possible, ni és veritat; hem descobert que la «patranya» no ha sigut altra cosa que la més infantil de les trampes utilitzades per part d'Economia i Finances com a estratègia d'inducció a l'engany més menyspreable i per perjudicar lo prestigi inqüestionable del Parlament de Catalunya com a acusació singular que formulo públicament. Com que la partida d'«Estudis i treballs tècnics» tots los anys genera crítiques parlamentàries i acusacions a l'Executiu de pèssima administració dels recursos de la Generalitat, al Govern i al Departament responsable no se'ls ha ocorregut altra innocentada que, per compensar la reducció dels 500 milions de pessetes a la partida d'«Estudis i treballs tècnics», incrementen los mateixos 500 milions de pessetes a la partida denominada «Altres despeses diverses» amb un creixement brutal del 76%, en tant que esta partida tots els anys passava més desapercebuda en l'examen i en la crítica habitual dels grups de l'oposició. I encara que la «patranya» no ha colat perquè estos pressupostos no resisteixen una anàlisi i no tenen cap consistència, lo fet resulta més greu encara pel que de burla institucional significa a l'exercici col·lectiu de la nostra responsabilitat parlamentària.

«Altres despeses diverses» del 93, 640 milions de pessetes; «Altres despeses...», del 94, 1.132 milions de pessetes. La distribució per departaments ha sigut curosament dissenyada per evitar la sospita i el control de l'oposició; com di-

ríem a casa nostra: alguns exemples que a continuació exposaré són ni més ni menys que de jutjat de guàrdia. En «Altres despeses diverses», Ensenyament, de 52 milions de pessetes el 93, a 62 milions el 94; Cultura, de 9 milions el 93, a 36 milions el 94; Agricultura, de 50 milions el 93, a 119 milions el 94; Treball, de 10 milions el 93, a 46 milions el 94; Justícia, d'1 milió en «Altres despeses...» el 93, a 147 milions el 94; Comerç, Consum i Turisme, d'1 milió el 93, a 23 milions el 94; Benestar Social, de 66 milions el 93, a 108 milions el 94 –este no podia faltar–, i Economia i Finances, «Altres despeses...» de 2 milions el 93, a 28 milions el 94.

Què són «Altres despeses diverses» per 1.132 milions de pessetes? tes Què són «Estudis i treballs tècnics» per 1.694 milions de pessetes? Està en disposició lo Govern, lo conseller, qui sigui en este moment, d'exhibir davant del Parlament de Catalunya l'escandall d'estes partides a què corresponen en la consignació pressupostària? Podria, per exemple, si estigués aquí, lo conseller de Justícia justificar quins «Estudis i treballs tècnics» emparen 443 milions de pessetes corresponents al seu Departament?

Tantes vegades com sigui necessari recordarem que les paraules del consell d'Economia i Finances relatives a reduir lo 20% de la despesa corrent només van ser promeses incomplertes que, a més de debilitar la seva pròpia credibilitat, «pringuen» de descrèdit tota la classe política i estimulen lo creixent distanciament entre los poders públics i la mateixa societat.

Que l'economia catalana creix: lo pressupost augmenta; que l'economia catalana no creix: lo pressupost augmenta; que l'economia catalana es manté: lo pressupost augmenta. És a dir, l'única política que tots los anys –política econòmica i política pressupostària– té el Consell Executiu és aquella que es desenrotlla al marge de la realitat econòmica de Catalunya. La norma és sempre invariable: créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar.

Què se n'ha fet –preguntem nosaltres– d'aquelles manifestacions tan fantàstiques del president de la Generalitat, referides al fet que tots hem gastat per damunt de les nostres possibilitats, concretades en la demanda de lucidesa personal i proclamant –lo president– conductes i actituds d'exigència moral? Que el president de la Generalitat apliqui el conte als seus pressupostos i al seu Govern perquè en esta partida d'«Estudis i treballs tècnics» l'evidència lamentable de la trampa i la crua realitat de les xifres sentencien que més que integritat i rectitud lo que apareix és turpitud i confusió, i més que actituds d'exigència moral lo que procedeix és clarividència crítica i acatament a les normes de transparència i de pulcritud.

L'article 14 del pressupost del 92, en vigor al pressupost de 1994, assenyala molt clarament que fins a 3 milions de pessetes se manté la lliure disposició de la partida d'«Estudis i treballs tècnics» per part de qualsevol conseller sense cap aprovació prèvia, sense cap control anterior i sense cap autorització inicial. Per això i amb l'objectiu d'evitar la trampa i la picaresca de fraccionar la disposició de tres en tres milions de pessetes lo Grup Popular insistim un any més en lo nostre criteri de domini pressupostari que vingui a resoldre esta situació de sospita i de desconfiança que generen este tipus d'actuacions.

Lo que passa és que el Govern de la Generalitat, en estos pressupostos sobretot, a més d'aplicar la llei de l'embut, és víctima de les seves contradiccions més insolidàries. Mentre a la partida d'«Estudis i treballs tècnics» lo Consell Executiu, a través del seu text articulat, no admet la impossibilitat i la prohibició de la utilització fraccionada, als de fora de casa, als contractistes, los aplica esta mesura amb tota consistència, amb tota la intenció i amb tota intransigència. I és així perquè l'article 10 de 1993, en vigor el 1994, referit als expedients simplificats per a contractes d'obra, expressa literalment que en cap cas lo contractista no pot fraccionar la contractació amb l'objectiu de disminuir la quantia del contracte amb l'objecte –diu– d'eludir la tramitació de l'expedient ordinari. Doncs, bé, exactament lo que el text articulat exigeix a les empreses constructores per evitar la picaresca, exactament ho demanem per al Govern en relació també amb la piecaresca i en relació amb el clientelisme més desconsiderat i en relació amb l'elemental principi d'igualtat.

Amb estos antecedents denunciats aquí, la bona vida, lo tirar de veta i la mesura de l'abundància per al president i per al Consell Executiu, i el cinturó «apretat» per a les empreses, per a les famílies i per als treballadors. Lo lamentable de la trampa que els hem descobert és la constatació que en lloc de ser el Govern qui domina l'Administració, és la inèrcia aviciada de l'Administració la que domina i controla el Govern. I l'espiral de debilitat a què han sucumbit representa i representarà en lo futur un impediment per a reprimir i per a dominar esta situació sense caure en la temeritat. La «patranya» utilitzada és una ofensa i un insult a la intel·ligència de Catalunya en lo seu conjunt i la *faena* que nos han fet és una acció premeditada d'irresponsabilitat política i personal, des de la nostra opinió, especialment injustificable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto i Casadó. Esmena 119, del Grup...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, perdó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Si em permetés fer el torn en contra, ja que les esmenes a l'article 8 el senyor Curto les ha donades per defensades i, per tant, com que evidentment és un tema que ja ve d'anys i el senyor Curto coneix els nostres arguments com nosaltres coneixem els seus, crec que no interferiríem que ara pogués fer el torn en contra de la resta d'esmenes que ha defensat el senyor Curto, i després, les d'Iniciativa a l'article 8, que, segons paraules del senyor Curto, no tenen res a veure amb aquest conjunt d'esmenes. Ara, si el Grup d'Iniciativa vol defensar aquestes, no hi ha inconvenient. *(Pausa.)* Ah!, molt bé, molt bé. Doncs, com vulgui el senyor Fuentes. Si el senyor Fuentes vol fer-ho...

El Sr. PRESIDENT: Faci el torn en contra, no?

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs, no faré el torn en contra de les esmenes parelles, de la 118 a la 124, perquè són paral·le-

les a les que després debatrem amb el senyor Fuentes –m'ho imagino–, que són les esmenes a l'article 8. Però sí la resta d'esmenes que ha defensat el senyor Curto, de la 126 endavant, que és l'ampliació del text articulat amb una pila d'articles nous.

El senyor Curto ha parlat del jutjat de guàrdia sobre unes xifres; jo diria que si, senyor Curto, amb la serenitat que el caracteritza *fora* de l'hemecicle, repassa el que ha dit, veurà que probablement el jutjat de guàrdia s'hauria d'aplicar a altres consideracions i no a aquestes xifres; xifres que, per altra banda, al debat en comissió, tothom qui va presentar esmenes a aquest tipus de partides va rebre les explicacions corresponents i, en el debat que encara ens espera, feixuc, de les esmenes de totalitat dels departaments i organismes autònoms, hi haurà ocasió, tant per part dels grups de l'oposició com dels meus companys defensant els projectes de pressupostos de cada departament i organismes autònoms, de debatre aquest tema i tots els altres temes.

Per tant, i és clar, al nostre Parlament –i d'això n'estic molt orgullós–, a diferència d'altres parlaments, no ens impressiona cap llenguatge del tipus que s'ha utilitzat; és un parlament fred, nòrdic, cerebral i jo n'estic molt satisfet; potser en altres, en altres hemicicles, intervencions com la que ha fet el senyor Curto haurien provocat un aldarull; aquí, doncs, hi estem acostumats tots, ens coneixem tots, sabem l'estil de cadascú i no ens immutem.

Per això, doncs, senzillament, senyor Curto, dir-li que vostè, en definitiva, el que fa a través d'aquesta sèrie d'esmenes, de la 126 a la 133, és, aparentment –aparentment–, restablir uns articles que havien existit en els projectes de llei de pressupostos anteriors, i per això després, al seu moment, té vostè una esmena de supressió de la disposició final segona, perquè, en definitiva, tot això que diu vostè està recollit en la Llei a través de la seva convalidació en la disposició final segona que, a més, «si m'apura» diré que és un criteri jurisprudencialment ben assentat que les disposicions pressupostàries que no tenen directament un període de vigència temporal determinat, mentre no es deroguin expressament, encara que no es recullin més en els exercicis pressupostaris següents, en la llei pressupostària corresponent, continuen en peu.

Però, bé, no cal aquesta discussió, que em sembla que un any vam tenir, perquè enguany, com l'any 93, hi ha una disposició final que especifica quins articles es recullen. Ara el tema no és aquest, senyor Curto; el tema, a part, doncs, de donar peu a les manifestacions, que jo entenc extemporànies, que vostè ha fet en gran part..., però vostè aquí el que fa no és restablir, vostè el que fa no és restablir els articles corresponents de contractació directa d'inversions, de contractes menors, d'expedients simplificats, etcètera, que hi havia, sinó que vostè els modifica quan li convé i això tampoc ens ho ha explicat. Per tant, vostè no vol tornar al passat, sinó que vostè el que vol és tornar al passsat de la manera que vostè considera que és adequada.

Aleshores, doncs, és clar, jo li haig de dir que la disposició final segona la manté, però discrepo de vostè, a part de la mecànica, de la instrumentació de la idea, en el fet que en l'esmena 126 vostè rebaixa a 50 milions els 75 milions que preveu. Des del punt de vista que la Llei de contractació és de l'any 90, entenem que no és gens desgavellat aquest increment de distribució de quantitat que ja es va fer l'any passat i que per això es manté.

En l'esmena 127 passa exactament el mateix; vostè rebaixa d'1 milió de pessetes a 500.000 pessetes. Parla d'un mínim de dues ofertes. És clar, hi ha moltes activitats que sí que pot ser raonable, però per anar a buscar una llibreta per a una necessitat de fer uns apuntaments en una reunió, doncs, anar a portar una oferta de dues papereries em sembla un xic excessiu.

A l'esmena 128, vostès aquí el que fan és afegir un apartat nou, que no existia, que no ha existit mai, que nosaltres entenem que, precisament perquè es tracta d'expedients simplificats introdueix unes complexitats que són totalment contradictòries amb el caràcter de simplificació de l'expedient. Per altra banda, en el llarg text d'aquest article 9, que –hi insisteixo– queda salvat per la disposició final segona quant a la seva vigència, doncs, hi dóna prou garanties perquè no sigui necessari afegir-ne més. Si fos així, ja no caldria dir-ne expedient simplificat.

A l'esmena 129, si no és error meu, aquí sí que no hi ha modificació; a la 130, tampoc; a la 131, tampoc, i a la 132, aquí sí que, doncs, hi han unes modificacions que nosaltres entenem que el redactat que manté la disposició final segona és, aquell, correcte, i totes aquestes consideracions que a vostè li mereixen aquest tipus d'activitats, doncs, a nosaltres no ens les mereixen, i per això votarem, en el seu moment, en contra d'aquest afegitó d'una sèrie d'esmenes, perquè, en definitiva –hi insisteixo–, la part substancial i la que entenem correcta de totes elles estan vigents a través de la seva recollida en la disposició final segona.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Sí, el senyor Fuentes, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per defensar les esmenes a l'article 8.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Jo, si m'ho permet, defensaré les esmenes de l'article 8 i també les esmenes 134, 135 i 467, que són del 8 bis i el 8 ter, i també l'última, que fa referència a la disposició final segona, que nosaltres pretenem modificar, perquè entenc que aquestes tres esmenes van íntimament relacionades.

Jo crec que aquí ens trobem, almenys inicialment, davant d'un problema d'aplicació de determinada tècnica jurídica, però, és clar, a la tècnica jurídica no és una qüestió neutra la que s'utilitza, perquè aquí s'ha parlat de transparència, de coherència, de rigor, i jo crec que l'article 8, precisament, i els aspectes que en pressupostos anteriors anaven a l'article 9 i següents i que ara no s'inclouen en els pressupostos i que s'utilitza la via de la remissió a aquests pressupostos anteriors del 92 i del 93 per deixar-los vigents, demostren precisament aquesta contradicció. Perquè nosaltres entenem que en l'article 8, relatiu als crèdits autoritzats a favor de les entitats autònomes, es cau precisament a reiterar conceptes

que des del nostre punt de vista són absolutament innecessaris.

L'article 8, com és conegut, té quatre apartats, i el primer d'aquests apartats diu, ni més ni menys, que l'import dels crèdits pressupostaris destinats a transferències corrents a favor de les entitats autònomes s'ha d'ajustar de manera que la liquidació dels pressupostos al 31 de desembre sigui equilibrada. Això ja està en la Llei i, per tant, això no cal dir-ho; com tampoc cal establir que s'ha d'incloure l'import de les obligacions reconegudes per operacions corrents, com diu l'apartat segon, perquè tot això és obvi. En canvi, aquestes obvietats es posen, s'inclouen en els pressupostos, i després, en canvi, s'utilitza la via de la remissió a pressupostos anteriors i no s'inclouen en aquests pressupostos. Jo crec que això posa en evidència aquesta contradicció flagrant entre la tècnica jurídica que s'utilitza en un article i que s'utilitza immediatament després. Hi insisteixo: això es fa per alguna cosa.

No diguem ja l'apartat tercer de l'article vuitè, que parla del lliurament de fons amb accés. Home, el lliurament de fons amb accés recollit en els pressupostos amb aquesta característica és tant com reconèixer que necessàriament hi haurà una mala gestió i, per tant, nosaltres no podem acceptar que tot això estigui en aquest article vuitè.

Quant a l'apartat quart, demanem que, com a mínim, de tot això se'n doni compte trimestralment al Parlament.

I passo als articles que nosaltres hem intentat, intentem afegir en les nostres esmenes. Nosaltres pensem..., i no discutim que des del punt de vista de tècniques jurídiques sigui acceptable el que fa al Govern, és a dir, la remissió; i fins i tot sense remissió a pressupostos anteriors, se'n podria considerar la vigència, però és indubtable –és indubtable– que per a un adequat control parlamentari, per a una transparència dels elements que contenen el pressupost, si moltes d'aquestes formulacions són innecessàries, sí que són absolutament imprescindibles tots aquells conceptes que introdueixen elements de discrecionalitat en la gestió pública, com són precisament tots aquests apartats que nosaltres pretenem introduir-hi, i que he de dir que el Grup Popular encara n'hi ha introduït més. Jo crec que hi haurien d'estar tots efectivament introduïts. Nosaltres vam introduir aquí, o intentar introduir-hi, els que ens semblaven més imprescindibles, com és la contractació directa d'obres. Nosaltres insistim també..., és evident que no ens limitem a reproduir la norma de pressupostos anteriors, sinó que nosaltres pensem que ha de ser amb el límit dels 50 milions de pessetes i que també trimestralment se n'ha de donar compte al Parlament.

Efectivament, no es tracta purament i simplement d'una remissió; com tampoc el que nosaltres assenyalem en la següent esmena, que aquesta sí que és la d'introducció dels estudis i dictàmens *aquí*; perquè, efectivament, està en els pressupostos anteriors, però nosaltres pensem que s'ha de recollir aquí.

He de dir que nosaltres també, en la nostra esmena de supressió a la disposició final segona, suprimim els contractes d'obres de reparacions menors, de quanties superiors a sis milions i inferiors a deu milions; no és que suprimim els contractes: suprimim la via ràpida, simplificada, que pot tenir elements de discrecionalitat, que el Govern fa per la seva remissió.

Per tant, el que nosaltres hem pretès amb aquestes esmenes és que això que el senyor Escudé ens ha explicat avui reiteradament del rigor d'aquests elements que caracteritzen els pressupostos, fins i tot des del punt de vista de tècnica jurídica, es doni amb aquest redactat i que, per tant, aquesta coherència en els instruments de què es dota el pressupost per a la seva execució, per a la seva aplicació, perquè el Govern el proper any el pugui tirar endavant, siguin coherents amb aquestes grans formulacions que, *urbi et orbi*, el senyor Escudé ens ha plantejat aquesta tarda.

Per tant, jo espero que aquestes esmenes s'acceptaran, perquè, en definitiva, el que pretenen és només continuar amb aquesta línia de coherència que tant se'ns ha plantejat avui.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, el conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Fuentes a l'article 8. A l'article 8, com deia abans el senyor Curto, les esmenes del Grup d'Iniciativa com les esmenes del Grup Popular –com deia el senyor Curto, hi insisteixo– es podien resumir amb una de sola: supressió de l'article, eh?, perquè el que fan és suprimir apartat per apartat; així dóna la sensació de major oposició, però, en definitiva, el que pretenen és eliminar la totalitat de l'article.

Aquest és un tema que fa una sèrie d'anys que venim discutint, i, aleshores, el nostre punt de vista continua essent òbviament contrari a la supressió d'aquest article, perquè l'entenem necessari; l'entenem necessari perquè, si no hi fos, es podria donar la incongruència que existís, d'una banda, un superàvit comptable de tots aquests organismes, i, per altra banda, existís addicionalment la concessió d'unes subvencions d'explotació d'aquestes mateixes empreses. Això entenem que és una incongruència i que s'ha de salvar, i la manera de salvar-la és permetre aquesta compensació. Per tant, la finalitat no és altra, evidentment, que la de reequilibrar el corresponent pressupost. Al mateix temps permet –hi insisteixo– reduir la despesa de la Generalitat, perquè, si no es pogués fer aquesta, diguem-ne, compensació comptable, aleshores donaria això que –podria donar-se aquest cas–, sortint aparentment un dèficit, que s'hagués de cobrir a través d'una subvenció addicional, i, aleshores, amb la regulació que es demana, que es regula en aquest article, doncs, això podria ser solucionat.

En definitiva, a l'apartat segon..., de fet el tema important és a l'apartat primer i, en certa manera, a l'apartat quart, pel que fa referència a un tipus d'entitats, concretament les societats el capital de les quals pertanyi íntegrament a la Generalitat i a les entitats autònomes i als ens de dret públic que tenen naturalesa de subvenció d'explotació: aquí només

fa que transmetre, traspassar a aquest tipus d'empreses el que en el punt primer fa referència a les entitats autònomes i a les empreses públiques de la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana. L'apartat segon i l'apartat tercer el que fan és explicar, per evitar abusos, per evitar desviacions, definir quins són aquests conceptes i com, mecànicament, es fa aquest reequilibrament.

Per tant, doncs, nosaltres, com en els exercicis anteriors, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes.

Finalment, hi ha l'esmena 125, que, com deia el senyor Fuentes, pretén donar comptes trimestralment a la Comissió del Parlament. Això, jo recordaré –aquest any no ho hem fet gaire, perquè anys anteriors hi havia moltes esmenes en aquest sentit–, doncs, que trimestralment, d'acord amb l'article 83 de la Llei de finances públiques, ja hi ha la remissió trimestral. M'agradaria veure exactament quin estudi, quina anàlisi provoca en els portaveus econòmics dels diversos grups, però, en definitiva, trimestralment arriba un valuosíssim i voluminós treball de rendició de comptes de l'activitat econòmico-comptable de la Generalitat. Entenem que amb això seria suficient i, en tot cas, a través del mecanisme de l'article 13 o el mecanisme de la pregunta o de la interpel·lació, etcètera, tots els diputats, tots els grups podem obtenir específicament aquella informació complementària que vulguem.

Pel que fa referència a les esmenes 134 i 135, m'excuso amb el senyor Fuentes perquè no me n'havia adonat: efectivament, hi ha un paral·lelisme amb les esmenes del Grup Popular; el que..., vostès es limiten a dos articles i, per tant, per això entenc que, encertadament, en la disposició final segona eliminen els articles que hi fan referència, i, per tant, hi ha un equilibri. Vostès accepten que no s'especifiqui directament els articles de pressupostos anteriors, que no són aquests dos. Però, bé, en definitiva, constitueixen un cost.

Quant a l'esmena 135, l'argumentació és la mateixa que hem dit al senyor Curto i, evidentment, també la de la 134, perquè, com apuntava el senyor Roc Fuentes –ell ha reconegut que, realment, és així–, no es limiten a transcriure l'article corresponent de la Llei pressupostària anterior, sinó –com també fèiem amb esmenes en aquella época– que pretenen rebaixar-ho de 75 milions, d'aquest tipus de contractació, a 50.

I pels mateixos arguments que he donat al senyor Curto, doncs, nosaltres ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes i, evidentment, en el seu moment, a l'esmena 468, que és conseqüència lògica d'aquestes dues esmenes que ha defensat suara el senyor Fuentes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 9, esmena 136, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, i esmena 142, també.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO I CASADÓ: L'apartat segon d'este article 9 intenta establir..., parla de criteris de publicitat, de concurrència i d'objectivitat. Però este article també diu que estos criteris de publicitat i de concurrència i d'objectivitat només s'aplicaran –l'apartat segon– quan la subvenció se destini a col·lectius de beneficiaris potencials, generals o indeterminats. Això és el que diu l'article 9, apartat segon. Amb paraules més clares i des de la nostra interpretació, en totes les subvencions que no afectin col·lectius de beneficiaris potencials no serà necessari cap criteri de publicitat, de concurrència i d'objectivitat. Bé, doncs nosaltres diem que totes les subvencions que pugui concedir la Generalitat, siguin beneficiaris potencials o no, siguin generals o individuals, siguin determinats o indeterminats, totes les subvencions s'han de concedir amb criteris de publicitat, de concurrència i d'objectivitat i, millor encara, aplicant, si és possible, lo principi de justícia, lo principi d'igualtat i lo principi de participació.

Ja està prou deteriorada –i, a més, és així, i l'olor del carrer no enganya– la solvència del Consell Executiu en matèria de subvencions –la polèmica que ha generat és extraordinària– que només falta que, a damunt d'això, los grups de l'oposició nos deixéssim –si es pot dir– «colar este gol» i poder afirmar qui li convingui, amb tota naturalitat, que la política de subvencions del Govern de la Generalitat se fonamenta i descansa en lo principi de la unanimitat en la complicitat.

L'esmena de modificació a l'apartat quart pretén que els criteris d'excepcionalitat siguin determinats pel Govern i no pel conseller corresponent, precisament per la seva naturalesa d'excepcional. La concessió de subvencions sempre serà objecte de polèmica, encara que aparegui un article que en apariència o en intenció o en bona voluntat pugui controlar les ajudes amb càrrec als pressupostos de la Generalitat. Tal i com està redactat este article, un conseller pot concedir subvencions de fins a 50 milions de pessetes, en tant que l'acord del Govern només es necessari a partir d'esta quantitat. Los últims esdeveniments en relació amb la política de subvencions i los antecedents més anteriors a situacions econòmiques i financeres obliguen a un major control per part del Consell Executiu, a un major control per part, també, del Parlament. No es tracta de controlar el beneficiari de la subvenció, tal i com preveu l'article 10 del pressupost del 93, aplicat al 94, sinó que es tracta d'exercitar l'autocontrol en cada un dels responsables a l'hora de concedir subvencions, en un acte de transparència que va més enllà de si la petició reuneix o no reuneix totes les condicions establertes per este article.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, per defensar l'esmena 137 i següents a aquest article 9, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, a nosaltres no ens satisfà aquest article ni els següents, que parlen del règim per a la concessió de les subvencions, i no ens satisfan perquè pensem que la regulació de les subvencions no hauria de ser aquesta. Nosaltres pensem que hauria d'existir una llei que fes efectius els principis de publicitat, de concurrència i

d'objectivitat que aquí assenyalen i que crec que, en principi –en principi–, tots els hem subscrit, però que, a l'hora de la veritat, nosaltres pensem que en la seva aplicació estem lluny d'aquests principis.

Per tant, les esmenes que nosaltres presentem aquí no són plenament satisfactòries pel que nosaltres voldríem –hi insisteixo–, perquè pensem que és insuficient aquesta regulació en els pressupostos.

Dit això, de tota manera –i, naturalment, ens trobem en el tràmit de discussió de l'articulat i de les seves esmenes i, per tant, de discussió d'aquests articles i de les esmenes que hem presentat–, hem de dir que, com a mínim, sí que pensem que és imprescindible que amb aquests instruments una mica migrats de què ens dotem, intentem que es compleixin al màxim aquests pressupostos, que es compleixin al màxim aquests principis i ja comença –tal com s'ha dit– que, el punt segon de l'article novè, ja comença marcant clares excepcions a l'aplicació dels principis de publicitat, de concurrència i d'objectivitat.

Per tant, ens sembla que és absolutament imprescindible que això ho modifiquem i que aquests principis els apliquem amb caràcter general. I nosaltres volem que s'apliquin amb caràcter general en tots i cadascun dels casos.

Alhora també considerem nosaltres que s'atorguen facultats discrecionals excessives al conseller per a la concessió de subvencions. Nosaltres volem eliminar aquesta discrecionalitat i suprimim, per tant, l'apartat que permet aquesta concessió per a subvencions innominades o genèriques.

Alternativament, hem presentat una esmena menys ambiciosa, que és la que pretén que, en tot cas, es redueixi a 25 milions de pessetes el límit de 50 en què és necessària l'autorització del Govern. És a dir que les facultats del conseller les reduïm; com a mínim, que no puguin ser subvencions de més de 25 milions de pessetes.

També, en relació amb l'esmena 146, nosaltres pensem que un dels elements fonamentals perquè es compleixin aquests principis quant a les subvencions és la publicitat, és el coneixement, i per això demanem que totes –totes– les subvencions, i no exclusivament les que assenyala el text que han de ser les concedides a l'empara del punt 4, és a dir unes subvencions determinades, sinó que el conjunt de les subvencions s'hagi de publicar.

Finalment, en l'apartat sisè, nosaltres hem presentat una esmena de supressió del requisit –aquesta esmena que ja hem presentat altres anys– de no tenir deutes amb la Generalitat de més d'un milió de pessetes, que és evident que pot afectar els ajuntaments i pot afectar els particulars. He de dir, i ho dic molt sincerament, que crec que l'esmena socialista és més adequada que la nostra, perquè el nostre objectiu és, precisament, que això no s'apliqui als ajuntaments. I pensem que no és just que s'apliqui als ajuntaments perquè la llei s'ha d'aplicar per a tothom, i si ningú pot constrenyir la Generalitat a complir els seus compromisos, les seves obligacions i els seus deutes amb els ajuntaments, no és just que intentem nosaltres per aquesta via constrenyir els ajuntaments i condicionar-los.

Per tant, la nostra esmena té aquest objectiu; celebraríem que s'acceptés l'esmena del Grup Socialista i, si fos així, nosaltres retiraríem tranquil·lament la nostra.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Socialista, per defensar les esmenes a l'article 9, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia, si no hi té inconvenient, les esmenes 138, 140, 144, 145, 150, 151, 154 i 155, que són totes elles relatives a la qüestió de l'article 9, del tema de subvencions.

El Sr. PRESIDENT: I amb la 148, què passa?

La Sra. MARTÍ I CONILL: La 148? Un moment. *(Pausa.)* Crec que està defensada, senyor president. Ha estat defensada; aquesta és l'esmena a la qual feia referència el diputat d'Iniciativa, que ja ha estat defensada, per això.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, donada per defensada. Molt bé. Senyor president, espero, en la defensa d'aquest conjunt d'esmenes, disposar de més sort de la que he tingut en la defensa de l'esmena anterior, respecte als temes de capitalitat, que no he rebut cap mena de resposta per part del Govern, però, en qualsevol cas, no ho considero un fet despectiu sinó, ben al contrari, un fet afalagador, perquè suposo que és que el Govern no té cap mena d'argument per desmuntar la defensa que he fet d'aquesta esmena.

I també m'agradaria dir al senyor Escudé, perquè estic una mica al·lucinada –diríem–, dues qüestions: ha tractat abans la senyora Mayol que no volia desvetllar la seva ira, i al senyor Curto i a mi ens ha dit que teníem obsessions respecte a determinats articles. A mi m'agradaria que el senyor Escudé –i li ho dic amb tota cordialitat– millorés, si pot, el seu llenguatge, perquè pot arribar a ser ofensiu, perquè no crec que la senyora Mayol tingui ires ni el senyor Curto ni jo tinguem obsessions. I, per tant, em sembla que caldria una millor cura en el llenguatge. I també el que no m'ha agradat gens –i prefereixo, senyor president, que em permeti dir-ho– és que el senyor Escudé ha interpretat...

El Sr. PRESIDENT: Mentre no usurpi les meves funcions, endavant. *(Rialles.)*

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, gràcies, senyor president. He intentat entendre que ha com amenaçat la cambra dient: «Que sigui l'últim any que el Grup Socialista faci això!» I jo li voldria dir al senyor Escudé que el Parlament de Catalunya no és una escola, sinó que és el Parlament de Catalunya. I el Grup Socialista i els altres grups suposo que farem el que reglamentàriament sigui possible i avinent.

Aquest conjunt d'esmenes que he agrupat respecte al tema de les subvencions són ja tradicionals en el Grup Socialista i són relatives a aquesta qüestió i pretenen acotar la possibilitat de la discrecionalitat que es reserva el Govern; una discrecionalitat que nosaltres interpretem i creiem que és molt llaminera i que, al nostre entendre, s'instal·la perfectament en aquest article. I per què? Perquè nosaltres creiem que és molt millor governar en base a projectes i a progra-

mes concrets i no pas en base a política de subvencions que cada vegada el Govern de Convergència i Unió estén més; perquè volem corregir aquest ànim subvencionador del Govern de Convergència i Unió i sobretot d'alguna de les conselleries que més utilitza aquest aspecte com a arma política sense cap mena d'escrúpol. Es poden subvencionar –n'estem segurs i convençuts– causes justes i resoldre, evidentment, problemàtiques concretes, però també es poden fer servir les subvencions per acontentar amics o conquistar els que no ho són tant; i llavors, si passa això, el sistema, senyor president, es converteix en un sistema pervers.

Un govern que usa i abusa –com hem vist any rere any– del sistema de subvencions i que reparteix, de vegades i en part, els diners públics a cops de talonari, nosaltres pensem que es posa a la capçalera d'un torrent que es pot engolir el mateix Govern, a la llarga, perquè totes les dependències considerem que són dolentes.

Estem convençuts que la solidaritat i la justícia social es fan sempre en base a projectes concrets i mai en base a una política de la repartidora. Sembla, fins i tot, que, a partir d'ara, es subvencionaran fets que abans no passaven, es subvencionaran projectes o fets o entitats que demostrin que el seu projecte pot ser o és més catalanista, més cívic o més nacionalista que un altre. Què serà, per tant, per posar un exemple, més subvencionable? Un grup sardanista o una penya extremenya que fa un concurs de sevillanes, o bé una penya del Barça o de l'Espanyol, que faci una festa? Amb quin petricó mesurarem tot això? Ens agradaria que el Govern ens ho expliqués: quin petricó utilitzarà per mesurar el més catalanisme, el més civisme, i el més nacionalisme? Nosaltres no ho sabem i ens agradaria que, ara que estem discutint la política dels pressupostos del Govern de la Generalitat, se'ns expliqués quina és la mesura que es farà servir.

L'esmena número 138 és una esmena de supressió de l'apartat 2 –ja hi ha fet referència abans el diputat del Grup d'Iniciativa–; nosaltres volem que se suprimeixi aquest apartat, perquè creiem que totes –totes– les subvencions s'han de concedir sempre amb criteris de publicitat i concurrència. Per això nosaltres demanem la supressió d'aquest apartat, perquè no hi pot haver possibilitat de concedir una subvenció sense que s'utilitzi la publicitat i la concurrència pública.

L'esmena número 140 també és una esmena de supressió de l'apartat 4, perquè, aquesta esmena, ja hem dit i no ens cansarem de reiterar-ho que quan un legislador ha d'utilitzar la paraula «excepcionalment» i a sobre comença a redactar l'article amb la paraula «excepcionalment» és un mal legislador. No es pot mai començar un article d'una llei dient «excepcionalment». Per tant, aquest apartat creiem que s'ha de suprimir. No són admissibles les excepcionalitats però, a més a més, vull fer ressaltar a la cambra que jurídicament és una expressió de mal legislador utilitzar aquest concepte.

Aquesta esmena està lligada amb l'esmena número 144, que nosaltres pensem que si hi hagués d'haver alguna excepcionalitat per si no prosperés l'esmena número 140, que pensem que pot arribar a prosperar, només pensem que seria admissible la possibilitat d'introduir com un apartat especial el fet de, l'excepcionalitat, considerar-la en el cas d'algun esdeveniment imprevisible. Només un esdeveniment imprevisible, que no voldria aquí posar cap exemple, però suposo que molts en tenen, les senyores diputades i els senyors diputats en tenen alguns a la ment, suposo que per a aquests casos es podria explicitar.

L'esmena número 145 és també una esmena que el que pretén és que la publicació trimestral de les subvencions que atorguen els diferents departaments vagi acompanyada d'assenyalar quina és l'entitat beneficiada, quina és la quantitat concedida i quina és la finalitat de la subvenció. Sembla que és una esmena bastant correcta i que intenta només portar més informació, doncs, als usuaris i als administrats.

L'esmena número 150 és una esmena d'addició, que és que aquesta informació, la informació de les concessions de subvencions, es trameti als consells comarcals i als ajuntaments per evitar, si pot passar, les duplicitats en ajudes. Sembla que també això s'hauria d'emmarcar dins l'àmbit de la col·laboració institucional.

I l'esmena número 151, també d'addició, que és que s'exigirà o es demanarà a les empreses o a les entitats a les quals se'ls concedeixi una subvenció que compleixin la quota reservada a la integració social de minusvàlids en les seves plantilles. Això no és més que complir una de les lleis d'aquest Parlament que, evidentment, obliga a tothom i, per tant, les empreses que reben subvencions, també.

L'esmena número 154 és una esmena de modificació. Nosaltres creiem que s'hauria d'eliminar o modificar la part que «les quantitats percebudes són improcedents per alguna raó». Jo crec que això, lingüísticament, també té un mal redactat –nosaltres ho creiem–, perquè no hi poden haver quantitats percebudes improcedents, perquè, si no, vol dir que la subvenció s'ha atorgat malament. En tot cas, el que hi ha és que..., el que pot passar és que les quantitats siguin destinades a finalitats diferents. Per tant, nosaltres pensem que el redactat de la nostra esmena millora molt l'objectiu del que es pretén explicar en aquest article perquè –ho repeteixo– jo crec que no hi ha –o creiem nosaltres– quantitats percebudes improcedentment sinó quantitats destinades a finalitats diferents de les que la subvenció ha atorgat.

I, finalment, l'esmena número 155, que és una esmena de supressió relativa a la devolució dels interessos. Sembla exagerat demanar a alguna entitat que hagi rebut una subvenció i no l'hagi aplicat, per les raons que sigui, correctament..., sembla correcte demanar-li la devolució, però sembla exagerat demanar-li el reintegrament d'interessos, sobretot tenint en compte els problemes existents actualment de liquidació i de liquiditat que tenen el Govern de la Generalitat i les administracions públiques en general, i perquè el que passa, realment, de veritat és que moltes entitats el que reben són les subvencions i les ajudes que se'ls havien promès, molt tard. Per tant, si alguna ha fet algun mal ús o un ús indegut d'una subvenció, el que creiem que és oportú és recuperar l'import, però ens sembla exagerat reclamar la devolució d'interessos.

Amb tot això, senyor president, donem per defensades aquest conjunt d'esmenes relatives a l'article de les subvencions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra de les esmenes que s'han defensat a l'article 9 i no faré el torn en contra de l'esmena 154 i la 155, que ha acabat finalment defensant la senyora Martí, perquè correspon a l'article 10, en què hi han esmenes d'altres grups similars, i ja faré el torn en contra conjuntament en aquell moment, si m'ho permetés.

Aquest article 9, que tenia una altra numeració –em sembla que era el 8–, és un dels temes centrals de debat en els darrers anys en la llei pressupostària. La Llei de pressupostos ha arribat –al nostre entendre, evidentment– a un nivell de qualitat suficientment elevada perquè sigui difícil, sigui poc apropiat fer-hi gaires modificacions i, per tant, fonamentalment, el text articulat és el mateix des de fa ja uns quants anys. Jo comprenc, per tant, també és lògic, que les esmenes al text articulat que facin els grups parlamentaris, doncs, siguin també esmenes similars als anys anteriors. En definitiva, jo l'altre dia preparant una mica aquest debat vaig mirar la meva documentació corresponent a l'exercici de l'any 93 i vaig veure que les esmenes eren idèntiques, totes elles eren idèntiques; perquè aquest tema és un tema, doncs, que ve de lluny, és un tema que a nosaltres ens sembla correcte i que és un tema d'aquells, d'aquells que n'hi ha hagut algun altre cas, i curiosament sempre el destinatari de la prevenció que manifesten els grups parlamentaris, sempre és un únic i mateix departament, per tant, em sembla que més que l'aspecte tècnic de l'articulat, el que es critica o el que no es troba bé és el que, a l'entendre dels grups parlamentaris de l'oposició, en fa ús un determinat departament. Hi ha molts mecanismes, i vostès els han utilitzat no a bastament, *ad nauseam*, per controlar, fiscalitzar l'activitat en tots els camps i també en l'econòmic i comptable d'aquest departament concret. I no sé si ha estat la senyora Martí, que em sembla que ha parlat específicament de Benestar Social, o bé... No, no, encara que no n'hagués parlat, doncs, sembla que està a l'ambient... No, no, senyor Fuentes, vostè diu les coses sense necessitat de dir-les literalment.

Bé, la senyora Martí tampoc ha calgut que ho digués literalment perquè ha començat a parlar, que primer pensava: «Per on deu anar aquesta vegada això?» Ha començat a parlar de l'acció cívica, de les penyes extremenyes que feien sevillanes i dels fanàtics del Club de Futbol Espanyol, i llavors m'he dit: «Ah, bé, tot això deu anar de cara..., sí, *eureka,* doncs, deu anar cara a aquest departament tan denostat.»

Però, bé –hi insisteixo–, jo crec sincerament que si vostès deixessin en el vesturari, abans d'entrar a l'hemicicle, les prevencions que tenen amb l'actuació, també en aquest terreny, d'aquest Departament, doncs, aquesta gran oposició que any darrere any manifesten de cara a aquest article 9, crec que fóra sobrera. Perquè em sembla que tota administració..., i tots vostès, que d'alguna manera o alguna altra participen en el Govern d'ens administratius, corporacions administratives, a casa nostra, saben perfectament que hi ha una sèrie d'activitats, una sèrie d'ajuts, una sèrie de subvencions en què no és possible la concurrència, perquè hi ha unes característiques, com es diu, d'activitat, de persona, etcètera, tan especials que és un tràmit inútil, una concurrència, perquè només hi ha una persona, només hi ha una activitat, només hi ha una entitat que compleix aquests requisits. I, per tant, això ens sembla que és una simplificació bona i necessària.

Bé, però, és clar, vostès tenen en el subconscient o en l'inconscient la imatge d'una conselleria –sembla– i, per tant, en funció d'això hi fan tota una sèrie de consideracions i prevencions. Però insisteixo que des d'un punt de vista tècnic és totalment correcte. Per això aquestes esmenes, 136, 137 i 138, en definitiva, no fan res, és preparar el terreny de la segona part, perquè el que a vostès els molesta pel que sembla és l'apartat quart. Per tant, doncs, nosaltres no donarem suport a aquestes esmenes ni a les esmenes 139, 140 i 142, i 143..., 144, que fan referència –hi insisteixo– a aquest apartat quart, perquè, en definitiva, si algú ha dit, el Grup d'Iniciativa ha dit: «Bé, en una segona línia d'actuació tenim l'esmena 143, en què fem una limitació econòmica», a nosaltres això no ens sembla bé, és una oposició menor, però, bé, en definitiva, la línia general és rebutjar el principi, i, per tant, que sigui més de 25 o menys de 25..., la veritat sigui dita, senyor Fuentes, no tinc al meu abast cap informació estadística de quina ha estat la quantia d'aquestes subvencions, però tinc uns extraordinaris dubtes, per no dir una seguretat filosòfica, que evidentment no la tinc, que no hi ha cap d'aquestes subvencions que superi aquesta quantitat, perquè si sense concurrència, amb aquestes condicions tan criticades, hi hagués hagut un ajut una sola vegada superior a aquests 25 milions de pessetes, en aquest hemicicle, durant mesos i mesos hauríem assistit a iniciatives parlamentàries sobre aquesta matèria. Com que no ha sigut, la més petita sospita, qualsevol activitat dóna peu a interpel·lacions, mocions, proposicions no de llei, etcètera, crec que no hi ha sigut. Per tant, tampoc milloraria res.

L'esmena 141 –ja l'ha defensada abans la senyora Martí– sobre l'activitat..., ja li he explicat per què manteníem o pretenïem mantenir el text. I quant a l'esmena 144, com ja apuntava la senyora Martí, de fet sí, també és una mica en la línia del senyor Fuentes, d'una segona línia de resistència perquè comença a entendre que és possible que en alguns casos hi hagi una impossibilitat d'efectuar concurrència i que aleshores preveu aquesta possibilitat que detalla en l'esmena 144. Ella ha parlat de situacions especials; jo diria que pràcticament això equival a calamitats públiques, a catàstrofe pública, perquè per complir aquests requisits, doncs, només en aquestes circumstàncies tan especials es podria donar i aquesta –hi insisteixo– no és la nostra finalitat.

Quant a l'esmena 145, del Grup Socialista, és clar, aquí parla de suprimir, de modificar allà on diu l'apartat 4 dir

l'apartat 5..., perdó, els apartats anteriors. Jo entenc la prevenció, des de l'explicació que donen vostès, a l'apartat 4. Però, és clar, en canviar aquest apartat cinquè, substituint l'expressió «l'apartat quart» per «els apartats anteriors», aleshores vol dir que hi inclouen tot tipus d'ajuda, la que està contemplada en l'apartat primer, l'apartat segon i l'apartat tercer, en què hi ha tots uns requisits detalladíssims, que creiem que no té base ni des de la perspectiva seva, ni des de la seva òptica per posar-hi entrebancs.

Ja que parlem de perspectiva subjectiva de la seva òptica, deixi'm, senyora Martí, em sembla que tinc l'obligació, doncs, d'oferir-li excuses si és que l'he ofès en alguna cosa; vostè sap perfectament, perquè ha estat objecte de la meva especial consideració verbal, que el meu tipus de captenir-ment té potser un aire càustic i d'un tipus d'humor que no és àmpliament compartit, almenys per vostè no. I, per tant, doncs, excusi'm. *(Remor de veus.)*

En tot cas, per això, jo no he dit que el senyor Curto estava obsessionat. Jo no sé si el senyor Curto està obsessionat o no; el que he dit és que el que estava obsessionat era jo. *(Remor de veus.)* Jo sí que li dic que estic obsessionat; estic obsessionat amb aquestes esmenes, i vostè diu que no està obsessionada amb aquesta esmena; miri, fins al punt..., bé, no voldria entrar-hi, però vostè no sé en quina situació està en aquesta esmena, que l'ha anunciat que la defensaria i després se n'ha oblidat, de defensar-la. Com explicava anys fa el senyor Ribó, que ara gaudeix de millor vida *(rialles)*, doncs, això és el que en deia ell sempre en moltes ocasions, ens deia que era un lapsus freudià; però, bé, no hi entrarem. En tot cas, sí, senyora Martí, aquí no es tracta de sentit de l'humor; vostè m'ha dit que jo amenaçava la cambra dient que això no passés mai més. No, jo el que he dit, senyora Martí, és limitar-me, humilment, a llegir la resolució de la Mesa del Parlament dient que això, aquesta concessió al debat de tot aquest reguitzell centenari d'esmenes, era exclusivament per a l'any 94. I aleshores jo he dit: «I espero, per tant, doncs, que l'any que ve això no sigui.» Però, precisament, no veig aquí el seu company i bon amic meu també, el senyor Martí Carnicer, veig que no està present, subtituït, evidentment, pel senyor Santi Riera..., però és que el senyor Martí Carnicer m'imagino que a hores d'ara deu estar en el seu despatx barrinant les maneres de donar la volta a la resolució darrera de la Mesa del Parlament perquè l'any que ve ell i vostè i altres senyores i senyors diputats del seu Grup puguin a tornar a plantejar-nos aquestes temes, la qual cosa donarà peu que jo també expliqui el que em sembli que hagi d'explicar, amb el meu tipus d'humor, que vostè no comparteix. Per tant, d'amenaces, senyora Martí, cap ni una.

Bé, finalment, l'esmena 151, de la senyora Martí, en nom del Grup Socialista, el tema de les empreses; abans ho hem comentat amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb la senyora Imma Mayol. Bé, doncs també, si convingués, transmetin, senyors d'Iniciativa per Catalunya, a la senyora Mayol, doncs, que també demano excuses per parlar de la mirada aïrada o de la ira del... Però suposo que també la senyora Martí no està especialment qualificada per valorar el caràcter airat o no del captenir-ment de la senyora Mayol.

A l'esmena 151, dic, és el mateix tema que ha plantejat fa una estona el Grup d'Iniciativa i mentre el Grup d'Iniciativa hi ha donat unes explicacions concretes, en el cas de vostès –i em sembla que jo apuntava– el tema es complica perquè vostè sí que repeteix l'esmena d'anys anteriors, i aleshores incideix en la crítica que nosaltres i la senyora Barenys creiem que té un aire remomeratiu d'anys anteriors. Ja sé que no li agradava gens la resposta que donava, senyora Barenys; però aquí hi ha dos elements que a nosaltres ens impossibiliten d'acceptar aquesta esmena.

El primer, que aquí parla de tot tipus de subvencions. És clar, aquí no es tracta de subvencions que reverteixin en contractació de personal o en empreses; hi ha moltes subvencions que van a entitats sense afany de lucre o que no tenen personal, o que tenen personal que no es regeix per la legislació laboral. I segona, i també important, dificultat a acceptar aquesta esmena, a part de l'argumentació que ja he donat abans a Iniciativa, és que vostè parla d'exigir a les empreses; i com ens diu l'article i com ens deia literalment l'esmena d'Iniciativa es tracta només, en tot cas, de les empreses de més de cinquanta treballadors.

Per aquests motius, senyor president, senyors i senyors diputats, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes a l'article 9 sobre règim de concessió de subvencions. I voldria acabar dient, senyor president, senyores i senyors diputats, que a continuació ve un article –el 10–, que ara hi entrarem, a part d'algunes esmenes que ha defensat la senyora Martí, que precisament és un article que es va crear l'any passat o fa dos anys –jo diria que l'any passat–, precisament per a fer front a aquesta allau de crítiques contra l'article 9, que és un article que regula d'una forma molt detallada el seguiment i control de les subvencions. I espero que a través del seguiment i el control de totes les subvencions, fins i tot aquestes de l'apartat quart que tanta... –no, no dic res–, que provoca la seva preocupació –si se'm permet dir-ho–, doncs, espero que s'esvaeixin en el compliment, en el seguiment i control que es fa d'una forma exhaustiva a partir d'aquest article 10, però tot seguit tindrem ocasió de parlar-ne.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El debat de l'article 10 ja ha estat encetat. Resten només per defensar les esmenes del Grup Popular, les números 152, 153. Té la paraula el senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Voldria observar a la Presidència, senyor president, que al text del Dictamen l'esmena 152 i 153 es refereixen a l'apartat primer –ho fa expressament, eh? Que l'esmena 152 i 153, senyor president, diu lo text del Dictamen, que es referien a l'apartat primer, i en realitat es refereixen a l'apartat quart, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé..., d'aquesta manera.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Aquestes dues esmenes referides al seguiment i al control de les subvencions, molt breument, senyor president, tracten d'evitar la sanció que des de la nostra opinió podria ser origen de conflictes precisament per la inconcreció dels motius. Parlar de causes que els siguin directament imputables se presta a errors quan arriba lo moment de determinar què s'entén per causes directament imputables o també què s'entén per la revocació total en cas que no es pugui conseguir els objectius de la subvenció.

Nosaltres entenem que més que una posició política volem considerar estes unes esmenes, a la millor, tècniques o probablement d'un redactat diferent que millorarien o clarificarien lo redactat del text de l'article en lo seu apartat quart que intentem suprimir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Agraeixo la modificació o l'aclariment que ha fet el senyor Curto, perquè jo sí que, a diferència del senyor Sesmilo, que té molta més penetració, de moment havia seguit el Dictamen, i en el meu petit manual de seguiment d'esmenes, doncs, jo havia retallat i adherit l'apartat primer, i, aleshores, en comprovar-ho amb el text de vostè, vaig veure que, efectivament, no lligava i que vostè, doncs... Sí, si hagués consultat amb el company aquest tema s'hauria solucionat; però, bé, no el tenia a mà, i, per tant, doncs, per això, fixi's que tinc enganxat sobre el text inicial l'apartat quart de través, per recordar que, efectivament, com diu vostè, és a l'apartat quart.

Què fa vostè, senyor Curto, o el seu Grup Parlamentari, a través d'aquestes esmenes 152 i 153? Miri, en primer lloc, ho modifica d'una forma restrictiva, que a nosaltres ens sembla que no és equitativa, perquè, com que vostè suprimeix, vol suprimir l'expressió «per causes que els siguin directament imputables»; aleshores, vol dir que és en tota causa. I, és clar, per exemple, s'han donat circumstàncies en què l'incompliment per part del beneficiari de l'aplicació d'aquesta subvenció procedeix, per exemple, d'una causa fortuïta; aleshores, en aquest cas, aquesta subvenció s'hauria d'anular. El Govern entén que, si li és directament imputable al beneficiari el no-compliment d'aquella subvenció, és equitatiu que se li retiri la subvenció, però, si és una força major o un accident o una causa fortuïta, no. Per tant, no admetrem aquest redactat.

Per altra banda, a l'esmena 153, vostè en aquest mateix apartat, d'una banda, suprimeix una sèrie d'expressions –concretament: «de no poder assolir els objectius de la subvenció»–, i en un altre cas hi fa uns afegitons parlant de «prèvies notificacions i audiència del beneficiari». Nosaltres entenem –o el Govern entén, i el nostre Grup li dóna suport– que la renúncia total, que és el que en definitiva això comportaria, només té sentit –o l'anul·lació total– quan, a conseqüència d'incompliments, no es pugui assolir l'objectiu de la subvenció; perquè hi ha casos en què hi ha una part de l'objectiu que no es pot assolir, però una altra part, a vegades molt majoritària, que sí que es pot assolir, i, aleshores, per la manca de compliment parcial –hi insisteixo–, fins i tot infinitesimal, per part del beneficiari, si féssim aquestes modificacions, aleshores hauria de retornar la totalitat de la subvenció, i no ens sembla, com en el cas anterior, que sigui això equitatiu.

Per altra banda, val a dir que en moltes ocasions les subvencions no és una quantitat, diguem-ne, aleatòria, arbitrària o fixa, sinó que és un percentatge del cost d'una inversió, perquè moltes vegades aquestes subvencions es donen per ajudar, així mateix, altres entitats de tot tipus que ja realitzen elles un esforç, i, per tant, l'aportació a la Generalitat és un percentatge. Aleshores, sembla lògic que si la inversió s'hagués fet parcialment, doncs, que també l'aportació de la Generalitat, en ser proporcional, també quedi automàticament reduïda a la part còngrua. I, per tant, també en aquest cas no ens semblaria equitatiu que es fes, que s'anul·lés i es fes retornar la totalitat de la subvenció de la Generalitat, perquè –hi insisteixo– una part de la subvenció ja ha estat feta i el que fa la Generalitat és aportar-hi la proporció.

Quant a l'esmena 154, entenem, encara que la senyora Martí no ens ha defensat massa el seu redactat..., però la modificació que pretén introduir també, en aquest apartat quart, entenem que el que fa, amb caràcter restrictiu, és, per exemple, no contemplar una circumstància bastant usual, que és l'incompliment de terminis, i ens sembla que això és important mantenir-ho.

Finalment –perquè l'esmena 156 és el tema aquell de la informació als consells; ja l'hem debatuda, i crec que fins i tot votada, al matí–, l'esmena 155, que ha defensat la senyora Martí, sobre interès de demora. Nosaltres creiem –o el Govern creu, i nosaltres li donem suport– que aquesta supressió és improcedent perquè, si el receptor ha obrat incorrectament –perquè d'això és del que es tracta: aquí es tracta d'anul·lar la subvenció a un receptor que ha obrat incorrectament–, aleshores, si partim de la base que ha obrat incorrectament –perquè, si no, ni parcialment se li faria retornar la subvenció–, entenem que no és lògic perdonar-li la penalització que preveu aquest apartat sisè. I, per tant, doncs, tampoc l'acceptarem.

En definitiva, com abans hem dit en l'article 9, a aquest article 10, que el que fa és establir els mecanismes de seguiment i control de totes les subvencions que preveu l'article 9, tampoc li donarem suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 11. Esmenes del Grup Popular, números 157 i 159. Senyor Curto i Casadó, té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Fonamentalment, i en esència, l'article 11 autoritza el Consell Executiu a adquirir immobles en substitució dels que s'ocupen en règim de lloguer. Assenyala més avant este article..., literalment, diu que «amb aquesta finalitat el Consell Executiu pot acordar les modificacions pressupostàries que

calguin». És a dir, exactament igual que a la partida d'«Estudis i treballs tècnics», nosaltres entenem que lo que es persegueix és escapar-se del control de l'oposició, del control de l'opinió pública i, conseqüentment, generar enfrontaments, com los que s'han vist en la polèmica de les subvencions, generar enfrontaments i desconfiança. I encara que tots los anys diguin que no, és evident que, si es vol, en virtut d'este article, qualsevol conseller pot arribar un bon dia al seu departament i trobar-se que el Consell Executiu li ha retallat tots los crèdits pressupostaris. I nosaltres preguntem de què serveix que el Parlament de Catalunya aprovi uns pressupostos que determinen uns conceptes, unes partides, unes quantitats i uns programes, si després lo Govern acorda unes modificacions que moltes vegades –quasi sempre– contravenen la voluntat d'esta cambra.

Des de 1984, en què la Sindicatura de Comptes va iniciar la fiscalització del Compte General de la Generalitat, ni un sol exercici, ni un sol any han complert, ni una sola vegada han respectat el seu propi pressupost. Hem fet referència este matí que al pressupost del 93 hi ha una desviació del 15%, equivalent a 225.000 milions de pessetes. Per això recordo, una vegada més, enguany probablement amb més insistència, que cada any proposen uns pressupostos que cap grup los recolza, los vota lo Govern tot sol, los aprova lo Govern tot sol i los incompleix lo Govern tot sol. És allò que tant va acusar l'any passat lo conseller d'Economia de Finances quan nos vam referir que tots sols aproven, incompleixen i presenten este pressupost. Recordo que ell va respondre que, evidentment, que tots los governs aproven en solitari els pressupostos. Potser enguany ja no podran dir el mateix, per alguns exemples que estan a l'abast de l'opinió pública.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, per defensar les seves esmenes, el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, senyor president; les nostres dues esmenes a aquest article. Bé, nosaltres pensem que la discrecionalitat és, en política, moltes vegades la mare de l'arbitrarietat, i aquest article n'és un exemple molt clar, perquè, ni més ni menys, faculta per a l'adquisició d'immobles, en el cas de les substitucions de lloguers –o per construir edificis, es diu aquí–, acordar les moficiacions pressupostàries que calgui, sense limitació de cap tipus, sense control de cap mena, és a dir, les que es vulgui. Per tant, efectivament, això ens pot portar, com jo deia, a l'arbitrarietat més gran.

Després, aquest article, també, a l'apartat segon fixa tot un seguit de possibilitats d'adquisició utilitzant les fórmules censals del nostre dret civil, de les quals no tenim res en contra, però el que sí que fem és demanar que en tots els casos –que en tots els casos– se'n doni compte al Parlament. Per tant, nosaltres demanem que en tots els casos, no en aquests casos només, sinó en tots els casos, se'n doni compte al Parlament, i alhora, com és evident, demanem la supressió d'aquest apartat, que és una sola línia, però és una línia que introdueix un element de discrecionalitat extraordinari, que és permetre que es puguin fer totes les modificacions pressupostàries que calgui per a aquestes adquisicions i, per tant, es puguin afectar els pressupostos en les partides que, efectivament, es cregui convenient.

Per tant, el que nosaltres aprovem aquí pot quedar desvirtuat de múltiples formes, però aquesta és una de les més importants. En conseqüència, pensem que aquesta esmena és absolutament imprescindible.

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Les dues esmenes, la 157, del Grup Popular, i la 158, d'Iniciativa, pretenen el mateix, que és que desaparegui aquest final d'«acordar les modificacions pressupostàries *que calguin*»; que calguin, senyor Roc Fuentes, no el que es vulgui, com en algun moment vostè deia, que hi ha molta diferència; entre «caldre» i «voler», dissortadament, hi ha molts diferències.

Ara, a nosaltres ens sembla òbvia aquesta redacció, i sobretot ens sembla necessari aquest final, aquest final que els dos grups volen suprimir; perquè, en definitiva, aquest article 11, com literalment diu, el que pretén és passar en tot allò que es pugui, per part del Govern de la Generalitat, a transformar contractes de lloguer en adquisicions de les corresponents finques.

Aquest és un tema..., potser ara fa anys que no en parlem massa; sí, hi ha hagut alguna época ara, amb alguna partida de lloguers del Departament de Sanitat, que sí que hi va haver un cert enrenou, però, fonamentalment els primers anys de la Generalitat retornada, sí que hi havia hagut un gran debat sobre aquest tema. I jo recordo que en aquell moment –i suposo que ara, si ho preguntéssim, el criteri seria similar– tots els grups parlamentaris a la cambra consideraven necessari de tot punt transformar el gran reguitzell d'edificis que la Generalitat havia rebut en lloguer, transformar-lo en règim de propietat perquè el cost a mig i llarg termini és molt inferior. En tot cas, si vostès miren, de la documentació annexa del pressupost, el volum que fa referència a la memòria sobre lloguers, doncs, veuran que continua en peu aquest propòsit que en el seu moment, hi insisteixo, compartia tothom –ara ja, doncs, ja no ho veig tant, que sigui així–, de mirar de passar a ser propietari i deixar de ser llogater. I aleshores, evidentment –ens sembla que no hi ha cap possibilitat d'error o de cautela negativa–, lògicament, aquí s'han d'imposar unes modificacions pressupostàries, perquè hi han unes partides en l'estat de despeses per al lloguer dels diversos departaments, direccions generals, organismes autònoms, etcètera, i, aleshores, s'ha de canviar, s'ha de fer la modificació pressupostària per a aquesta quantitat i, les que convingui, destinar-les a l'adquisició.

El senyor Fuentes parlava del dret civil català; no sé si anava per aquest camí que ara jo apuntaré, però hi ha un mecanisme que la Generalitat comença a utilitzar, que és el

tema dels censos, i és un tema interessant. En algun cas, doncs, això no s'ha pogut tirar endavant; el cas, doncs, que..., com que sempre sembla que, doncs, la ventafocs objecte de crítica constant en aquest hemicicle sigui el Departament de Benestar Social, no ha estat possible amb la seu central del Departament de Benestar Social, perquè saben vostès que és una concessió administrativa i que, per tant, no ha sigut possible, però el desig de la Generalitat –hi insisteixo– és sempre passar a la propietat, d'una manera o altra: o amb compra directa o a través d'una activitat censal.

En tot cas –hi insisteixo– es necessari de tot punt transformar unes partides de lloguer en partides de propietat o eliminar aquestes partides de lloguer i nodrir les partides d'inversió per poder realitzar l'operació.

Per acabar, les altres dues esmenes, l'esmena 159 i la 160, almenys amb el que diu l'esmena..., perquè el que ha explicat, després, en parlar el senyor Fuentes, doncs, potser m'ha semblat entendre més enllà del que diu, però el redactat em sembla correcte, tant de l'esmena 159 i de la 160; perquè, és clar, és que ja ho diu, l'article; l'apartat tercer diu: «S'ha de donar compte al Parlament de les adquisicions a què es refereixen el punt 1 i 2.» Quina és la diferència? El senyor Curto diu: «S'ha de fer trimestralment» –trimestralment–; aleshores nosaltres diem: «És que aquestes adquisicions és una vegada..., no és que cada trimestre, aquell edifici...» Podria donar-se el cas, si apliquéssim el règim –li ho accepto, senyor Curto–, si apliquéssim el règim censal, que podria trobar-se en aquestes circumstàncies. Però, en definitiva, es podria donar compte trimestral dels pagaments però no de l'operació, que seria fixada i sòlida des del primer moment.

I quant al senyor Roc Fuentes..., és clar que ell anava dient amb insistència: «Tots, eh?; és que parlo de tots.» Oh, bé, és que, de tots, només n'hi han dos; perquè, si fa referència a altres matèries que no són de l'article 11, que és construcció... –construcció, senyor Curto; construcció, diu l'article–, seria en un altre lloc, però aquí, evidentment, no es pot donar compte al Parlament d'altra cosa que no sigui la construcció i adquisició d'immobles, que és l'apartat primer i l'apartat segon. Per tant, a l'apartat tercer diu exactament això, que de tots aquests –de l'apartat primer i segon– es donarà compte al Parlament.

Per això, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt de quatre esmenes del Grup d'Iniciativa i del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 12. Esmena 161, del Grup Popular: el senyor Curto i Casadó té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, una vegada més, en esta esmena, insistir en lo nostre criteri de considerar els grups parlamentaris i, en tot cas, d'atendre l'autoritat que té el Parlament de Catalunya. Probablement amb més raó que en altres execucions d'obres, quan se tracta d'una execució anticipada de projecte d'inversió, precisament per la seva naturalesa, lo Parlament és normal que conegui los convenis que permeten este tipus d'actuacions i d'accions anticipades, independentment de qui finança la inversió i independentment de qui té la facultat de l'adjudicació. Per això l'esmena que tractem d'incorporar obliga el Consell Executiu a informar trimestralment al Parlament de Catalunya de tota execució anticipada dels projectes d'inversió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. També té esmena el Grup d'Iniciativa per Catalunya, la 162 i 163.

El Sr. FUENTES: I 164.

El Sr. PRESIDENT: La 164 és del Grup Socialista.

El Sr. FUENTES: Perdó.

El Sr. PRESIDENT: Vostè menciona el número de l'Informe.

El Sr. FUENTES: És la 163, sí, té raó. Perdó.

El Sr. PRESIDENT: 162 i 163.

El Sr. FUENTES: Sí, sí, estava equivocat el número aquest.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Bé, aquestes dues esmenes nostres, totes dues referides, naturalment, a l'execució anticipada de projectes d'inversió, tenen el mateix objectiu. L'objectiu és que no s'estableixi taxativament que en tots els casos –en tots els casos– els ajuntaments i, si s'escau, les entitats hospitalàries a què fa referència el següent apartat hagin d'anticipar forçosament aquestes quantitats.

Nosaltres pensem que el conveni ha de poder comportar també que això no sigui necessàriament així, perquè si forçosament ho han d'anticipar sempre els ajuntaments, aleshores la Generalitat l'únic que fa és acceptar aquesta aplicació, aquesta execució anticipada, però realment no veiem que hi posi gran cosa. És evident que en el pacte es pot establir després el reintegrament d'aquestes quantitats, però –hi insisteixo– aquesta exigència que sempre s'hagi d'anticipar per als ajuntaments no ens sembla adequada.

Per tant, si es suprimís aquest apartat quedaria igualment vigent la facultat d'executar anticipadament aquestes obres, quedaria vigent aquesta possibilitat fins i tot que els ajuntaments puguessin anticipar les quantitats –o, en el seu cas, les entitats hospitalàries corresponents–, però no seria forçós, no seria obligat. Per tant, pensem que seria molt més adequat a l'esperit que sembla que surt d'aquesta norma, que és el del pacte, el de l'acord, el del conveni, però que després ens queda absolutament desvirtuat alhora que marquem clarament els continguts exactes del pacte, sobretot en un aspecte tan important i determinant com és anticipar les inversions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer el torn en contra a aquestes tres esmenes, perquè la 164 ja l'hem debatuda anteriorment...

El Sr. PRESIDENT: I votat.

El Sr. ESCUDÉ: I votada? Molt bé. L'esmena 161, del Grup Popular, jo crec que haig de dir-li al senyor Curto que en virtut de l'article 8, apartat segon, de la Llei de 26 de novembre de l'any 92, la Llei número 30 –més exactament–, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu, aquests convenis han de ser publicats, per tant, no afegim res donant explicacions que s'informarà trimestralment al Parlament: han de ser publicats, i, per tant, a aquesta publicació hi tenim accés tots els ciutadans i, amb més abundància, doncs, els diputats del Parlament de Catalunya. I, per altra banda, és clar, vostès parlen d'aquestes, de les d'execució anticipada. I jo li podria dir: «I per què no les altres?» No hi veiem la necessitat.

Pel que fa referència a les esmenes 162 i 163, del Grup d'Iniciativa –perquè, en definitiva, a la 163 es regula de cara a les entitats sanitàries el que es diu amb caràcter general a l'apartat primer–, és clar el senyor Roc Fuentes diu: «Home, valdria més la pena suprimir-ho, perquè així no es diria i cabria la possibilitat que la Generalitat aportés també d'entrada una quantitat.» És un possible camí, però no és el camí que es preveu aquí, perquè aquest article el que preveu és l'execució anticipada a càrrec de l'interessat; i aleshores el conveni..., i aquí s'harmonitzen els drets i obligacions de Generalitat i ens locals o organismes titulars d'instal·lacions sanitàries, doncs, el reintegrament que la Generalitat hi ha de fer.

Per tant, no dic que no és molt lloable, que no és correcta –evidentment ho és– la proposta que fa el senyor Roc Fuentes, però no és el que es contempla aquí. Aquí es contempla que per necessitats pressupostàries, dificultats de tresoreria, la Generalitat un projecte que hi ha previst no el pot fer a curt termini i arriba a un acord –voluntari, evidentment– per les dues bandes, o amb una administració local o amb l'explotador, el titular d'un servei sanitari, que aquest servei, aquesta entitat en aquells moments disposa de tresoreria suficient, fa la inversió i prèviament, evidentment, ha signat un conveni amb la Generalitat en virtut del qual aquesta li reintegrarà les quantitats que li degui.

Per tant, doncs, amb aquesta intervenció donem per fets els torns en contra vius de les esmenes de l'article 12.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 13. Esmena 165 i 168, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: senyor Fuentes, té la paraula.

El Sr. FUENTES: Bé, moltes gràcies, senyor president. Aquestes esmenes a l'article 13, els compromisos de despesa d'exercicis anteriors, són esmenes que també el nostre Grup ha reiterat en exercicis anteriors i el que pretenen és eliminar aquesta facultat que nosaltres pensem que trenca amb el principi d'anualitat pressupostària i que és l'aplicació al pressupost següent de les despeses corrents de l'últim trimestre.

Alternativament, i jo diria subsidiàriament, en el cas que no s'accepti aquesta esmena, com a mínim, el que sí que demanem és que se'n doni compte trimestralment al Parlament, i això és el que fem amb la següent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Les esmenes del Grup Socialista ja han estat defensades i votades, de manera que només resta una sola esmena, del Grup Popular, la número 171.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Sí, gràcies, senyor president. També molt breument. L'article 13 parla dels compromisos de despesa corresponent a exercicis anteriors, i la veritat és que l'objecte d'este article, que és correcte pel que de previsió pot arribar a suposar, perd tota la seva consistència –nos referim a consistència tècnica– en tot lo paràgraf primer, quan parla de les obligacions derivades dels compromisos de despesa degudament adquirits en exercicis anteriors.

I és a la vista, és a la vista d'este redactat quan m'atreveixo a afirmar que cap administració pública pot afrontar compromisos de despesa que no estiguin degudament adquirits i degudament documentats. Perquè això podria significar que qualsevol administració –en este cas l'Administració de la Generalitat– accepta compromisos de despesa sense que hi hagi consignació pressupostària? Voldria dir això –en este cas, en l'Administració de la Generalitat– que el Govern ha assumit una despesa havent esgotat la partida pressupostària? Podem entendre que en algun tipus de despesa no apareix l'informe favorable de l'interventor, com a mínim referit a la partida i consignació pressupostària?

Precisament perquè la imputació d'estes obligacions pot desnaturalitzar l'estructura pressupostària, en este cas de l'exercici 1994, és fonamental que a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, en esta Comissió, comparegui el conseller cada trimestre per a informar dels crèdits objecte de pagament d'estes obligacions reconegudes en exercicis anteriors.

I en relació amb l'esmena 173, senyor president, també persegueix lo mateix, l'informe favorable trimestralment, i per consegüent esta esmena la donaríem per defensada, que correspon a l'article 15.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo diria que aquest article 13 té un defecte; aquest defecte –i és comprensible, perquè quedaria un títol llarguíssim–, aquest defecte està en el títol, perquè el títol sí que accepto, reconec que podria suscitar la prevenció dels grups parlamentaris, perquè, és clar, el títol és: «Compromisos de despesa d'exercicis anteriors». Aleshores, podríem entrar –com començava a fer, em sembla, el senyor Roc Fuentes– sobre el tema de competència en exercicis anteriors, el trencament de la unitat anual del pressupost, que el senyor Curto ens parlés de l'interventor, com es pot autoritzar això... És clar, aleshores, si es llegeix el text es veu que això és la meitat de la meitat de la meitat de la meitat –i podria estar molta estona dient «la meitat»–, perquè, en definitiva, aquests compromisos de despesa d'exercicis anteriors no són altres que aquelles obligacions derivades de contractes de tracte successiu relatius a compra de béns corrents i de serveis. I això al matí –o no sé quan, ja, perquè fa moltes hores que deba-

tem–, en una esmena que ja ha estat defensada –i no sé si el president dirà que està votada–, del Grup Socialista, jo això els ho explicava.

Vostè s'imagina, senyor Curto, el senyor Macià Alavedra, que ens està seguint atentament, venint –com vostè diu– a comparèixer al Parlament cada tres mesos, carregat amb els rebuts del telèfon, de l'aigua, de l'electricitat de la Generalitat, i passar comptes amb els membres de la Comissió explicant com és que el dia 4 de gener de l'any 94 s'atrevirà a no tallar el telèfon, a no posar-se a tornar a negociar amb la Compañía Telefónica Nacional de España sobre la renovació del servei telefònic per a l'any 94?

Ja sé que faig una reducció a l'absurd, però em sembla que això encarna bastant bé el que vol dir aquest article, i per aquests motius entenem que el redactat és convenient, és necessari, i que totes aquestes cauteles que a través de les esmenes 167 i 168, 169, 170 i 171 –sobretot aquesta, la 171, que ha defensat el senyor Curto– ens semblen sobreres i votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 14 només té una esmena, que és la 172, del Grup d'Iniciativa. Per defensar-la, té la paraula al senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: La llegiré, si m'ho permet el senyor president, perquè el senyor Escudé no digui que demano que el senyor conseller porti a la cartera la informació al Parlament.

Nosaltres demanem que trimestralment el Consell Executiu trameti a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament –hi insisteixo, sense manifestar taxativament que l'hagi de portar el senyor conseller– una relació dels nous projectes d'inversió aprovats. Això fa referència a la identificació de projectes d'inversió en el cas de modificacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Sí, evidentment, el senyor Roc Fuentes parla del Departament, però és que el senyor Curto parlava del conseller, i el senyor Curto no parlava de cartera, perquè el senyor Curto sap que no una cartera, hauria de venir amb un camió amb tots aquests rebuts i contractes, el senyor conseller d'Economia i Finances, que continua atentament seguint el debat, per poder aplicar aquesta esmena que es pretén.

Aquesta esmena 172, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, és una esmena també que ja fa uns anys –i no diré que és una obsessió..., bé, potser ho puc dir, perquè no hi ha la senyora Martí–, però, evidentment el senyor Fuentes, que és novell en aquestes tasques i que ho fa a la perfecció –li ho accepto i li ho reconec–, si pregunta als seus companys, allò que diuen *los viejos del lugar*, sabrà que aquesta esmena l'han presentat moltes vegades, vostès, i aquí diria que..., sí, potser llegint el text i tot això que deia vostè, però és que em sembla que vostès no han arribat a entendre exactament què vol dir aquest article. És un article que purament regula una matèria de control intern de l'Administració; aquí no es tracta de fer res nou; senzillament és que hi ha una identificació i explica com es fa aquesta identificació. Precisament amb la finalitat que –i m'excuso– l'honorable conseller d'Economia i Finances segueixi els projectes d'inversió de tota la constel·lació d'organismes inversors de la Generalitat de Catalunya; i aleshores, purament, a través d'aquest mecanisme tan elemental de la identificació del projecte, el Departament d'Economia i Finances, a través dels seus tècnics, pot portar aquest control. Aleshores, entenem que no té res a veure amb el fet que trimestralment això es porti aquí o s'expliqui aquí.

Evidentment –ja no ho faig–, tot el que hem anat dient d'aquest control parlamentari, hi ha multitud de camins, com saben, i per tant ens oposarem també a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 15; l'esmena 173, del Grup Popular, ja ha estat defensada; la 174, d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. L'esmena 174, pretén l'addició d'un article 15 bis, que és el termini per efectuar el pagament de les obligacions de la Generalitat. Nosaltres pensem –i em sembla que ho hem dit ja en algun altre moment d'aquest debat– que en un estat de dret hi ha d'haver una correlació entre les obligacions dels administrats i les obligacions de les administracions públiques. Em sembla que aquesta és una de les característiques fonamentals de l'estat de dret, que si l'Administració pot i ha d'exigir als administrats, els administrats també tenen dret que les administracions compleixin adequadament les seves obligacions.

Per tant, el que pretén la nostra esmena és ni més ni menys que fixar clarament els terminis per al pagament de les obligacions de la Generalitat, noranta dies, també fixar quan s'ha d'entendre que es produeix, que neix aquesta obligació de pagament, el cobrament d'interessos en el cas que això no es produeixi, la liquidació d'ofici d'aquests interessos i, naturalment, si s'escau –que es pot escaure en aquests casos–, la delimitació de les responsabilitats als funcionaris que corresponguin; és a dir, introduir mecanismes de rigor en el compliment de les seves obligacions per part de la Generalitat, i nosaltres pensem que això s'hauria de fer extensiu a totes les administracions públiques, com a justa correspondència amb les obligacions que exigim als ciutadans. Esperem que aquesta esmena, sens dubte, serà acceptada pel Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 173, del Grup Popular, em sap greu –em sembla que ha estat donada per defensada– perquè m'ha causat una certa perplexitat perquè jo, que no sóc expert en aquestes matèries pressupostàries, hi ha una expressió en aquesta esmena que

parla –o sigui que és l'essència de l'esmena– dels «lliuraments de fons per manaments de pagaments». Aleshores, davant la meva ignorància sobre l'abast d'aquest concepte, he fet una petita investigació i els tècnics del Departament d'Economia i Finances m'han dit que creuen que aquesta expressió vol dir «pagaments a justificar». Si és així... *(Pausa.)* Home, vostè parla de pagament de «lliurament de fons per manaments de pagament». Bé, «a justificar», aquí, no apareix. Bé, és igual, senyor Curto. No, dic a l'esmena; a l'esmena no apareix per a res el «justificar». Bé, doncs, coincidíem, estem d'acord que són els pagaments a justificar.

És clar, aleshores, aquests mateixos tècnics em diuen: «Escolti, això al cap de l'any suposa de l'ordre dels 100.000 documents. Realment, que trimestralment s'informi d'això..., sí, s'informi de tot, sí, i després no s'ho mirarà ningú, que és el que acostuma a passar.»

Per tant, ens sembla que sempre que es vulgui qualsevol aclariment puntual hi ha un mecanisme molt utilitzat per les senyores i senyors diputats, encara que només fos la pregunta per escrit, que resol el tema i, en tot cas, senyor Curto, vostè sap perfectament que hi ha un cos, hi ha un funcionariat específic per fer aquest seguiment, que és la intervenció. Per tant, la intervenció controla en tot moment, sota la seva responsabilitat personal, que aquests manaments a justificar, aquests pagaments a justificar siguin justificats al seu moment. Per tant, no creiem útil, en absolut, que això trimestralment ens arribi aquí al Parlament.

Pel que fa referència al senyor Roc Fuentes, si jo fos ingenu li diria: «Escolti, senyor Roc Fuentes, vostè sap perfectament un concepte que existeix en el país en general, però que les administracions públiques, és una de les plagues que té l'Administració pública i la Generalitat no n'és exempta, que és el que se'n diu tensions de tresoreria.» Però bé, com que no vull ser ingenu, doncs, li he de dir que està molt bé aquest mecanisme de control dels pagaments per part de la Generalitat i les conseqüències econòmiques que això comporta, però el que passa és que ja existeix una normativa, la Llei de finances públiques, que a l'article 25 explica, no, evidentment, exactament ni de bon tros el que vostè demana, però explica què passa i quines responsabilitats econòmiques té la Generalitat en el cas de l'endarreriment. En aquesta situació, ens sembla excessiu que a sobre vostè ens demani un caràcter més restrictiu.

És clar, vostè diu: «Sí, que sigui per a totes les administracions», però, és clar, aquí el mal és que estem parlant només de l'Administració de la Generalitat i no de totes. Per tant, doncs, en contra de les seves esperances que ha manifestat, nosaltres hi votarem també de forma negativa, i tot i que reconec que tècnicament està molt ben argumentat al llarg dels seus tres apartats.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 16. Esmena 175 del Grup Popular; el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Esta esmena fa referència a l'article 16, que parla de recurrència de despeses d'exercicis futurs. Abans li volia dir, senyor Escudé, que efectivament, si no es referís a manaments de pagaments a justificar esta esmena no tindria cap sentit, no?, perquè precisament els manaments de pagament ja estan justificats, per això es fa un manament de pagament. Tenia raó en això.

L'esmena que proposa el Grup Popular a l'article 16 diu que: «Es requerirà informe favorable previ de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament per adquirir compromisos que suposin obligacions de despeses en exercicis pressupostaris futurs.» Esta esmena, des de la nostra opinió, implica una certa coherència si es volen respectar i considerar les atribucions, les prerrogatives i la facultat legislativa del Parlament de Catalunya.

Quan l'article 16 parla de recurrència de despeses d'exercicis futurs, referint-se a exercicis pressupostaris, sembla lògic que qui aprova lo pressupost de la Generalitat, és a dir el Parlament de Catalunya, com a mínim pugui pronunciar-se davant del que en cas contrari podria significar condicionar la llibertat i la voluntat del mateix Parlament.

La nostra esmena, en definitiva, intenta corresponsabilitzar qui, en definitiva, té l'última paraula en l'aprovació del pressupost, que és lo Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. *(Pausa.)* Sí, la 176.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Certament la nostra esmena pretén que hi hagi un nivell més alt d'exigència per comprometre despeses per a exercicis futurs, perquè, si no, per aquesta via, efectivament, es poden comprometre els pressupostos vinents sense, per començar, que el Consell Executiu tingui tots els elements suficients, perquè aquí només es demana un informe preceptiu del Departament d'Economia i Finances. Nosaltres pensem que cal explicitar-ho molt més, això, i que, per tant, caldrà explicitar els plans i els programes que impliquen aquestes despeses per a exercicis futurs. Han d'incloure els objectius, els mitjans, els calendaris d'execució; és a dir, han de ser molt més complets i alhora, les previsions d'execució i les previsions de finançament i despesa.

Però pensem també –i aquest possiblement és l'aspecte més important de l'esmena– que cal un informe favorable de la comissió corresponent del Parlament de Catalunya, perquè, si no, aquesta és una altra via per desvirtuar el pressupost, per desvirtuar el que nosaltres estem aprovant aquí. Si després es poden comprometre tranquil·lament despeses per a exercicis futurs sense que hi tingui intervenció el Parlament, estem desvirtuant el que estem aprovant.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 175, del Grup Popular, demana «previ informe favorable».

Estem en allò que al senyor Santi Riera aquest matí no li ha agradat gens i després m'ha vingut a demanar explicacions de per què hi havia una esmena que no ho deia exactament així, però les altres, com li ho explicava, sí que ho diuen. Evidentment, per a nosaltres l'informe previ favorable, amb paraules més planeres, vol dir el dret de veto. Aleshores, com abans, utilitzaré el mateix argument, òbviament, senyor Curto, que és dir: «Escolti, l'article 49 de l'Estatut diu que l'execució del pressupost correspon al Govern de la Generalitat.» Per tant, en cap cas, nosaltres estem disposats a acceptar que amb caràcter previ es necessiti un informe favorable de la Comissió d'Economia.

En l'esmena 176, del Grup d'Iniciativa, la segona part diu el mateix que diu l'esmena del Grup Popular; per tant, l'argumentació no cal repetir-la, és la mateixa. I quant a la primera part, una mica en la línia de l'esmena anterior que havia defensat el senyor Fuentes, l'esmena 174, aquí fa el mateix: dóna uns requisits, unes condicions per a les despeses plurianuals, perquè en definitiva és del que es tracta quan es parla de recurrència de despeses en exercicis futurs, fa una regulació que jo li diré el mateix que li he dit aleshores, que és que les despeses –òbviament ja, evidentment, és un tema molt clar i molt regulat legalment perquè és un tema important–, les despeses plurianuals ja estan regulades a l'article 36 de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Evidentment, el senyor Roc Fuentes em podria dir –i ja li dic que sí, que té raó– que realment l'article 36 no diu exactament això, sinó que hi ha un grau de concreció menor; però nosaltres entenem que ja és suficient i que, en tot cas, a través dels mecanismes parlamentaris, doncs, això pot ser objecte d'anàlisi i no cal dir, com també hem explicat en alguna ocasió, la intervenció de la Sindicatura de Comptes, que revisa, del dret i del revés, tota l'actuació econòmico-financera i comptable del Govern de la Generalitat i la seva Administració.

Per aquest motiu, senyor president; senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes dues esmenes a l'article 16.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 17. Esmena 177, del Grup Popular; el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. L'apartat segon d'est article 17 assenyala, diu exactament que, durant l'exercici de 1994, lo Consell Executiu ve obligat a oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti creixement de despesa pressupostària si no es proposen al mateix temps els recursos addicionals necessaris. Això vol dir que mentre al Consell Executiu esta Llei li autoritza les reduccions proporcionals de despesa que convinguin, al Parlament les hi prohibeix; per consegüent, l'esmena d'addició, que també sembla que tots los grups, tres grups hi hem coincidit, sembla que esta esmena d'addició proposa que, com a mínim, lo Parlament tingui les mateixes facultats, com a mínim, i les mateixes oportunitats que el Consell Executiu a l'hora de reduir despesa pressupostària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 180, l'ha defensat?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Ah, perdoni, senyor president, és que la 180..., hi deu haver algun error perquè no tindria cap coherència mantindre-la en relació amb este article. En tot cas, sembla que es referia a l'article 14, però és igual, senyor president, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs queda retirada. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 178, en aquest article 17. Per a defensar-la, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, senyor president, moltes gràcies. Certament en aquest article es veu clarament el tracte diferent que es dóna el Govern a ell mateix i el que dóna al Parlament, la consideració del Govern i la del Parlament, perquè el Govern pot plantejar projectes de llei que comportin increment de la despesa, sempre que estableixi els mecanismes addicionals corresponents o les reduccions proporcionals, però resulta que aquesta última facultat no la té el Parlament.

Nosaltres pensem que sí que l'ha de tenir també el Parlament, i que això s'hauria de modificar. I s'hauria de modificar, precisament, per aconseguir que la nostra capacitat d'incidència en el pressupost i en les despeses de la Generalitat fos equivalent, és a dir, perquè el Parlament pogués exercir plenament les seves funcions. Esperem que aquesta modificació s'accepti d'una vegada per totes, perquè també aquesta és una de les esmenes recurrents que ja hem hagut de presentar any rere any.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. L'esmena del Grup Socialista, que era la número 179, ja ha estat defensada. De manera que procedeix el torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Roc Fuentes, que és una persona, com a bon jurista, de llenguatge exacte, jo crec que aquesta vegada no ha estat excessivament exacte, perquè, és clar, ell anava parlant del Govern i el Parlament: no, si de cas parlem del Govern i dels grups parlamentaris, perquè el Parlament sí que pot fer el que vol. El Parlament pot fer el que vol. Pot fer la llei com vulgui, el que passa és que nosaltres creiem –i en aquests moments es dóna la circumstància que tenim la majoria– que és bo que el Govern tingui aquest dret i que no el tinguin els grups parlamentaris, i per una raó molt senzilla: perquè realment és un tracte simètric. Realment hi ha una diferència abismal a l'article 17 entre la regulació que es dóna a la decisió del Govern o a la decisió d'un grup parlamentari. I això és conseqüència d'aquest principi que diverses vegades ha anat esmentant, que l'article 49 de l'Estatut diu que l'execució del pressupost és competència del Govern. Un cop està fixat el pressupost, només el Govern –el Govern i només el Govern– l'ha d'executar. Per tant, aleshores, és lògic, des d'aquesta òptica, que el Govern pot executar, pot moure les partides amunt i avall en funció...; encara que en principi hi ha una imposició de la necessitat

de limitar aquest augment, pot fer-ho. En canvi, els partits, els grups parlamentaris no ho poden fer perquè si diguessin les partides de baixa estarien executant, estarien canviant l'execució del pressupost, i per això es diu –en coherència amb aquesta argumentació– que, en tot cas, que aporti noves fonts, que descrigui noves fonts d'ingressos, però aleshores sí que ja no és l'execució del pressupost aprovat, sinó que és, podríem dir, un suplement de crèdit o un crèdit extraordinari, i aleshores fóra possible que això fos així.

En tot cas, l'experiència de tota una pila d'anys d'intervenció del Govern en aquest camp, que, com saben vostès, passa exclusivament a través de la incidència del Consell Executiu, en la tramitació de les proposicions de llei en aquesta cambra, en rares ocasions..., han estat rares les ocasions que el Govern ha utilitzat aquesta facultat. I aquesta facultat, com sap el senyor Fuentes i saben tots els senyors membres de la cambra, a través de la petita fórmula de fer una disposició addicional o una disposició final que digui: «i les conseqüències econòmiques d'aquesta iniciativa parlamentària s'aplicaran al pressupost de l'any següent», això queda convalidat. Per tant, no hi ha cap problema en aquest tema; no cal, senyor conseller, que hagin esperat a dir-los-ho, perquè ho saben perfectament, perquè en alguns casos de dubte jo mateix els ho he explicat ja fa molts anys.

Per tant, en definitiva, entenem, pels motius que hem argumentat, que és lògica aquesta situació real asimètrica entre l'Administració, entre el Consell Executiu i els grups parlamentaris. I encara deixo de banda una argumentació que hem dit molts anys, que és el fet que qui coneix a fons el pressupost és el mateix Govern que l'executa, i no el grup parlamentari que el coneix des de fora. I això, en certa manera, està en la línia que vostès, conscients d'aquesta situació diferenciada de coneixement de la marxa del pressupost, per això en tan repetides ocasions demanen més i més informació.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, doncs, no donarem suport a aquest conjunt d'esmenes, de la 177 i la 179, tot agraint la retirada de l'esmena 180, del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 18. Les esmenes 181, 182 i 184, del Grup Socialista, han estat ja defensades, i només resta la 183, del Grup d'Iniciativa. El senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Escudé, aquesta tarda, en el debat de moltes esmenes, m'ha dit que estava previst el que jo demanava, encara que amb un altre redactat, a la Llei de les finances públiques de Catalunya. Jo el que demano, precisament, en aquesta esmena, tornant-li una mica l'argument, és que s'apliqui la Llei de finances públiques de Catalunya. I el que pretén l'apartat segon és, des del nostre punt de vista, desvirtuar el que diu l'article 75 de la Llei de finances públiques de Catalunya; perquè allà està establert molt clarament, allà està establert molt clarament com s'ha de fer el control financer i quines auditories s'han de fer, i per tant, el que vostès pretenen aquí és desvirtuar les obligacions clares i concretes que s'estableixen en aquests aspectes en l'article 75. Per tant, jo crec que el que hauria de fer, corresponent al que m'ha dit abans i jo crec que essent coherent amb les seves afirmacions anteriors, és treure aquest apartat d'aquest article i que s'apliqui en els seus propis termes el que diu la Llei de finances públiques de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A les esmenes 181 i 182, doncs, del Grup Socialista, ja hem parlat a bastament del tema, de l'existència de la Sindicatura, que és un organisme nostre, dependent del Parlament, i que realitza en nom nostre aquest control, i, per tant, doncs, entenem que ja el que diu l'article 18 és correcte, a part d'aquest famós tema dels 25.000 milions, que l'hem comentat en el seu moment.

Pel que fa a Iniciativa per Catalunya, a l'esmena 183 ens ha fet el senyor Fuentes un retorciment de l'argumentació anterior que havia fet jo. Jo no veig pas que sigui contradictòria la meva posició anterior, perquè aquí el que diu, l'apartat segon, és que el control a què fa referència aquest article 75 s'ha d'ajustar a un pla anual; per tant, no el varia. Hi posa, precisament, una argumentació, una limitació, una explicitació mecànica addicional. Per què? Quina és la realitat, senyor Fuentes? La realitat és que en aquests moments em diuen que hi ha més d'un centenar d'entitats a auditar. L'experiència històrica d'aquests anys darrers ensenya que no es fan totes anualment, i per això, doncs, per evitar abusos, obliga, aquesta circumstància, a fer un pla de preferències, de prioritats, i és aquest control financer de pla anual que fa, que crea aquest apartat segon de l'article 18.

Per altra banda, voldria destacar –i suposo que tothom ho ha trobat bé, perquè no ha tingut cap esmena– que, després, aquest mateix article té un apartat 3 que permet, precisament a tots aquests organismes a controlar, que estableixin òrgans de control econòmico-financer interns propis; per tant, el control queda totalment cobert.

Per aquest motiu, també, en aquesta darrera esmena que ens quedava a l'article 18, el nostre Grup també s'hi oposarà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 19. Les esmenes que hi havien en aquest article han estat ja defensades i votades. Només resta la 187, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Sí, gràcies, senyor president. Es manté, però per no gaire estona, perquè –com ja ha fet, em sembla, anteriorment el Grup Popular i algun altre grup al respecte– el que es proposava o el que es proposa en aquesta esmena era senzillament que, en el cas que es votessin favorablement les esmenes anteriors –que, en tot cas, haig de dir que eren provinents de la Federació de Municipis i que Esquerra

Republicana en aquesta ocasió havia acollit íntegrament–, doncs, es determinés reglamentàriament la distribució del Fons de cooperació local de Catalunya en l'àmbit municipal; com que el Fons no es crea, per tant, ja no té raó de ser aquesta esmena, la 187.

Per tant, si li sembla, senyor president, la retiraríem, però acumularia una altra esmena que fa referència a temes municipals, si li sembla, que és la 376.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MORERA: Bé, en aquesta esmena, la 376, demanem la dotació de 250 milions de pessetes per aprofundir en allò que preveia i que preveu l'article 15 de la Llei de policies de Catalunya, i en concret en el títol II, que és la coordinació de policies locals de Catalunya, i concretament en els punts a i b de l'article 15, en els quals es reconeix que s'ha de promoure l'homogeneïtzació dels mitjans tècnics i la uniformitat dels altres elements comuns; sobretot pel que fa als mitjans tècnics, entenem que amb les dotacions pressupostàries actuals no és possible de fer-ho, i, per tant, des d'Esquerra Republicana fem aquesta proposta d'augmentar o de dotar amb 250 milions de pessetes aquesta possibilitat.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Personalment, opino que l'esmena que ha defensat en primer lloc el senyor Morera no decau, perquè no fa referència... Ah!, l'ha retirada? Sí, bé, doncs, deixem-ho córrer.

Doncs, anem a l'esmena 376. Aquesta és una de les tantes esmenes..., menor, si vol, quant a quantia, però és una de les esmenes que destaca el paper del finançament, el finançament d'aquesta disposició addicional, i el finançament és el deute. Dic que és modesta perquè aquí només preveu 250 milions, però, és clar, si per comptes de fer un debat individualitzat amb tots i cadascun dels deu representants del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el poguéssim fer globalment, aleshores em permetria poder explicar la total incoherència de treure..., seria, això, la bóta de sant Ferriol, voler treure d'un determinat, criticat i nosaltres entenem que adequat nivell d'endeutament addicional, doncs, unes quantitats que són de l'ordre del doble, pel cap baix, del que està previst. Per tant, és una impossibilitat física el que vostès demanen.

Però, bé, en definitiva, jo li voldria fer observar al senyor Morera –que no sé si va ser present en tot el debat en comissió de l'estat de despeses– que el nostre Grup, precisament, va introduir una esmena en aquestes partides; modesta, evidentment, no arriba als 250 milions, però sí que passa de 100 a 150. Això és tot l'esforç que vam aconseguir fer. Però, bé, en definitiva, aquesta és la situació: hi ha 150 milions, en aquests moments, en el capítol 4, i 100 milions en el capítol 7. En definitiva, si tant m'«apura», com que vostè, aquests 250 milions, no diu exactament si és com a transferència corrent o com a transferència per a inversió de capital, doncs, miri, jo li puc fer l'argumentació de dir: «Sumem els 100 i els 150, i tenim els 250 que vostè demana.» En tot cas, hi insisteixo, qualsevol quantitat i, com deia, amb càrrec a un deute inexistent per aquestes quanties globals de les peticions, a través de disposicions addicionals, d'Esquerra Republicana, no és viable de cap manera, i per això ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena 376.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 20. Esmenes 190, 191 i 192, del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president, i, si m'ho permet, acumularé la 190, la 191, 192 i la 307.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: El senyor Escudé, que de vegades usa arguments de tipus formal per contradir les nostres esmenes, hauria de reconèixer que l'article 20 està mal redactat. I està mal redactat perquè parla del *programa* d'inversions en singular, i n'hi hauria d'haver dos, de programes d'inversions. És més, si el senyor Escudé comprova l'estat de despeses, veurà que se'n mencionen dos. El que anomenen PQI, fins a l'any 1993 Pla quadriennal d'inversions, i –deixi'm respirar abans, perquè és una mica llarg– el que anomenen en l'estat de despeses «Pla plurianual d'inversions universitàries, programa d'expansió universitària» –perdó, se m'ha acabat la respiració–, i per això, d'ara endavant, en inicials, el podríem anomenar PPIUPEU i, més resumidament, el PIU-PEU. *(Rialles.)*

El subconscient, per això, ha traït el Govern en redactar l'article 20, perquè mencionen un sol pla d'inversions. I per què mencionen un sol pla d'inversions? Perquè, en realitat, el segon pla d'inversions, el que d'ara endavant o en els propers pressupostos segurament anomenaran PIU-PEU, no existeix. Per què no existeix? Perquè no està fixada la quantitat global; perquè no hi ha una periodicitat o termini –els rectors de les universitats no saben si aquest anomenat Pla és per a quatre anys o per a deu anys–, i perquè no hi ha un coneixement previ de les anualitats de què disposaran. És cert, i ho reconec, senyor Escudé, que hi ha noves inversions en el pressupost del 1994, i ara no vull entrar en si són suficients o no, però el que és evident és que no hi ha un pla i, per ser coherents, vostès haurien de suprimir les p –pla, plurianual, programa–, i, desgraciadament, es quedarien amb un IU-EU.

Bé, en l'esmena 191 nosaltres demanem que es faci, realment, un nou programa d'inversions, i m'agradaria que entenguessin que aquesta no és una qüestió formal. Per què, senyor Escudé, no és una qüestió formal, encara que he parlat que em semblava mal redactat, l'article 20? Perquè hi ha uns recursos limitats, i els rectors, senyor Escudé, estan cansats de dir que no poden elegir les inversions ni proposar les inversions adequades sense una perspectiva temporal adequada.

En l'esmena 192, que ha de quedar molt clar que no tracta de les inversions, sinó de les subvencions ordinàries a les universitats, es proposa que hi hagi un pla quadriennal d'activitats i uns criteris objectius. Per què? Perquè el finançament de les universitats pensem que ha de ser suficient i

equitatiu, perquè, a més de diners per poder fer una subvenció ordinària a les universitats, suficient i equitativa, es necessiten dues coses: un programa d'activitats universitàries per a quatre anys..., i això no només perquè tots els teòrics hi estan d'acord; a més a més, hi ha una llei de 1994, del Parlament de Catalunya, que hi obliga, que diu molt clarament que les universitats han de proposar aquest pla d'activitats quadriennal, que el Consell interuniversitari de Catalunya ho informa i que el Govern decideix. I jo ara pregunto, senyor Escudé: vostè em pot dir quan, en quina data, el Consell Executiu de la Generalitat ha aprovat aquest pla quadriennal d'activitats de les universitats, que cada any es pot variar? –això sí, no és un pla inamovible. I la segona cosa que es necessita, a més a més d'un programa, és criteris objectius per fixar la subvenció. Hi ha una diferència de tracte a les diferents universitats, i no vull aquí repetir les xifres, perquè és un tema que ha sortit als diaris i suposo que vostès llegeixen els diaris, però, a més a més del diferent tracte a les diferents universitats, a més a més d'això, hi ha aquest any, el 94, un diferent increment per a les diferents universitats, que no té absolutament tampoc cap relació amb l'increment de nombre d'alumnes de les universitats. I llavors, aquí el greu és que ningú coneix els criteris amb què es reparteixen aquestes subvencions.

Senyor Escudé, els designis de Convergència i Unió, com els designis divins, són inescrutables. I per tant, no és una qüestió formal. Per repartir les subvencions, i més si els diners són escassos, es necessita eficiència i equitat, i sense aquestes dues condicions no hi ha ni eficiència ni equitat. I pensin que el problema de l'equitat no afecta només les institucions; no és que una universitat es queixi o es baralli amb una altra: vol dir que, si no hi ha equitat, els diferents ciutadans de Catalunya, segons on hagin nascut, segons on visquin, segons a quina universitat siguin admesos, rebran un tracte i tindran uns privilegis diferents.

A l'esmena 307 –finalment, ja acabo– es demana passar les universitats altre cop de Presidència al Departament d'Ensenyament. Per què? Perquè l'invent de la figura del Comissionat és un invent *ad personam* i crec que és un mal invent. Perquè per comparar els pressupostos d'Ensenyament i Universitats amb l'any anterior –el conseller senyor Alavedra ens ha dit moltes vegades que hem de comparar coses homogènies–, si agafem alts càrrecs, hem de comparar, sumats els d'Ensenyament i Universitats del 93 i el 94, i la despesa en alts càrrecs, en un any de restriccions, puja un 33%; però el culpable no és el senyor conseller d'Ensenyament, d'aquest increment del 33% d'alts càrrecs; més aviat em sembla que ha reduït direccions generals. El culpable és la figura del Comissionat d'Universitats.

Els lloguers en locals administratius de les universitats puja un 116%, però, en canvi, el que la Generalitat destina a les universitats augmenta un 2,4% –no parlo de recerca, parlo estrictament d'universitats–, quan, en canvi, el Departament d'Ensenyament puja un 5,7%. Per tant, què hi hem guanyat amb aquests canvis? A part de perdre un control universitari, perquè el comissionat no pot mai comparèixer en el Ple, jo crec que no hi hem guanyat res, perquè els grans problemes, que són aquests que he mencionat, estaven pendents fa un any i segueixen pendents ara.

A més a més d'això hi ha una raó supletòria; és que el tema d'ensenyament ha estat dispers en molts departaments: en el Departament d'Ensenyament, en el de Presidència –universitats–, el de Benestar Social –adults–, en el de Treball –formació ocupacional–, que és una cosa bastant normal; el que passa és que no hi ha connexió; ens estan prometent sempre un futur consell o el que sigui que coordini. I per tots aquests motius em sembla que seria bo votar reintegrar Universitats al Departament d'Ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Aquestes esmenes... Millor dit, anem a pams: a la primera esmena, la 190, el senyor Magí Cadevall m'ha deixat una mica sorprès quan m'ha dit que aquí hi havia un error; és clar, m'ha donat una explicació de per què hi havia un error. Jo no sé si té raó vostè, senyor Magí Cadevall, perquè el meu pas per els universitats es va acabar fa uns quaranta anys. I, per tant, no conec gens el tema en la situació actual.

Ara, a mi la resposta, correcta o incorrecta –no ho sé–, però la respota que m'ha donat el Comissionat, o els serveis de la comissaria és que aquesta esmena no es pot admetre perquè això que diu vostè, el finançament del primer programa, ells em surten per una altre cantó; em diuen: «No, no, és que no és primer; és el segon, perquè el primer és del febrer del 88.» Vostè m'ha parlat d'una altra cosa. És clar, vostè després m'ha destarotat totalment quan m'ha parlat del «piu piu» i tot això. I, per tant, ho desconec plenament. Jo l'únic que li puc dir, senyor Magí Cadevall –i ho lamento–; ja sap que a nivell local la nostra relació és totalment cordial i, per tant, l'únic que li puc dir és això: la resposta que a mi se'm dóna és que no es pot admetre, en tot cas perquè no és el primer, sinó que el primer és de l'any 88. Vostè em diu que no, que en l'estat de despeses d'enguany o per a l'any 94 ja es preveu que aquest és un primer i després hi haurà un segon. Bé, la resposta que tinc és aquesta.

Ara sí, quant a la segona esmena, l'esmena 191, el que vostè fa és posar uns calendaris, posar uns terminis. I al llarg d'aquest debat, em sembla que en diverses ocasions, en nom del nostre Grup m'he oposat a posar calendaris al text articulat de pressupostos. No és aquest el camí. Jo suposo que vostè, a través dels diversos mecanismes als quals té una certa proclivitat, com el d'interpel·lacions, doncs, pot obtenir satisfacció, i a través de la corresponent moció, si s'escau, aleshores podrà parlar de calendaris d'això que vostè demana.

Quant a l'esmena 192, és clar, aquí el que diu l'esmena 192, si no ho interpreto malament, és que la base –per tant, *la* base, no *una* base, la base, per tant, l'única base– per a la subvenció de les universitats serà el que diu prèviament que és la programació universitària; cap més base que aquesta. I aquesta és una base, però no única, i per això el que se

m'informa per part del senyor comissionat és que la programació universitària, entesa com una previsió de capacitats i titulacions de cada una de les universitats, no pot ser presa com a únic criteri per definir la subvenció a les universitats. La definició d'aquests criteris és força més àmplia i complexa, i en aquests moments està en procés d'elaboració amb caràcter tècnic un estudi que determini criteris objectius totals d'assignació pressupostària. Aleshores, un cop això es faci, serà el moment que vostè exerceixi la seva missió de control i impuls.

Ara, tot això que he explicat, després em queda una mica desdibuixat perquè em temo que la finalitat d'aquestes esmenes no és el que diu aquí, que en diria que no és res de l'altre món, fora d'algunes precisions terminològiques, sinó l'esmena 307. Quina és la finalitat de tota aquesta defensa d'esmenes teòricament pressupostàries? Doncs, és eliminar el Comissionat d'Universitats; eliminar el càrrec, evidentment, senyor Magí Cadevall, i això és el que diu vostè a l'esmena 307.

Aquí, com en algunes altres esmenes addicionals, que suposo que en el transcurs d'aquest debat, un dia o altre, aquesta setmana veurem, hi han altres –i ho fa molt Esquerra Republicana; hi té la mà trencada, a fer aquest tipus d'esmenes–: eliminen tot organisme que no li és simpàtic a base de dir: «Doncs, donada l'eliminació d'aquesta cosa, passem els pressupostos a un altre cantó.» I això és el que fa vostè: els recursos necessaris del pressupost tal, com que s'ha d'integrar en el Departament d'Ensenyament, fora el que ja hi ha.

Bé, si això fos així, tindria vostè tota la raó. Com, que jo sàpiga, el Govern no té la més mínima intenció de donar satisfacció a aquesta proposta, no cal, evidentment, aquesta esmena addicional que destinarà els recursos canviant-los de departament. Per tant, doncs, també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a un torn de votacions.

Esmenes del Grup Popular a l'article 8. *(Pausa.)* Què, totes les populars des de l'article 8 al 20?

La Presidència no té cap inconvenient a acceptar aquest suggeriment, però em sembla abusiu. *(El Sr. Fuentes demana per parlar.)* Sí, el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Em permet, senyor president? Per mi no hi ha cap inconvenient, sempre i quan es faci votació separada de l'esmena 129.

El Sr. PRESIDENT: De la 129? De qui és aquesta 129? Del Popular. Doncs, votem primer la 129.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten totes les esmenes del Grup Popular als articles 8 fins al 20.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació conjuntament totes les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a aquests articles.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes socialistes a aquests articles, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació, del text articulat, els articles del 8 fins el 20, els dos inclosos.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions.

Aquests articles han quedat aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de deu del vespre i catorze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola
Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7
Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.
Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya
Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7
Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.
Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans
Barcelona 1988. 3.ª edició
Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.
Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya
Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3
Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.
Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939
Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2
Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.
Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984
Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)
Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.
Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7
Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988
Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)
Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988
Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8
Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982
Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X
Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.
El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reprodueix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya
Barcelona 1991. 5.ª edició
Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.
Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya
per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch
Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3
Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.
Història il.lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.
Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya
ISSN: 0213-7798
Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.
Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpel·lacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
ISSN: 0213-7976 (general)
ISSN: 0213-7984 (sèrie P)
Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.
Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquesn tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

i Edició impresa

m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caix d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) [i] [m]

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes

(gir / xec al portador)

....., ... de ..... de 19 .. ..

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

